

БИСТРА ПЕТРОВА

ПЪТ КЪМ УСПЕХА

chitanka.info

Матей яростно изключи мобилния си телефон.

— Това е крайно невъзпитано! Пет пъти звъня, а госпожицата все ми изключва телефона си.

В това време в кабинета му влезе колегата и най-добрият му приятел Наско.

— Какво става, приятел, май някой много те е ядосал?

— Не е някой, а някоя. От дни се опитвам да си уредя среща с Марая Йорданова, собственичката на модна къща „Марая стил“, и все ме отхвърля.

— Защо не отидеш направо в модната къща?

— Да не мислиш, че там ще е по-учтива! Тия момичета преуспяват с помощта на родителите си, свикнали са всички да им угаждат, и се правят на недостъпни, а с нас, простосмъртните, се държат, сякаш светът е техен и могат да си правят, каквото поискат.

— Е, какво да се прави! Ти сам реши да изучаваш живота на преуспели млади предприемачи, да ги интервюираш и да пишеш статии за тях.

— Ако знаех, че са толкова капризни, може би щях да реша да пиша за извънземни! — направи опит да се иронизира Матю. — Хората обичат да четат за живота и успеха на младите предприемачи. Любопитно им е как са преуспели толкова бързо в живота. От мен се иска да вляза под кожата на тези хора и да извадя нещо по-интересно и пикантно на повърхността, повече от това, което искат да покажат.

— Успех с твоята персона! — му пожела Наско.

— Благодаря, май ще имам нужда от успех! Но не е моя, а трябва да я изучавам отблизо.

Матю, така му казваха всички, бе тридесетгодишен мъж. Висок, строен, с черна права коса и черни очи, леко матова кожа, ъгловато лице и остра брадичка. След като завърши журналистика в Софийския университет преди шест години, имаше късмет веднага да започне работа като журналист в списание „Хайлайф“. И вече се бе утвърдил като добър в своята професия. Той беше свикнал с богатите и по принцип се чувстваше спокойно сред тях. Беше от журналистите, които ценяха истината за хората, независимо от социалния им статус. Всичките му статии, дори и тези, в които имаше пикантни истории от хайлайф обществото, бяха базирани на истината. Всичко, което пишеше, бе проверявал лично и го ценяха и уважаваха за това.

Когато пристигна в София преди десет години, бе стеснителен и скромен. Момче от провинциалното малко градче Лясковец. Най-малкият син на многочленно семейство, в което бе израснал с по-голям брат и две сестри. Родителите му Пепа и Марин са обикновени хора от средната класа. Баща му вече пенсионер, а майка му щеше да се пенсионира след месец от Завода за захарни изделия в град Горна Оряховица. Брат му Крум е семеен и със съпругата си Лара имат син Иво, на седем години. Сестрите му също са омъжени и живеят в град Велико Търново. По-голямата Ивета и съпругът ѝ Митко имат две момчета близнаци Мартин и Георги, на пет години, а сестра му Рени и съпругът ѝ Росен имат дъщеричка Мая, на три години.

За Матю беше голямо изпитание да се отдели от семейството си и да заживее в София, но мечтата му да стане журналист, се осъществи. Учеше, а през почивните дни работеше, за да може да си помага финансово и да се развива в своята професия. Като студент пишеше статии за различни медии. Поради голямата си ангажираност не можеше да се прибира често в родния си град. В любовта много не му вървеше и затова се бе отдал на работата си.

Докато учеше във Велико Търново в Природо-математическата гимназия, където е завършил средното си образование, имаше сериозна приятелка. Със завършването пътищата им се разделили и те преустановили отношенията си. След това момичетата, с които излизаше, по-скоро търсеха развлечения, отколкото сериозни връзки и така той реши, че ще е по-добре да се съсредоточи в кариерата си. Освен това живееше под наем. Още не бе достатъчно финансово стабилен, за да може да предложи нещо по-сериозно на една жена. Сега си беше извоювал собствена рубрика в списанието и вниманието му бе насочено изцяло към нейния успех. Трудно се работеше с известните личности. Те страдат от много предразсъдъци и не гледат с добро око на журналистите, а и може би имаха право. Има много журналисти, които не търсят истината, а сензацията и много често пишат неверни истории, с които ги нараняват.

Сега се чудеше как да си уреди среща с Марая, главната героиня от поредната му история за рубриката „Път към успеха“. Пред себе си държеше информацията за нея. Тя бе двадесет и седем годишна жена, неомъжена, завършила моден дизайн и създавала фирмата си „Марая стил“. Първоначално произвеждала само детско облекло. Семейството

й притежава бизнес с внос и износ на детски играчки и облекла. Собственици на няколко магазина. Има по-малък брат, който работи в семейния бизнес, управляван от родителите им. Бизнесът е започнат от родителите на майка им, но баща им го прави по-мощен и го развива и извън страната. Явно госпожицата има сериозна подкрепа.

Когато ходеше служебно на приеми в хайлайф обществото, Матю я беше виждал, но тогава вниманието му бе насочено към други хора и не се бе загледал в нея. Сега, когато се интересуваше от професионалния ѝ живот, пред себе си държеше модно списание. Гледаше нейни снимки и му направи впечатление, че е невероятна красавица. Бе висока, стройна, с дълга руса къдрава коса, лицето ѝ изваяно — все едно рисувано от художник, с млечнобяла кожа и изразителни усмихнати сини очи. Спокойно можеше да работи като модел, но тя бе станала много добър моден дизайнер. Във фирмата ѝ се произвеждаха дамски и детски облекла. Бе организираща няколко детски ревюта, а в последно време и ревюта за дамска мода. Докато четеше информацията, Наско отново влезе в кабинета му.

— Ще черпиш ли, приятел?

— Ще почерпя, ако ми кажеш за какво?

— Току-що говорих с колега от седмичен вестник. Ще има парти на всички модни фирми. Организираща си тържество преди представянето им на есенните колекции и мога да ти издействам покана.

— Искаш да кажеш, че Марая ще е там!

— Нали това ти казвам.

— Много ти благодаря, този път няма да се измъкне. Ще говоря с нея на всяка цена.

— Затова са приятелите!

— Дължа ти услуга.

— Не го мисли, а действай, утре вечер си на парти.

Матю се приготви старателно за партито. Все пак то е на модни дизайнери и трябваше да изглежда подобаващо. Облече елегантен спортен тъмносив костюм със сребристосветла риза. Сложи си и подходяща вратовръзка, въпреки че хич не обича да му е стегнато край врата. С малко гел косата му доби прилежен прибран вид. Обу си светлосиви обувки, които имаха цвета на ризата, и бе готов за парти. Когато пристигна в ресторанта, се огледа и видя къде са настанени

журналистите. Първоначално имаше програма от различни изпълнители. След това Матю я забеляза. Тя бе ослепително красива и елегантна, придружаваше я млад мъж. Той нямаше информация дали има приятел, а този, който я придружаваше, не я гледаше с влюбен поглед. Сякаш имаха някаква прилика, но бяха с различен цвят на косата и очите. Журналистът в него проговори и той се запъти към двойката.

— Добър вечер. Извинете за безпокойството, но от известно време се опитвам да се свържа с вас.

Когато Марая го погледна с усмихнатите си морскосини очи, дъхът му секна. На живо беше още по-красива. Той бе заплепен от прекрасните ѝ очи, както и от невероятното ѝ излъчване. Остана без думи. Стъписа се и гледайки я в очите, сякаш се понесе в небесната шир. Нещо се случи с него. За първи път се прехласваше така по някоя жена и загубваше дар слово.

— Добър вечер. Познаваме ли се отнякъде? — отвърна Марая.

— Извинете, не се представих! Казвам се Матей Маринов. Журналист съм от списание „Хайлайф“ и ако ми позволите, ще Ви обясня защо исках да се свържа с вас.

— Сега се сетих, вие все се обаждате, когато не можех да говоря. Сигурно сте ме сметнали за неучтива, след като отхвърлях разговорите. Но наистина тогава не можех да отговоря на обажданията ви.

— Ами, когато все ми отказвахте разговор, реших, че ви е писнало от журналисти и си го изкарвате на мен!

— Не е това! При някои от обажданията бях в съвещание, а при други — у баба и дядо. И в двата случая не можех да говоря. Моля да ме извините.

— Ще може ли да ми отделите малко време? Искам да ви обясня за проекта, върху който работя и заради който Ви търсех. Ще се постарая да съм максимално кратък.

В това време мъжът до Марая каза:

— Ще те оставя за малко. Виждам, че имаш работа, а и видях Силвия, и ще отида да я поздравя.

— Добре, скъпи, върви. Сега може да ми кажете защо така упорито ме търсихте? — обърна се Марая към Матю.

— От няколко месеца пиша статии за млади преуспели личности. Главният редактор смята, че вие сте подходяща за поредната ми статия. Има само един проблем. За да пиша за вас, трябва да ми отделите време за разговор. Заради статията е необходимо да ви опозная като човек. Както и да споделите с мен пътя, който сте извървели, за да стигнете до сегашния си бизнес успех.

— Не ми допада някой да се рови в личния ми живот!

— Аз няма да акцентирам върху него, а само на успеха на бизнеса ви.

— Да, но при мен нещата са свързани. Аз съм отдадена изцяло на работата си. Тя и семейството ми са целият ми живот.

— Може ли да си помислите?! Уверявам ви, че всичко, което напиша, ще Ви го представя и ако нещо не желаете да бъде публикувано, просто ще го махна. Ще се съобразя изцяло с желанието Ви.

— Вие наистина ли сте журналист? Не ви подхожда да сте толкова внимателен и съобразителен, или ме заблуждавате, за да се съглася да ви дам интервю.

— Да, журналист съм, но от тези, които ценят истината, и се гордея с работата си. Всичко, което пиша, се базира на истината. Държа на нея. Винаги се съобразявам с хората, за които пиша. Знам, че известните личности са мнителни. Особено пред хора с моята професия, но мога да ви уверя, че аз съм от добрите.

— Ще си помисля и ако реша да ви се доверя, ще Ви се обадя.

— Отново искате да ме отхвърлите.

— Добре, утре ще ви се обадя, за да ви кажа решението си — независимо какво е то!

— Този отговор ме устройва. Ще очаквам обаждането Ви?

В това време започна бавна музика. Матю се престаши да я покани на танц. Помисли си, че така може да повлияе положително на решението ѝ. Но истината беше, че много я хареса и искаше да остане още малко с нея.

— Ако не ви притеснявам, бихте ли танцували с мен? Това е моя любима песен. Ще съм много щастлив, ако я изтанцувам с вас, а и виждам, че вашият придружител вече танцува.

— Да, благодаря.

Двамата се отправиха към дансинга. Марая бе изумена от спокойствието, което изпитваше с този мъж. Обикновено бе притеснителна и предпазлива спрямо непознати мъже. Беше ѝ омръзнало от напористи мъжкарни, които, възхитени от красотата ѝ, я преследваха. Когато бе с мъж, все усещаше някакво напрежение и не можеше да се отпусне. Сега това напрежение го нямаше. Танцуваше съвсем спокойно в прегръдката на този мъж, сякаш танцува с баща си или брат си. Като се сети за брат си, реши, че после трябва да го смъмри. Дойде с нея на партито, а при първия удобен случай я заряза и я остави с непознат мъж, при това журналист.

За Матю танцът бе вълнуващ и приятен. Тази жена го бе заинтригувала. По телефона не му отговаряше, а тази вечер говори спокойно с него и му обясни ситуацията. С нея той се чувстваше по различен и странен начин. Той бе свикнал да вижда и да общува с много красиви жени, но усещаше, че тя е различна. Действаше му опияняващо и го привличаше с естественото си излъчване, без да флиртува или провокира. Когато танцът приключи, той ѝ пожела приятна вечер и се отдалечи от нея. Много му се искаше още да си поговорят, но реши да не ѝ досажда и да изчака тя да му се обади. А и му беше обещала, че ще го направи. Марая откри брат си да разговаря със Силвия.

— Здравей, Марая — сърдечно я поздрави Силвия.

— Здравсти, Сиси — и отвърна на галено име Марая.

— Как вървят приготовленията за есенната колекция?

— Действам, но е доста напрегнато, тъй като реших да представям заедно дамско и детско облекло.

— Много се натоварваш, как успяваш и с двете?

Тогава Дани се включи в разговора:

— Знаеш я сестра ми, не спира да работи! Още от малка все рисува и твори, а сега, след като превърна хобито си в работа, се труди упорито. Не ѝ остава време за забавления. Цяло чудо е, че реши да дойде на партито тази вечер, и то, защото аз бях настоятелен. Не може само да се работи. Човек трябва и да разпуска от време на време.

— Прав си, но ако не се трудеше упорито! Нямаше за три години да се утвърди в модния бранш като един от най-добрите дизайнери! Нейният успех е вследствие на много труд и всеотдайност в професията — каза Силвия.

В това време Матю говореше с колега журналист в близост до тримата разговарящи и без да иска, чу разговора им. Сега разбра защо бе открил прилика между Марая и кавалера ѝ. Разбира се, това е бил брат ѝ Йордан, когото всички наричаха Дани. Как не се сети по-рано, той често присъстваше в жълтите медии, представян като плейбой. Затова му се беше сторил познат, когато го видя.

На следващия ден Марая му се обади.

— Добро утро. Търся господин Матей Маринов.

— Същият на телефона, но може ли да си говорим на ти. Всички ми казват Матю.

— Съгласна съм, Матю.

— Сега можеш да ми кажеш какво реши.

— Мисля да рискувам и да разговарям с теб.

— Чудесно! Само ми кажи кога ти е удобно, и аз ще дойда в офиса ти.

— Може ли първо да се видим в някое кафене? Искам да ме запознаеш по-подробно с въпросите, на които трябва да отговарям.

— Няма проблем, кажи кога и къде?

— Следобед в два часа да се видим в кафенето до малкото НДК.

— Ок. Ще те чакам.

— Доскоро — каза Марая и затвори.

Пред нея на бюрото имаше няколко броя на списанието, в което работи Матю. Прочете с интерес неговите статии и стигна до извода, че предишната вечер е бил напълно откровен с нея. Той ѝ вдъхваше доверие, затова реши да му разкаже своята история.

Когато се срещнаха в кафенето, седнаха и си поръчаха кафе и сок. Тогава Матю ѝ каза набързо въпросите, върху които щеше да акцентира.

— За читателите ще е интересно и поучително да разберат как една двадесет и седем годишна жена е създала свой собствен бизнес и го управлява с лекота!

— Не бих казала, че го управлявам с лекота — отбеляза Марая. — За да създам и разработя бизнеса си, трябваше да се трудя упорито. Вярно е, че получих финансова и морална подкрепа от родителите си, но с времето им върнах средствата, които ми бяха заели. Искях да знам, че всичко, което съм постигнала, съм го направила сама. Семейството ми не искаше и да чува за връщане на парите, затова се

договорихме да им доставям част от продукцията си в техните магазини, докато изплатя дълга си. Знам, че така ми помагат, като продават мои модели, но се съгласих и започнах.

— Желателно е да знам как протича един твой работен ден? Какво те вдъхновява, за да създаваш модели?

— Да, добих представа за естеството на статията. Прочетох твоите статии от предишните броеве на списанието. Мога само да те поздравя за добрата ти работа. Бях впечатлена и така реших да участвам в проекта „Път към успеха“.

— Благодаря! — развълнувано отвърна Матю.

Той слушаше как тази невероятна жена го поздравява, и бе доволен, че точно тя изразяваше признателност към работата му.

— Аз ти благодаря, че снощи бе откровен с мен! Надявам се и занапред да е така, след като реших да ти се доверя. И преди са писали разни клюкарски истории, свързани с мен. Повечето са пълни измислици. Нямам много време за социален живот при многото работа, която трябва да свърша сама. Въпреки това не съм се занимавала да опровергавам журналистическите истории. Който ме познава, не се влияе от клюките по мой адрес. Мнението на хората, които не ме познават, няма как да променя.

— Наистина! Човек трябва да поговори с теб, за да си изгради мнение, защото прибързаното мнение обикновено води до погрешно заключение!

— В случая визиращ себе си! Сигурно си ми бил много ядосан, когато не ти отговорих на обажданията.

— Позна! По принцип не правя прибързани заключения, но този път го направих и бях опроверган.

— Сигурно не искам да знам какво си си мислил.

— Може и така да се каже.

— Съжалявам.

— Не се извинявай! Не е станало нищо непоправимо. В крайна сметка се срещнахме и мисля, че този път ще напиша най-интересната история.

— Няма нужда да ме ласкаеш! Има много преуспели личности, при това с по-интересни истории.

— Въздържам се от коментар, защото мисля, че сама не оценяваш успеха си!

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се! Питай, каквото пожелаеш.

— Как реши да станеш журналист?

— Аз съм най-малкото дете от четири деца в семейството. Още от малък се разхождах вкъщи с един детски микрофон на сестра ми. Тя пееше на него, а след това аз ѝ го вземах и започвах да ѝ задавам въпроси. Първо на нея, а после и на останалите. Ходех след брат ми и сестрите ми и им задавах въпроси за всичко, което ме интересува. Когато станах по-голям, се захванах да пиша текстове по наблюдения вкъщи, в училище, на улицата. Така се зароди мечтата ми да стана журналист. След като ме приеха в университета, трябваше да се преместя в София. Имах чувството, че няма да се справя далече от близките си, но с времето свикнах. Пристигнах тук и завърших журналистика. После започнах работа в списанието и така работя в него шест години.

— Знаеш ли, ти имаш дарба да предразполагаш хората да ти се доверяват! — Какво се получи? Вместо аз да ти задавам въпроси, ти ми зададе един и аз дори не разбрах кога ти разказах за себе си! Досега не ми се беше случвало такова нещо!

— Това ми е семейно наследство от майка ми. Тя има способността да предразполага хората да споделят с нея и да ѝ искат съвети.

— И при мен е така. Ами да! Затова още от снощи предположих, че ако се съгласиш да те интервюирам, това ще е най-интересната ми история!

— Надявам се да оправдая очакванията ти! Чувствам се спокойна в твое присъствие и ще ти разкажа подробно как реших да стана дизайнер. Сега, когато знам важни моменти от твоя живот, ще ми е лесно да споделя един от най-важните моменти от своя живот.

— Предстои ти представяне на есенната колекция. Ще можеш ли да ми отделиш достатъчно време? С една-две срещи няма да приключим. Ще ми трябва време, да ми разкажеш своята история, за да добия обща представа. После вече е по-сложно, когато обединя моментите и трябва да ми отговаряш на въпроси.

— Ако не те притеснява, може да се виждаме вечер и евентуално през почивните дни. Знам, че за теб може да не е удобно, но в момента

съм много натоварена и през деня ще ми е трудно. Дори днес отложих някои задачи, за да се срещнем.

— Не се притеснявай за мен! Изцяло ще се съобразя с твоя график. Мога вечер да идвам в офиса ти. През почивните дни работя по една книга, която пиша в свободното си време, но не е проблем да се срещаме и да работим по статията за теб.

— С теб май доста си приличаме, и ти като мен работиш извънредно.

— Вярно е! За момента изцяло съм отдаден на работата си, но засега това ме устройва. Колкото и да ми се иска, не мога да си ходя всяка седмица в Лясковец. Виждам се с близките си веднъж на два месеца. Използвам цялото си свободно време за книгата.

— И аз също живея отделно от родителите си. Много често ми се случва да работя в почивните дни, но все пак сме в един град и се виждаме редовно.

— Кога ще ти е удобно да се срещаме? Може би е най-добре да идвам вечер в офиса ти, когато приключиш работа. Няколко вечери ще са достатъчни. Ще се постарая да съм максимално организиран и да не ти отнемам много време. Освен интервюто ще направим и реклама на модната къща. Това ще е компенсация за времето, което ще ми отделиш.

— За вечер е добра идея.

— Значи се уговаряме така. Днес е петък, а аз ще започна да идвам от понеделник. Към пет и половина вечер ще ти бъде ли удобно?

— Да, идеално.

Матю плати кафетата и соковете, които бяха поръчали с Марая, и тръгнаха към паркинга. Пожелаха си приятни почивни дни и тя потегли с автомобила си. Той също се качи в своя и потегли към офиса на редакцията.

Въпреки че Марая имаше собствено жилище, често оставаше в бащиния си дом. В този ден след срещата с Матю реши да не се връща на работа, а да отиде в дома на родителите си. Срещата й неусетно бе продължила почти три часа. Беше й много приятно в компанията на Матю. Дори бе изпитала разочарование, когато трябваше да си тръгнат. Между двамата имаше хармонични взаимоотношения и силно привличане. Разбра, че има симпатии към него.

— Привет, семейство! — каза, когато си влезе вкъщи.

— Каква приятна изненада! — я посрещна щастлива майка й Марина.

Целуна я, а после я прегърна сърдечно.

— Добре си дошла, момичето ми! — я последва баща й Кристиан, когото всички наричаха Крис.

— Каква е тази еуфория? — се показа от стаята си Дани. — А, сестра ми, ти ли си! Здравсти!

— Здравсти! Не се ли радваш, че съм тук!

— Радвам се! Очертава се приятна семейна вечеря!

— Хайде, деца! Тук в коридора ли ще си говорите? Чудесно е, че Марая е решила да дойде. Още е рано за вечеря, затова ще се видим и поговорим на спокойствие.

— Ще си говорим, но искам да ти помогна и с вечерята.

— Добре, има време за всичко.

— Мамо, тате! Отивам да се преоблека, за да ми е по-удобно, и идвам.

Нейната стая си стоеше непроменена. Тя замени елегантния си костюм с клин и блуза, а него закачи на закачалка. Облеклото й бе винаги изискано и елегантно, понякога спортно-елегантно, но не и екстравагантно, както се обличаха повечето дизайнери.

Когато отиде при родителите си, майка й отново каза:

— Щастливи сме, че си тук. Работиш прекалено много и все рядко те виждаме. Миналия ден с баща ти си говорихме, че няма да е зле да намалиш темпото и да си правиш почивки от време на време.

— Знам, че много работя, но ми предстои ревю. Точно сега не е моментът да си почивам.

— Наред ли е всичко с организационните задачи — я попита баща й.

— Да, засега всичко върви по график.

Марина се запъти към кухнята и когато Марая я видя, стана и тръгна след нея.

— Скъпа, не е нужно да ми помагаш, остани с баща си и брат си.

— Баща ми и Дани може да погледат телевизия, докато ние приготвим вечерята.

Двете жени си говореха и при тях влезе Крис. Той обичаше да се навърта в кухнята, докато съпругата му е там. Дори след толкова години брак двамата все гледаха да са заедно. Тяхната любов бе

рядкост. От тази любов, която остава за цял живот. Те се бяха срещнали случайно след любовно разочарование на майка ѝ. Баща ѝ се влюбил в нея, след като имал възможност да я опознае, и успял да заличи лошия момент. Омагьосал я с внимание и нежност и до ден-днешен е така. Марая виждаше любовта между родителите си и много често си мислеше — ако успее да срещне човек, с който да има такава любов, не успехът ѝ в професията, а любовта ѝ ще бъде най-голямото ѝ постижение.

Подредиха приборите, сервираха храната и всички седнаха около масата. Тогава Марина ги попита:

— Как премина работният ви ден?

Марая изслуша баща си и брат си и каза:

— Днес, освен работата, която свърших, имах среща с един журналист.

Семейството ѝ, което има успешно развиващ се и проспериращ бизнес, бе свикнало да е обект на внимание от страна на журналистите. Тогава Дани се сети:

— Това да не е журналистът, с когото се запозна на партито?

— Да, това е мъжът, с когото ти ме заряза, и хукна след Силвия.

— Не съм те зарязал! Просто разбрах, че той се интересува от теб и има за какво да си говорите. Почувствах се излишен и се оттеглих.

— Дани, какво се е случило на партито? — попита баща им. Той винаги застава нащрек, когато дъщеря му прояви внимание към някой мъж.

— Спокойно, тате! — каза Дани. — Журналистът е от списание „Хайлайф“ и иска да напише статия за сестра ми. От известно време се опитвал да се свърже с нея, но тя не му е отговаряла на обажданията, и то, доколкото разбрах, няколко пъти!

Крис се обърна към дъщеря си:

— Скъпа, притеснява ли те този журналист?

— Не, тате, не е така. Дани изопачава нещата, защото не беше там и не чу цялата история.

— Цяла история? — попита въпросително баща ѝ.

— Вие сте невъзможни! Защо не замълчите и да я изслушаме какво иска да ни каже, без да я прекъсвате постоянно? — намеси се майка ѝ.

— Благодаря, мамо! — нежно я погледна Марая и продължи: — В списанието имат рубрика за преуспели млади хора. Заглавното име на рубриката е „Път към успеха“. Именно за това ме е търсил Матю, така се казва журналистът. Той е създател и автор на този проект.

Тогава Дани се обади отново:

— Името му не беше ли друго?

— Да. Името му е Матей, но всички го наричали Матю и ме помоли и аз да му казвам така.

— О, много интересно! — продължи брат й.

— Дани, не прекъсвай сестра си! — каза строго майка му.

— Така се случи, че когато ми звънеше, не можех да отговоря. Просто лошо стечение на обстоятелствата. А той си помислил, че не искам да говоря с него. Когато разбрал, че ще присъствам на партито, си издействал покана и така се срещнахме. Разговаряхме за проекта му и аз обещах да си помисля, и след като прочетох част от неговите материали, му се обадох. Днес се срещнахме и той ми обясни с подробности в какво ще се състои интервюто. Как ще бъде представена статията. След като го изслушах, приех да участвам в проекта му.

— Това е чудесна идея! Така хората ще се запознават чрез статиите с интересни личности. Ще добиват представа по какъв начин са постигнали успех. Ще се поучават от постиженията на другите. Ще станат по-самоуверени и ще се убеждават, че мечтите им могат да станат реалност. Идеята и осъществяването на този проект са много добри — хареса темата на проекта Марина.

— Да, мамо! И аз мисля като теб. Освен че се справя перфектно с този проект, той пише и книга, чиято тема е „Човешките взаимоотношения“. В нея отразява не само човешките взаимоотношения, но и вдъхновява хората. Чрез разсъждения и мисли пояснява, че независимо от социалната среда всички хора имат една основна цел — да живеят по-добре в настоящето и да се стремят да постигат мечтите си. Всеки човек има цел и мечта, без значение какви са финансовите му възможности. Идеята му е хората да повярват в себе си и да се борят за по-доброто си съществуване. Всъщност така се зародила и идеята му да представя преуспели хора. С нея цели да повлияе на младежите и да ги мотивира, че с желание и амбиции може да постигнат успех.

— Интересна личност е този журналист! Като те слушам как говориш за него, явно много те е впечатлил! — произнесе се баща ѝ.

— Знам! Повечето журналисти търсят сензации и жълти истории, смятайки, че така се издигат в професията си. След като разговарях с Матю, разбрах, че той със сигурност не е от тях. Интуицията ми подсказва, че е добър човек и с професията си цели да помага на обществото.

— Аз също мисля, че си го преценила правилно — се включи в разговора майка ѝ.

— Вие двете виждате само доброто в хората! Не е зле все пак да си предпазлива.

— Знам какво правя, тате, не се безпокой.

— Точно от това се страхувам! Когато кажеш да не се безпокоя.

— Скъпи, та тя е на двадесет и седем, остави я да живее спокойно живота си, без постоянно да я поучаваш. Тя ни е доказала, че е разумна в преценките си и може да се справя с всичко.

— Колкото и да е голяма, тя винаги ще е моето малко момиче — продължи да упорства баща ѝ.

— Много се разнежихте, още малко ще се разплачете! — подигравателно се намеси Дани.

— Ти не се меси, защото и ти винаги ще си малкото ми момче, но се предполага, че мъжете трябва да са силни и да се справят с всичко.

— Този път не съм съгласна с теб, скъпи — каза Марина на съпруга си. — В днешно време жените са се доказали като силни личности. В много ситуации се справят по-добре от мъжете, така че не обиждай силата, интуицията и интелигентността на жените. Вярно е, че сме по-чувствителни и емоционални, но сме достатъчно силни, за да се преборим с препятствията, които ни поднася животът.

— Ясно! Щом двете жени на живота ми се обединят и мненията им си съвпадат, аз съм безсилен срещу тях! — отвърна Крис. — Вярвам и в двете и знам, че каквото и да направи или реши Марая, ще бъде правилно, а ако има нужда от родителска подкрепа, ние сме насреща.

— Благодаря ти, тате, за доверието. Благодарение на вашето доверие и подкрепа аз успях да осъществя мечтата си и сега работя

това, което ми харесва. Вярно е, че се вживявам повече от необходимото, но то е, защото кипя от енергия и ентузиазъм.

— Ами може да си намериш и друго занимание за изразходване на енергията! — се намеси иронично брат й.

— Знам, но засега начинът ми на живот ми харесва! Ако нещо се промени, то ще е, защото така трябва да стане.

— Моето романтично момиче още чака принца на бял кон! — каза майка й.

— Защо не! Ти, мамо, си го срещнала в лицето на татко! Знам, че се случва рядко, но късметът може да споходи и мен.

Тя забеляза как родителите й се погледнаха влюбено, и си помисли, че след като е създадена от толкова обичащи се родители, и тя носи в себе си любовта. Вярваше, че когато срещне подходящия човек, ще разбере.

— Вие, двете, много ме ласкаете, щом ми слагате такава титла! Аз съм обикновен човек и единственото, което съм правил през годините, в които познавам майка ви, е да я обичам и уважавам. Тя е такъв човек, че е лесно да я обичаш. Сигурен съм, че когато срещнете половинките си, ще ги разпознаете. Това е най-съкровено ни желание на нас с майка ви. Да имате любов като нашата. Така животът е по-лесен и интересен. Всички проблеми и препятствия стават незначителни и лесни за преодоляване.

— Аз, докато срещна половинката си, възнамерявам да се забавлявам — каза Дани. — Още съм твърде млад, за да се замислям сериозно за такива отношения като вашите.

— Забавлявай се, момчето ми! Всеки човек сам избира начина си на живот. Ценностите, в които си възпитан, ще ти помогнат да разбереш кога е настъпил моментът да промениш приоритетите си. Когато се влюбиш истински, ще разбереш всичко, което ти казах преди малко.

Марая слушаше баща си с интерес и изпитваше чувство на спокойствие и безгрижие. Явно уютът и домашната атмосфера на семейството й бяха липсвали. Тя сама реши преди две години да се изнесе в собствено жилище. Искаше да е самостоятелна и да може да се справя с живота сама. Родителите й разбраха желанието й за независимост и я подкрепиха и в това й решение. По нейно желание те се включиха в избора й на жилище и неговото обзавеждане. Тя искаше

да е самостоятелна, но по някакъв начин да усеща присъствието на родителите си. Затова заедно избираха всичко. Апартаментата, обзавеждането — всеки бе изказал мнение и тя помнеше съветите им. Спомняше си всеки миг, в който обикаляха мебелните магазини и избираха мебелите, разговорите с майсторите, които ѝ боядисаха стените и правеха санитарните помещения. Каквото и да погледнеше в жилището си, то бе избрано заедно с родителите ѝ. Реши, че тази събота и неделя ще прекара със семейството си. От много време не бяха си правили излет заедно и сега времето бе идеално.

Когато станаха в събота, си направиха закуска, пиха кафе и се приготвиха за пикник. Качиха се на лифта за Витоша, а оттам, заредени с енергия и добро настроение, се отправиха към покоряването на Черни връх. По пътя си правеха почивки и се наслаждаваха на природата. Разговаряха, смееха се и се забавляваха от сърце като в доброто старо време. Когато Марая и Дани бяха малки, постоянно ходеха по екскурзии и излети заедно цялото семейство. След като се изкачиха на върха, си намериха равно място и седнаха на тревата. В миналото Марая вадеше скицирник и започваше да рисува, а сега си постлаха покривка и извадиха карти за игра. По-късно обядваха, наслаждавайки се на спокойствието, с което ги даряваше природата.

В ранния следобед си тръгнаха за вкъщи с много поет чист въздух и нови преживявания. Този прекрасен ден върна към спомени всички. Марая и Дани си спомниха щастливото детство, а Марина и Крис си спомниха своята младост и преживените щастливи моменти с децата им.

— Трябва от време на време да си правим такива пикници. Отдавна не бяхме се забавлявали така, а всички усетихме колко ободряващо действа това. Работа винаги ще има, но трябва да се организираме да сме по-често заедно. С майка ви излизаме сами и си правим подобни походи. Чувстваме се чудесно, но с вас се забавляваме така все по-рядко и това ни липсва — каза с носталгия в гласа Крис.

— Сега и аз разбирам, че и на мен много са ми липсвали тези семейни излети. Чувствам се като преродена. Хората, природата,

въздухът, всичко в планината е различно. Действа ободряващо, зареждащо и вдъхновяващо — се съгласи с баща си Марая.

В неделя си направиха семеен обяд и с по-възрастните членове на семейството. Баба Мария и дядо Ивайло са родителите на майка ѝ, а дядо Йордан е бащата на баща ѝ. Той отгледал сам сина си, след като жена му ги е изоставила и повече не се поинтересувала от тях. И тримата по-възрастни членове на семейството все още бяха жизнени и енергични. Заместваха Марина и Крис без проблем, когато им се наложеше да пътуват служебно или на почивка. Често подхвърляха на внучката си, че ѝ е време да ги зарадва с правнуци. Тя им отговаряше усмихнато, че още не се е появил принцът. Винаги намираше време за тях. Да ги види, да си поговорят и дори да играе с дядо си на табла или дама.

В понеделник Марая очакваше Матю с известна доза притеснение. Чувстваше, че между тях има привличане. Със сърцето си усещаше, че той също я харесва. Щяха да работят заедно няколко дена. За да представи своята история подобаващо, трябваше да е съсредоточена и спокойна. Желателно беше да отхвърли мисълта, че срещу нея стои привлекателен млад мъж, а журналист, който върши работата си. Матю от своя страна също имаше притеснения, защото Марая му въздействаше омагьосващо, а за да изпълни както трябва задачата си, от него се изисква да е безпристрастен към личността, която интервюира.

Когато пристигна във фирмата, служителите си бяха тръгнали и нямаше никой. Почука на вратата на кабинета и тя му отвори:

— Добър вечер. Заповядай. Влизай и се настанявай!

— Добър вечер. Приятно ми е да те видя отново!

— На мен също. Ще пиеш ли нещо? Кафе, сок или кола.

— Кола.

— Добре и аз си вземам сок, и сядам.

Той бе седнал на дивана, а тя седна на фотьойла до него. Направи му впечатление още откакто се запозна с нея, че е сърдечна и приветлива. Изобщо не се държеше надменно и със самочувствие като повечето бизнесмени. Тя бе много земна и естествена. Всичко това я правеше да изглежда още по-привлекателна, въпреки че бе много

красива физически и привлича мъжа още само като я погледне. Тя се държеше с него все едно бяха стари приятели, седнали да си побъбрят. Това го правеше още по уязвим, като имаше предвид колко силно го привлича. Той се отърси от мислите си и я попита:

— Как ще ти бъде по-удобно? Първо да ми разкажеш всичко, за което сметнеш, че е свързано с професията ти. Може да се подсещаш с въпросите, които съм ти приготвил: Как си решила да станеш дизайнер? Как си се насочила към тази професия? Какво те е мотивирало? Какви са били първите стъпки към развитие на бизнеса? Как си постигнала успеха? През какви трудности си преминала, за да стигнеш до тук? Какви чувства си изпитала, когато си постигнала мечтата си? Всичко, което се сетиш. По време на разказа ти мога да ти задавам по някой друг въпрос. От отговорите ще добия по-голяма яснота и колкото по-подробно ме запознаеш с етапите, през които си преминала, ще е по-лесно да представя историята ти в нейния достоверен вариант.

— Това ме устройва, така че се подготви да слушаш. Още от съвсем малка обичах да рисувам. Това е нормално за малките момиченца, но аз продължих да рисувам и като по-голяма. Винаги, когато ходехме с родителите ми и брат ми на екскурзии, почивки или излети, аз носех материали за рисуване със себе си. Харесваше ми да запечатвам спомените от местата, които посещаваме, пресъздадени от мен. Нашите правеха снимки, с видеокамера снимаха филм с посетените места, но винаги оставяха време за мен. Тогава аз сядах на някое спокойно място и рисувах прекрасния изглед, който се открива пред мен. Някоя забележителност, впечатлила ме сграда, морската шир, величествена планина или езеро. Докато аз рисувах, те си намираха забавления. Брат ми носеше карти и малък магнитен шах. Така аз спокойно се занимавах с рисунките си, а те през това време играеха. Когато станах по-голяма, мама ме водеше в нашите магазини. Тогава тя си вършеше работата, а аз се разхождах и разглеждах детските облекла. Впечатлявах се — как са създадени толкова малки дрешки! Разглеждах ги и си представях как изглеждат, преди да се ушийт! Така започнах да скицирам отделните части на дрехите. Правех всичко на картон, а после свързвах частите. Беше ми интересно и забавно да виждам как с въображение създавам модел.

След това започнах да развалям стари дрехи и от плата да създавам измислени от мен модели. Когато баща ме видя да шия на ръка, ми купи шевна машина. Така започнах да шия. В началото уших дрехи за куклите си, с които отдавна не играех, но използвах за модели. Колкото повече дрешки шиех, се увличах и измислях нови и нови модели. Когато бях в гимназията, започнах да проектирам и да правя модели с дрехи и за себе си. Благодарение на това ми занимание, което се бе превърнало в мое хоби и мечта, взех решение, след като завърша училище, да продължа да уча моден дизайн. През последните две години от университета се зароди идеята да създам собствена фирма. В нея исках да създавам модели детски облекла, а по-късно и дамски, да ги произвеждам и да ги предлагам на пазара. Аз имам и късмет със семейството си. Родителите ми ме подкрепиха морално и ми помогнаха финансово да осъществя идеята си. За тях не беше проблем да ми дадат необходимите средства, но аз ги приех, с условието да ги върна. Тогава баща ми предложи да им предоставям част от произведената продукция в техните магазини. Според него така по-лесно щях да им изплатя дълга си. На мен ми беше ясно, че така ми подсигурият сигурен клиент, но се съгласих. Завърших университета и създадох фирмата „Марая стил“. Наех помещение, купих машини и материали, назначих шивачки и започнах да работя. В началото само аз правех моделите на шаблони, а сега имам моделиери и въпреки това пак създавам повечето модели. Първоначално произвеждах само детско облекло и правех ревю в един от магазините на родителите ми. След това се насочих и към дамска мода. Семейството и приятелите ме насърчиха да се разширя, защото нося основно дрехи, създадени от мен.

Така в продължение на три вечери Марая и Матю се срещаха. Тя му разказваше с подробности историята на своя професионален път, като тази история се преплиташе с личния ѝ живот. Три години тя бе работила упорито, за да развие фирмата си. Беше загърбила личния си живот, но за сметка на това се бе превърнала в истинска бизнес дама. Жена, която знае какво иска, и още повече знае как да го постигне. С постоянство, себеотдаване и упорит труд. Той се бе срещал с много бизнесмени, знаеше как са създали фирмите си, но нейната история го

бе заинтригувала. Начинът и чувството, с които разказваше. Представи си онова малко момиченце с лист и молив в ръка и целия път, който е извървяла, за да се превърне в една преуспяла жена.

С всеки ден, в който я виждаше и слушаше, той все по осезаемо усещаше взаимното им привличане. След изчерпателния ѝ разказ той нямаше много въпроси, а само малки уточнения. Когато се разделиха на третия ден, и у двамата остана чувство на празнота. Когато се виждаха и тя разказваше за себе си, а той я слушаше внимателно, между тях, освен силно привличане се бе породило и чувство на свързаност. Познаваха се от седмица, а сякаш се познаваха от години. Със своята естественост и умение на добър разказвач тя го бе запленила. Така беше представила историята си, че той сякаш присъстваше в нея, и цялата емоция, която бе изписана на лицето ѝ по време на разказа, се бе пренесла и у него. Матю беше научил много за живота на тази жена, но искаше да я опознае още повече. Затова реши да действа.

— Ще ти бъде ли удобно в събота да вечеряме заедно. Преди вечеря ще можеш да прочетеш статията, която ще публикуваме за теб.

— Ще успееш ли да я напишеш толкова бързо?

— Ще се постарая! А и това ще бъде най-добрата и най-лесно написаната статия. Дори трябва да те посоча като съавтор. Ти умееш да боравиш с думите и аз ще трябва само да представя твоя разказ в по-съкратен вид. Освен ако главният редактор не реши да публикува историята в два броя, защото е много интересна и поучителна. С тази история показваш на хората да не се страхуват да следват мечтите си. Защото, ако са търпеливи, последователни и постоянни, пътят към успеха е реално отворен.

— Благодаря ти, че оценяваш труда ми и вярваш в постиженията ми! Хората, които не ме познават, сигурно си мислят, че всичко, което съм постигнала, е благодарение на бизнеса на родителите ми. До известна степен имат право да мислят така. Но ако аз нямах мечти, амбиции и желание за работа, дори милиони левове нямаше да ми помогнат да създам това, за което съм мечтала. На фирмата си гледам като на дете, за което се грижа с много труд и любов.

— Всичко, което ми каза, го знам. Мога да преценявам хората, а ти си от тези, които правят всичко с душа и сърце! Не ми трябваше много време, за да разбера какъв къртовски труд си положила, за да

стигнеш дотук! Сега тръгвам. Ще се чуем, щом приключи статията. По-късно ще уточним къде ще ти е удобно да я прочетеш? После ще те заведе на вечеря в знак на благодарност, че ми сътрудничи, а и няма да те лъжа. Искам да бъда с теб, защото съм впечатлен, и ми е много приятно да общуваме. Казвам ти това с най-искрени и добри чувства.

— Не знам какво да кажа! И аз се чувствам добре в твоята компания. И на мен ще ми е приятно да вечеряме заедно и да си поговорим за неща, които не са свързани с професиите ни. Довиждане. Ще очаквам обаждането ти.

Седмицата мина бързо. Матю направи всичко възможно да помести материала в два броя. Стана много добра статия. Когато главният редактор на списанието прочете работния ѝ вид, веднага се съгласи да я направят с продължение, така щяха да се включат повече подробности от историята на Марая. Матю разпечата един екземпляр за нея и вече нямаше търпение да ѝ се обади. Колкото и да не му се вярваше, и да не приемаше, че е възможно да се увлече, той вече знаеше, че се е влюбил в героинята от статията. Досега не бе срещал толкова привлекателна жена. Тя бе красива, но в съчетание с остър ум и способност да завладява хората около себе си, се превръщаше в изключителна личност. Амбициозна, всеотдайна и успешна в работата си! Нежна, чувствителна и привързана към семейството си! Всичко това я правеше специална. Той нямаше информация за мъжко присъствие в живота и затова щеше да се постарее да разбере какво мисли тя за евентуални извънслужебни отношения между двамата.

Марая също нямаше търпение Матю да ѝ се обади. В началото се залъгваше, че е любопитна да прочете материала, който ще излезе за нея в списание „Хайлайф“. После реши, че трябва да е честна пред себе си и да си признае, че харесва мъжа, който написа статията за нея. Тя си даде сметка, че той е чаровен, интелигентен, искрен, търпелив и добър слушател! Мислейки за него, тя откри много прилики между тях. И двамата бяха амбициозни, всеотдайни и отдадени на работата си.

Матю не издържа и в късния следобед ѝ позвъни, а тя се развълнува, когато чу гласа му.

— Здравсти, Матю.

— Здравсти, Марая, рано ти звъня, но нямам търпение да се видим. Изгарям от желание да разбера какво мислиш за материала. Искам да знаеш, че главният редактор реши да го публикува в два броя.

— Чудесно, и аз нямам търпение да го прочета! Защо не дойдеш у дома, преди да тръгнем към ресторанта, където ще вечеряме. Така ще прочета на спокойствие всичко, а ти през това време може да погледаш телевизия.

— Съгласен съм, само ми кажи адреса.

Уговориха се за часа и си казаха „доскоро“. Когато той пристигна в дома ѝ, тя бе овладяла вълнението си. Покани го да се настани в хола, и му предложи безалкохолно и сладки. Докато му сервира, той успя да разгледа дома ѝ. Отново бе впечатлен. Домът ѝ беше прекрасен, изискано обзаведен, без излишни мебели и украшения, характерни за хората на изкуството. Стаите — боядисани в светли пастелни тонове. Обзавеждането бе премерено и създаващо уютна и комфортна обстановка. Всичко бе по-скоро практично вместо луксозно. Домът ѝ допълваше представите му за нея, че е съвсем нормален, естествен човек. Както самата тя не афишираше надменност, а излъчваше спокойствие и уравновесеност, така и домът ѝ излъчваше топлина.

Когато тя забеляза, че оглежда наоколо, и по израза на лицето му разбра, че е впечатлен, попита:

— Какво е мнението ти за дома ми?

— Имаш прекрасен дом! Изглежда уютен и създава спокойствие за този, който е влязъл в него.

— Това ми беше идеята! Когато го избирах и обзавеждах, за мен бе важно да ми е удобен, а и всичко правех заедно с родителите си. Въпреки че реших да живея самостоятелно, те изказваха мнението си за създаването на дома ми. По този начин аз усещам тяхното присъствие и тук както в родния ми дом.

— Ти си чувствителна и емоционална личност, но позволяваш на малко хора да го разберат!

— Това е начинът ми да се предпазвам от неприятни ситуации. Пред очите на хората трябва да показвам сила и авторитет. Не мога да съм надменна, но мога да прикривам чувствата и емоциите си. Уважавам хората като цяло, а още повече ценя и уважавам тези, които

работят във фирмата ми. Хората, с които работя, също ме уважават, въпреки че по-голямата част от тях са по-възрастни от мен.

— Искрено ти се възхищавам! — отвърна той и я погледна с поглед, който много ѝ напомни погледа на баща ѝ към майка ѝ.

Това почти я разтърси, но успя да се овладее.

— Благодаря! — отговори развълнувано тя. За да се успокои, взе в ръце папката със статията, която бе донесъл той. — Нали мога да я прочета? Нямам търпение да разбера как изглежда моята история, пресъздадена от друг.

Матю разбра, че я притесни с комплимента, и кимна в знак на съгласие. Докато тя четеше, той я наблюдаваше. Марая усещаше погледа му върху себе си и не можеше да се съсредоточи в материала. В един момент желанието и у двамата изригна. Всичките им задръжки и намерения да запазят благоприличие, докато приключат със служебните си ангажименти, а след това да се опознаят, се сринаха. Силното привличане ескалира. Той се премести до нея и взе папката от ръцете ѝ. После я сложи на масата, без да отделя погледа си от лицето и. Тя само стоеше като вцепенена, а в същото време и тръпнеща в очакване на това, което ще се случи. Матю я завъртя към себе си и я целуна нежно и проучвателно. Когато тя отвърна на целувката му, доби по-голяма смелост и нежната целувка се превърна в завладяваща страст. Първоначално бяха плахи и притеснени, но после се отпуснаха и се отдадоха на желанието си. Когато и двамата горяха от страст, тя леко се освободи. Хвана го за ръка и го заведе в спалнята си. Щом стигнаха до леглото, много бързо и припряно се разсъблякоха и се пренесоха във вълшебния свят на любовта. Той я целуваше и в същото време я милваше, и се любуваше на прелестното ѝ тяло. Тя въздишаше на милувките му и се наслаждаваше на нежните му докосвания. Той искаше с устни да докосне всяка част от нея. Тя също го галеше нежно и го целуваше с плам. След като опознаха телата си и с докосвания и ласки разпалиха страстта си до краен предел, се сляха в едно цяло. Матю я любеше толкова нежно и я целуваше, сякаш тя бе някакво крехко създание. Марая отвърщаше на неговите чувства с още по-голяма страст и цялата трептеше от ласките му. Беше им неописуемо приятно да опознаят телата си и да заситят страстта и желанието си един към друг. Заедно достигнаха върха и се отпуснаха задоволени от

невероятното изживяване. Когато страстите се успокоиха и можеха да говорят, тя сложи глава на гърдите му, а той я прегърна и каза:

— Всичко се разви наопаки. Но искам да знаеш, че не съжалявам и че за мен това не е мимолетно приключение. Възхищавам ти се и много държа на теб!

Тя се засмя и се притисна в него.

— Аз също не съжалявам. Не съм се чувствала толкова желана и значима за мъж досега!

— Бях планирал, след като излезем на вечеря, да те попитам дали би излизала с човек като мен. Мислех да вървя към теб стъпка по стъпка, защото много те харесвам. Усещам, че между нас има химия. Ти за мен си специална. Затова исках всичко да се развива постепенно. Но съдбата е решила да промени добрите ми намерения и да ме приземи с гръм и трясък в леглото ти.

Марая се надигна, без той да я пуска от прегръдката си, и го погледна сериозно:

— Защо каза дали бих излизала с човек като теб! Какво имаше предвид?

— Как какво? Професията си! Много колеги са се погрижили да гледат на нас, журналистите, с лошо око.

— Не мисля така! Във всяка професия има добри и лоши хора. А и лоши хора няма, просто всеки гледа на работата си по различен начин. Има журналисти, които търсят сензация, като провокират хората, създават конфликтни ситуации и смятат, че печелят от това!

— Ти си добра и гледаш прекалено благосклонно на хората!

— Трябва да се гледа така и да се мисли позитивно. Защото в противен случай тровим собствения си живот.

— И какво мисли моята прекрасна фея за това, да ѝ бъде приятел!

— Ще се доверя на чувствата си и ще се съглася! И двамата сме големи и интелигентни, и ако преценим, че приятелството ни не е истинско, просто ще го прекратим.

— Разумно решение! — каза Матю и я целуна по главата.

— Какво ще кажеш да станем и да приготвя нещо за вечеря у дома.

— Ако не те притеснявам, за мен ще е удоволствие да вечерям тук заедно с теб! Моята покана за вечеря ще остане за друг ден.

— Съгласна съм.

Опита да стане, но той я притегли към себе си:

— Ще станем, но само ако ми подариш още една целувка.

Тя го целуна нежно и точно когато той си мислеше, че ще задълбочи целувката, стана бързо от леглото и смеейки се, каза:

— Ако не бях станала, щяхме да останем без вечеря!

— Мисля, че няма да имам нищо против, а и ти ми действаш засищащо!

В атмосферата на закачки и смях двамата отидоха в кухнята. Матю пожела да се включи в приготвянето на вечерята и тя му даде купа с картофи, които да обели за пържене. В това време тя размрази две пържолки и ги сложи да се пекат. Докато се пържеха картофите, нарязва салатата. Той я гледаше колко спокойно върши всичко, и чувстваше, че готвенето ѝ доставя удоволствие.

— Винаги ли така спокойно работиш?

— Да! Спокойната работа дава по-добри резултати! За моята професия е важно да работя спокойно и съсредоточено. Докато създавам един модел, имам възможност да го обмислям и да правя поправки в процеса на работа. Затова трябва да се прави бавно и спокойно.

— Все по-рядко се срещат спокойни хора в днешно време. Всички бързат, тичат изнервени и ядосани.

— Аз съм израснала в много спокойно семейство. Не съм чувала родителите ми да се карат. Понякога спорят, но спокойно и винаги вземат най-правилното решение. Взаимно се убеждават кое е правилно. Баща ми винаги ми е казвал, че когато е ядосан и прибърза с решението си, в повечето случаи то е грешно. Мама е емоционална, импулсивна и доверчива, вижда само доброто у хората.

— Нищо чудно, че си толкова уникална! С такива родители няма как да си друг човек.

— Чак пък уникална! Всеки човек си има положителни и отрицателни качества, иначе как ще намери баланса в себе си! Въпреки това по-добре е да преобладават добрите качества, дори везната малко да се наклони, при всички положения е по-добре да е към добро.

Двамата вечеряха и разговаряха за странностите на живота.

— Днес дори и през ум не ми е минавало, че така ще протече вечерта! Всичко е неопикуемо, невероятно и вечерята е много вкусна.

Да разговарям с теб, е истинско удоволствие! Имах намерение да те питам дали има мъж в живота ти, но сега знам, че няма. Ако имаше, не би ме допуснала до себе си.

— Напълно си прав! През последните години всичките ми сили са съсредоточени в работата ми. Нямах много време за мъже, а и може би досега не съм срещнала подходящия. От доста време насам за първи път към теб изпитах чувство на свързаност и привличане. Още когато се запознахме на партито, разбрах, че ти си по-различен от останалите мъже, които познавам. Оттогава присъствах в мислите ми. В началото се опитах да те игнорирам и се зальгвах, че ще ми е интересно как ще звучи историята ми, пресъздадена от друг. После си дадох сметка, че си търся повод да си мисля за теб. Докато учех в университета, имах сериозен приятел. Чувствахме се добре заедно, имахме еднакви интереси. И за двамата изкуството бе много важно, и споделяхме мечтите си. Когато завършихме, той реши да замине за Италия. Сестра му живее там от години и му намери работа в престижна модна агенция. Когато замина, и на двамата ни бе ясно, че за връзката ни няма бъдеще. В началото се натъжих, защото бяхме свикнали да сме двойка. Все пак дружахме три години. С времето разбрах, че всъщност не сме се обичали достатъчно, след като толкова лесно се разделихме. Преди тази връзка имах младежко увлечение по един съученик. След като завършихме гимназия, той ми каза, че ако възнамерявам да уча и да градя кариера, по-добре всеки да върви по пътя си. Сега е щастливо женен и има две деца. В общи линии това са били приятелите в моя живот, нямам голям опит с мъжете, а и никога не съм харесвала безразборните любовни връзки.

— Предполагам, че след като сподели тази част от живота си, редно е и аз да направя същото. В гимназията имах сериозна приятелка, родителите ни бяха решили, че сме създадени един за друг. Приемаха връзката ни сериозно и дори понякога ни подхвърляха шеги за семейство. Разбирахме се и движехме с една компания. Когато завършихме, пътищата ни се разделиха. Мен ме приеха в София, а нея във Варна. Имахме различни интереси и всеки се устреми към своите. В началото си пишехме, докато привикнахме с новостите в живота си. После всеки имаше своите ангажименти, нови запознанства и още в края на първата година се разделихме. По-късно чух от сестра ми, че се е омъжила и живее във Варна. Докато учех тук, в София, през

почивните дни работех, за да си помагам финансово. Между учението и работата нямах много време за забавления. След като завърших, получих шанс да започна работа веднага, и то да пиша за това, което ми харесва. Не ми допадат измислените истории за хората и лъжите, които се пишат, за да има читателски интерес. Предпочитам да представям истината, дори и да рискувам работата ми да не е харесана. През тези години, в които работя за списанието, се движа сред каймака на обществото и знам, че известните личности са много уязвими. Имах възможността да се запозная с много жени. В днешно време жените са по-напористи и така ми се случи, да излизам с красиви жени, които знаят какво искат от живота и за определения момент явно искаха мен. В началото се ласкаех и се забавлявах. Но с времето започнах да си мисля, че искам нещо повече от една жена, а не само забавления. След това си решение се съсредоточих изцяло в работата си. От доста време не съм излизал с жена, дори приятелят ми започна да ми се подиграва и да ми казва „старче“. Сложи ми тази титла, защото не се съгласявах да ходя винаги на купоните, на които ни канят. Започнах да пиша книгата, а след това дойде и новата идея за списанието. Досега не съм търсел сериозно обвързване. Въпреки че съм на тридесет години, все си мисля, че не съм готов да предложа сигурност на една жена като дом и семейство. Може просто да съм чувствал, че не съм срещнал подходящата. Искам да знаеш, че всичките ми аргументи се сринаха, когато те срещнах. Още когато се запознахме, усетих силното привличане между нас, въпреки че дойдох с друга нагласа за срещата си с теб. Беше отхвърлила обажданията ми толкова пъти. Смятах те за много надменна и въпреки това реших, че този път няма да ми се изплъзнеш. Бях като ударен с мокър парцал, когато срещу мен застана една невероятно красива, очарователна и интелигентна, при това съвсем естествена и сърдечна млада жена. Започна да ми говориш, а аз те слушах и гледах като омагьосан. Даде ми добър урок — да не избързвам да си правя заключения, докато не се срещна с определен човек и не поговоря лично с него. През следващите ни срещи аз все повече ти се възхищавах. Започнах да те желая толкова много, че нощем се събуждах и се чудех с какво си по-специална, въпреки че вече го знаех. Изпитах чувства, които не бях изпитвал досега, и сега, когато стана моя, тези чувства са още по-силни.

Марая стана от стола си и отиде до него, прегърна го откъм гърба и опря брадичката си в главата му. Той се извъртя и я взе в ръцете си.

— Скъпа моя, не знам какво ще се случи в бъдеще. Единственото, което знам със сигурност, е, че не съм бил по-щастлив от този ден. Приятно ми е да разговаряме, да те държа в прегръдката си. Изпитах неописуемо, божествено удоволствие, докато се любихме. Никога преди не съм се чувствал толкова спокоен, уверен и пълноценен с някого, както се чувствам с теб. Сякаш двамата се допълваме взаимно. Сега осъзнах какво ми е липсвало преди. Ти си това, което ми е липсвало.

— Чувствата ни са взаимни. Когато ми говориш за всички тези емоции, които изживяхме, сякаш четеш мислите ми. Щастлива съм и изпитвам такива чувства към теб, за които не съм предполагала, че мога да имам към някого. Ще останеш ли тази нощ с мен?

— Да. Това е най-съкровено ми желание от момента, в който ме прегърна и се озова отново в ръцете ми. Сега, когато те открих, искам да съм само с теб.

Двамата разтребиха масата. Взеха си заедно душ, където се закачаха и се забавляваха като малки деца. След това се подсушиха един друг и се отзоваха в леглото.

— Ще ти кажа нещо, но да не ми се смееш.

— Защо?

— Ти си първият мъж, лягал на това легло, а и сега ще си първият, който ще спи до мен.

— Това само ме кара да се чувствам поласкан и щастлив. Цяло чудо е, че с тази твоя красота и способности не те е отмъкнал някой бизнесмен!

— Бизнесмените харесват кротки и покорни жени. Жени, които да си стоят вкъщи. Да им гледат децата и да си мълчат, ако решат да кривнат от правия път. А аз не съм от тях. Със сигурност има свестни и добри сред тях, но ако няма привличане и желание от моя страна, просто не мога да бъда с мъж.

Докато Марая говореше, Матю бе започнал да я гали и съблазнява. Изведнъж тя замълча и се заизвива в ръцете му от удоволствие. Той пое устните ѝ със своите и страстно и ненаситно я зацелува. След това обходи с устни нежно и внимателно перфектното ѝ тяло. Тя стенеше от удоволствие и го насърчаваше за още и още.

Когато стигна до ерогенната зона на женствеността, тя ахна от удоволствие. Той се съсредоточи в тази част на тялото ѝ и я накара да изпита върховна наслада. Тогава го притегли към себе си и покори устните му в страстна целувка. Телата им се сливаха в едно. Сърцата им затупкаха в един ритъм. Душите им полетяха от щастие. Марая пое инициативата и се извъртя над Матю. Движеше се над него и на моменти намаляваше темпото, за да го целуне и възпламени още повече. Движенията им бяха в пълен синхрон и двамата заедно достигнаха до екстаза на любовта. В този любовен рунд успяха да заситят копнежа си един по друг и въпреки че се бяха изтощили от любов, те все още не искаха да се отделят. Затова, когато се отпуснаха изтощени на леглото, той я прегърна, а тя постави доволно глава на гърдите му.

— Това е невероятно и прекрасно! Не мога да повярвам, че е възможно да се любя с теб до пълно изтощение, и когато спра, да копнея все още за теб! Ти си магьосница! Възможно ли е след толкова много любов все още да те желая толкова силно!

— В живота всичко е възможно! Особено когато срещнеш предопределения за теб човек.

— Благодаря на Бог, че ме срещна с теб! Защото ти ме правиш щастлив.

На следващия ден се събудиха късно. За Марая, която не бе свикнала да спи с човек до себе си, събуждането ѝ до Матю ѝ изглеждаше съвсем нормално. През нощта се бяха събудили и любили отново. Чувстваха се невероятно от любовното си преживяване, а след това той я прегръщаше и тя заспиваше спокойно.

— Добро утро, красавице!

— Добро утро, но по-скоро си мисля, че вече е обяд! Аз обикновено не спя до толкова късно!

— Сега си имаш рицар да те пази, и затова спа спокойно!

— По-скоро моят рицар ме изтощава от любов и затова имах нужда от повече сън.

— Нима се оплакваш от мен? Аз си мислех, че се грижа старателно за теб!

И двамата се засмяха на закачките си.

— В никакъв случай не се оплаквам! Щастлива съм, че си до мен.

— Аз съм щастливецът, че съм до най-красивата жена на света!

— Нима! Така ти изглеждам, защото още не си се разсънил напълно.

— Сега ще ти докажа, че съм напълно буден.

И започна да я милва и целува предизвикателно. И двамата се пренесоха отново в света на страстта и си подариха поредното любовно изживяване. След това тя приготви сандвичи за късна закуска, а щом си изпиха и кафето, реши, че вече е време да прочете материала за списанието.

— Скъпи, ще бъда лоша домакиня. Оставям те сам да гледаш телевизия, докато аз прочета най-последното съдържание на тази папка, и тъй като ти ме разсейваш, отивам да чета на спокойствие в спалнята.

— Ок. Но не се бави, нямам търпение да чуя мнението ти.

Беше минало доста време, откакто Марая се бе усамотила в спалнята. Матю се чувстваше като на тръни, защото се притесняваше за мнението на любимата си, въпреки че това според него бе най-добрата му работа. Когато отвори вратата на спалнята, видя насълзените ѝ очи. Бързо отиде до нея и разтревожено попита:

— Скъпа, какво не е наред? Защо плачеш, нещо от написаното ли те разстрои. Ако нещо не ти е харесало, както е написано, ще го променя, само не искам да виждам сълзи в очите ти.

Тя го погледна и се опита да се усмихне, а той започна нежно с устни да попива сълзите ѝ.

— Не се тревожи, това са сълзи от щастие и вълнение. Така си предал моята история, сякаш си присъствал в нея и си бил до мен през цялото време. Изпитах нещо неопируемо, когато прочетох всичко, пресъздадено от друг човек. Благодаря ти от все сърце. Сега разбрах, че ти за съвсем кратко време си успял да ме опознаеш толкова добре и да усетиш чувствата, желанието и амбицията ми, с които съм извървяла пътя към успеха. Не мога да си обясня как си успял да прозреш същността ми.

— Просто е — каза Матю и я прегърна нежно. — Ти си изключителна личност. Толкова си млада и въпреки че си имала възможността да си живееш като разглежена щерка на мама и тате, не си го направила. Без да се трудиш, си можела да имаш всичко, но ти си предпочела да изпълниш мечтата си. Избрала си да вървиш по трудния път. Искала си да създадеш нещо свое и си се борила за това, да го

постигнеш. Изградила си се като стойностна и пълноценна личност и твоите близки могат само да се гордеят с теб.

Тя го слушаше внимателно. Отдръпна се от прегръдката му и се вгледа в очите му. Даде си сметка, че той я гледа с поглед на влюбен мъж, самата тя го гледаше по този начин. Колкото повече го гледаше, толкова повече се убеждаваше, че това е мъжът, когото е търсила и чакала през целия си живот. Както се гледаха влюбено и бяха замълчали за момент, изведнъж той развълнувано продължи да говори:

— Влюбен съм в теб, Марая! Обичам те! Мисля, че стана мигновено още когато се запознахме и разговаряхме за първи път. Тази любов ме връхлетя съвсем неочаквано, дори не съм си помислял, че мога да изпитвам толкова силни чувства. Ти ме заплени със своята естественост и интелигентност. До този момент не бях срещал жена като теб, която да е съчетание от естествена красота, ум и сърдечност.

— И аз се влюбих в теб при първата ни среща. Когато ме доближи и пожела да разговаряш с мен, сърцето ми заби ускорено. Развълнува ме присъствието ти до мен и затова, ако си спомняш, започнах да говоря много и се опитах да ти се извиня, че не съм отговаряла на обажданията ти. Усетих силно привличане между нас и това много ме обезпокои. По-късно смърчих брат си, че ме е оставил насаме с теб. Когато танцувахме, тялото ми трепереше и гореше там, където ме беше прегърнал. В същото време бях спокойна. Още тогава разбрах, че този път съм загубена, и се упреквах. Как може да се влюбя в мъж, когото не познавам? През почивните дни отидох в дома на родителите си и им разказах за теб и проекта ти. Очаквах с нетърпение да те видя отново, и бях нервна, когато дойде за първи път в офиса ми, за да започнем с интервюто. От самото начало с теб сме откровени един към друг, а това е знак за добро начало на една връзка. Обичам те, Матю.

Тази тирада от думи завърши със страстна целувка и силна прегръдка.

През следващата седмица и двамата бяха много ангажирани. Марая усилено се подготвяше за модното ревю, което ѝ предстоеше. Матю предаде статията за печат и започна подготовка за следващия си материал. Самият процес на проучване за създаване на този тип статии

изискваше повече време. С любимата му бе изключение. С нея всичко стана бързо и спонтанно, така както бързо и спонтанно го връхлетя като стихия любовта му към нея. Чувстваше се щастлив от всичко, което му се бе случило. Само съжаляваше, че не може да я вижда. Чуваха се по телефона, но и двамата работеха до късно вечер и се прибираха скапани и уморени.

В четвъртък обаче копнежът на Матю по любимата надделя над умората и той реши след работа да я изненада, дори ако трябва само да я види за една целувка. Тя току-що се бе прибрала и си бе взела душ, когато на вратата ѝ се позвъни.

— Един момент само.

Облече се набързо и когато видя през шпионката, че Матю е пред вратата ѝ, веднага отвори.

— Здравсти — ѝ каза срамежливо той.

— Здравсти, влизай — му отвърна тя по същия начин. Когато обаче затвори след него вратата, се хвърли в прегръдката му.

— Така ми липсваше, че не можах да издържа, и ето ме тук — каза набързо между целувките той.

— Да знаеш ти как ми липсваше! Но не посмях да те помоля да дойдеш, когато днес се чухме по телефона.

— Друг път няма да правиш така. Винаги, когато имаш нужда от мен и пожелаеш да съм до теб, ще ми се обаждаш, нали?

— Сериозно ли говориш! Аз искам да си постоянно до мен, но знам, че е невъзможно.

— И аз, любов моя, искам да съм винаги с теб и трябва да намираме повече време за нас.

— Напълно си прав. Много съм щастлива, че дойде! Настани се удобно, а аз ще приготвя нещо набързо за вечеря, предполагам, че идваш направо от работа.

— Така е, но предпочитам да стоя с теб и да те гледам. Може дори да помогна с нещо.

— Обичаш ли омлет? Става най-бързо, а и правя богата плънка от кашкавал, сирене и филе.

— Звучи чудесно, а и приготвено от теб, сигурно е и вкусно! Докато правиш омлетите, аз ще нарежа салатата.

Двамата вечеряха и се наслаждаваха на компанията си. Тогава той се поинтересува от работата ѝ:

— Как върви подготовката за ревюто?

— Всичко върви по план, но е много натоварващо да мисля едновременно за хиляди неща.

След това тя го попита за неговата работа. Споделяха си ежедневните дейности и всеки се радваше за успешната работа на другия. Като приключиха с вечерята, заедно почистиха и той каза:

— Щях да забравя! Ти така ме посрещна, че пропуснах да ти дам новия брой на списанието. В него ти си главната героиня и аз много се гордея, че именно аз те открих. Благодарение на теб написах най-добрия си материал, свързан с този проект.

На корицата на списанието имаше нейна снимка. Усмивната бе застанала пред сградата на фирмата си, а отдолу надпис: МАРАЯ ЙОРДАНОВА — създателка и собственичка на модна къща „МАРАЯ СТИЛ“, в поредицата „Път към успеха“.

— Тази снимка! Сега се сецам! Миналия ден брат ми дойде в офиса. Както си говорехме, изяви желание да ми направи няколко снимки на работното ми място, просто ей така, а те са били за теб!

— Точно така. Помолих брат ти за съдействие, за да те изненадам. Надявам се да не ми се сърдиш за това. Хайде, отвори го, има още снимки, а и искам да ми кажеш мнението си.

— Наистина ме изненада и тъй като съм излязла добре на снимките, няма да ти се сърдя — каза, смеейки се, Марая.

Когато отвори списанието на страницата с нейната история и видя снимки от детството си, погледна развълнувано към Матю. Едната ѝ снимка бе като дете, когато рисува на един семеен излет. След това видя своя снимка като девойка с първия създаден от нея детски модел. Остави списанието и силно прегърна Матю, след което прошепна:

— Бях забравила за тези снимки, а ти как убеди Дани да ти помага! Ще трябва да си поговоря с него, не може да прави това зад гърба ми.

— Не му се сърди. Аз бях много настоятелен, но той се съгласи да ми съдейства едва когато му признах, че те обичам и искам да направя нещо изключително за теб. Много държах това да е най-добрата ми работа, и никога досега не съм се самооценявал, но смятам, че този материал е най-добрият. Направих го не само с любов към

професията ми, а и с огромна любов и уважение към човека, за когото е написан, а този човек си ти.

— Знам, че не искаш да виждаш сълзи в очите ми! Но за втори път успяваш да ме разчувстваш така! Не мога да се въздържа да не заплача, и то отново от щастие.

— Обичам те, Марая, и искам да те виждам само щастлива.

— Брат ми вече знае за нас и ти вярва, след като е изпълнил молбата ти.

— Защо, не трябваше ли да му казвам за чувствата си към теб?

— Разбира се, че може да му кажеш всичко. Предполагам обаче, че той ще каже на нашите за връзката ни. Искаше ми се аз да те представя лично и да им съобщя за чувствата си. Въпреки че, когато родителите ми видят статията, ще бъдат наясно с твоите чувства. От този материал струи любов, а те са експерти в това отношение. По всяка вероятност и сами ще се досетят за моите чувства към теб. Разбраха, че те харесвам, още когато им разказвах за първите ни срещи на партито и после в кафенето.

— Скъпа, не трябва да се притесняваш за нас в момента. Ще направя, каквото пожелаеш, стига ми да си спокойна и нашата връзка да не ти пречи на работата.

— Как можа да си помислиш, че по някакъв начин можеш да ми пречиш! Откакто те познавам, се чувствам много щастлива. Дори усещам, че съм и по-продуктивна. С всичко, с което се захвамя, се получава и знам, че е свързано с теб. Защото, когато човек обича и чувства, че е обичан — животът е по-лесен.

— Кога планираш да е ревюто? Мога да вмъкна някои снимки от него в продължението на статията, което ще бъде в следващия брой.

— Възможно ли е това? Няма ли да се възприеме като реклама?

— Не, това ще е снимков материал към продължението. Главният редактор толкова много хареса историята ти, че реши да я публикуваме цялата без съкращения в два броя на списанието.

— Ревюто е след две седмици и ще получиш специална покана лично от дизайнерката.

— Благодаря. Разчитах на това, но бях решил, ако не ме поканиш, да използвам чара си, за да те убедя да го направиш.

— Шегуваш се! Без теб ревюто няма да започне — каза през смях тя. — Какво става сега, когато приключи с материала за мен?

Откри ли нов герой за продължението на проекта ти?

— Да, работя по въпроса. Историята му е също много интересна.

— Сега ме заинтригува, разкажи ми повече.

— Става въпрос за младо момче, което е израснало в дом за изоставени деца. Когато било в гимназията, съвсем случайно се запознава с един господин, който му става приемен родител. Момчето е много умно и интелигентно и всички пари, които получавало от приемния си родител, е спестявало. Когато събрало достатъчно, си купило компютър. Бил добър с технологиите и създава собствен сайт в помощ на ученика. Сега е преуспял компютърен специалист, има собствена фирма. Освен че вече сам се справя с живота, се грижи и за нуждите на дома, в който е израснал.

— Историята му е вълнуваща и трогателна, а и много поучителна. Животът е бил суров към него, оставяйки го без родителска любов и грижи. Но той пак е намерил нещо, което да го вдъхнови и да намери правилната посока, в която да се развие и да успее. Това момче е с голямо сърце. След като е решил да се занимава и с благотворителност, и да помага на деца, които са изоставени като него. Тази история е вдъхновяваща и даваща надежда на много хора, които, дори и да нямат късмет да се родят в щастливо семейство, дори и да не разполагат с първоначален капитал, имат ли желание и умение, всичко може да стане реалност.

— Срещите ми с различни хора, характери и отношения много ми помагат при писането на книгата. Постоянно се срещам с толкова много различни житейски истории и съдби. Да не говоря и за изключителния си късмет да срещна любовта на живота си. Вярно е, че се познаваме отскоро, но имам чувството, че те познавам цял живот. Сигурен съм, че ти си моята съдба.

— И аз се чувствам така. Животът ни поднася различни изживявания. Като ни подлага на изпитания, ни прави по-силни. А понякога ни поднася приятни изненади, като да открием любовта.

Двамата си говореха спокойно, отпуснати един до друг на дивана. Чувстваха се толкова добре заедно, че бяха забравили за времето и умората. Когато погледнаха часовника, минаваше полунощ.

— Хубаво ми е да си говорим, но утре и двамата сме на работа. Ти, ако искаш върви в банята, аз през това време ще оправя леглото.

Изобщо не стана на въпрос той да си ходи, и двамата не искаха да се разделят след чудесното време, което бяха прекарали в разговори. Когато си легнаха, се предадоха на емоциите и желанието си, задоволиха копнежа си един към друг. Щастливи и удовлетворени се пренесоха в нежните прегръдки на съня. На сутринта Матю се събуди от аромата на кафето. Марая бе станала по-рано, за да му приготви закуска.

— Добро утро, любима моя! — каза Матю и я прегърна силно, а после страстно я целуна.

— Добро утро, скъпи! — му отговори тя и отвърна на целувката му със същата страст и желание.

Когато с нежелание се отделиха, му сервира закуската и го подкани да побърза, ако не иска да закъснее за работа.

— Наистина трябва да побързам, защото, докато мина през къщи да се избърсна и преоблека, със сигурност ще закъснея.

— Ами за следващия път ще ти купя бръснарски принадлежности, за да ти е по-спокойно, когато останеш при мен.

— Благодаря за чудесната закуска и кафето. Обикновено си купувам нещо по път, а кафето си пия в офиса, но нищо не може да замени закуската ми с теб.

— Какво ще кажеш да прекараме уикенда заедно? Следващата седмица ще ми е много натоварена и ми се иска да използваме поне почивните си дни да сме заедно.

— Още довечера ще съм при теб. Ако искаш, дори може да вечеряме навън. Дълга ти една вечеря, но все не успяваме да излезем. Когато се видим, все ти приготвяш вечерята, а да не говоря и за закуските, които са също много вкусни. Дълговете ми към теб се увеличават и не знам кога ще ти се издължа.

— Можеш да ми се издължаваш с целувки, защото те са като еликсир за мен.

— Щом така мога да плащам дълговете си, още сега започвам — и я притегли да седне в него. Целуна я нежно и продължително по устните, а след това едно след друго прекрасните ѝ сини очи.

След опияняващите му целувки Марая стана и каза:

— Довечера ще продължиш, скъпи мой, но сега служебният ти дълг те зове.

— Опасявам се, че си права — й каза той и стана. — Приятен ден, скъпа моя. До довечера. Обичам те.

— Приятен ден и на теб. И аз те обичам. Чао. И го изпрати до входната врата.

Още не бе стигнала входа на офиса си, когато мобилният ѝ звъна.

— Добро утро, Дани. Какво се сети за сестра си толкова рано?

— Добро утро, сестричке. Току-що си купих списание „Хайлайф“ и мисля, че ще си сензацията на деня. Освен това трябва да почерпиш фотографа за снимката, която е на корицата.

— Този фотограф е в комбина с журналиста. Дали наистина трябва да черпя, или да те смърря.

— Журналистът бе много настоятелен и убедителен. Особено когато започна да говори с любов и възхищение за теб. Бързо се предадох и реших да му помогна с изненадата.

— Очакваният резултат бе постигнат, успя да ме разплаче за втори път.

— Да те разплаче! Как така? Ще го призова на дуел, никой мъж не може да разплаква сестра ми.

— Ти да не си от Средновековието, че ще се дуелираш? А и сълзите ми бяха от щастие.

— Това означава ли, че чувствата ви са взаимни.

— Разбира се, глупчо! Твоята сестра на тези години се държи като влюбена ученичка. Матю и аз сме заедно и в най-скоро време ще го запозная с нашите.

— Радвам се за вас. Мисля, че си подходите и той е добър човек. Когато се срещнахме, доста си поговорихме. Как мислиш се съгласих да му съдействам? Доста го поизмъчих.

— Той не ми каза така.

— Не е искал да се оплаква. В крайна сметка получи, каквото искаше.

— Доволна съм, че се разбирате. Справил си се много добре с подбора на снимки и добре ме изигра, като ме накара да позирам пред теб. Без да ми кажеш истинската причина.

— С Матю сме добър екип, трябва да ни го признаеш.

Тъкмо свърши разговора с брат си и отключваше вратата на кабинета си, когато телефонът ѝ звънна отново. Този път беше баща ѝ.

— Добро утро, тате.

— Добро утро, момичето ми. Как си?

— Благодаря. Добре съм, знаеш какво е, когато подготвям колекция за представяне. Но с екипа ми сме добри и всичко върви по график. Вие как сте? Мама с теб ли е? Току-що говорих с брат ми.

— Гордея се с теб, дъще! Сега пред мен е списанието. Досега не се бях замислял как стигна до решението да станеш дизайнер. Трябвало е да прочетем историята ти от трето лице, за да си дадем сметка през какво си преминала, за да постигнеш професионалния си успех. До мен е майка ти с насълзени очи от щастие и иска да ти каже нещо.

— Добро утро, мамо.

— Добро утро, детето ми. Обичам те и се гордея с теб. Както изглежда, по начина, по който е пресъздадена историята за успеха ти, има и някой друг, който много се гордее с теб, а ние с баща ти не го познаваме.

— Да, мамо, права си. Много си прозорлива. Щастлива съм, че имам такъв човек до себе си. Връзката ни е съвсем отскоро, но и двамата имаме чувството, че се познаваме от години. Скоро ще се запознаете и съм сигурна, че ще го харесате. Жадувам да прекарвам повече време с него, но и двамата сме много заети. Затова използваме всяка свободна минута да сме заедно. Сега покрай ревюто съм като във водовъртеж. Все нещо има за доуточняване и уреждане. А тази любов се появи съвсем неочаквано. Сигурна съм в моите и в неговите чувства, но имаме нужда от усамотение и време да сме сами. Щом се поуталожат нещата, ще ви запозная.

— Добре, милата ми. Ако имаш нужда от помощ за ревюто, от какъвто и характер да е тя, знаеш, че с баща ти ще се радваме да помогнем.

— Знам и наистина в деня на ревюто ще имам нужда от вас.

— Довиждане и приятен ден, детето ми.

— Довиждане и приятен ден на теб и татко.

Марая през целия ден получаваше обаждания с поздравления от приятели. Нейната история се четеше с интерес и всички очакваха продължението.

Матю също получи поздравления за добрата си работа. При него влезе приятелят му и колега Наско:

— Този път уцели право в десетката. С тази статия си спечели много почитатели. Хората харесват да четат за прогреса на известните личности. Твоята героиня, освен че е много способна, е сърдечна и добра. Не е конфликтна и не се замесва в скандали. Помага на хора в нужда, без да парадирва с това. Уважавана е в модните среди и сега

разголва живота си пред света, като откровено разказва за мечтите си и за начина, по който ги е постигнала. И ти, приятелю, имаш голяма заслуга, защото си се постарал с играта на думи да я представиш в най-добрата ѝ светлина.

— Заслугата е изцяло нейна. Тя е всичко, което току-що ти изреди, и много повече. Аз имах възможността да я опозная и затова се постарях да напиша статията така, че хората да я видят такава, каквато я виждам аз. Тя заслужава само добро отношение.

— Ти май доста си хлътнал? Досега не съм те виждал да се прехласваш така по някоя жена. Въпреки че си се срещал и общувал с много красавици.

— Марая е специална за мен и наистина успя да ме заплени.

— Приятелю, този път отношението ти е наистина сериозно! А и ти от много време се бе отдал само на професията. Откога ти говоря, че трябва да се забавляваш. Да живееш с пълна скорост. А ти не ми обръщаше внимание, само работа и работа, но работа ще има и след нас, а животът си отминава и пропускаме истинските, важните моменти.

— Всичко, което казваш, е абсолютно така. Сега, когато я срещнах тази голямата, изпепеляващата любов, разбрах какво означава да живееш истински. Сега, когато тя е в сърцето ми и мисля само за нея, знам защо досега не съм искал сериозна връзка. Чакал съм нея и знам, че тя е моята половинка.

— Тогава ви пожелавам и на двамата щастие и всичко, което чувствате един към друг, да го съхраните завинаги.

— Благодаря, ти също имаш заслуга за това, да я срещна. Помогна ми не само да изпълня служебните си планове, но и да среща жената на живота си. Това за мен е най-важният ми съдбовен момент досега.

— Ами остава да почерпиш и да ме запознаеш лично с тази прекрасна жена, която е успяла да покори сърцето ти.

— Разбира се, че ще ви запозная. Та ти си най-добрият ми приятел.

— Сега те оставям, защото Миро, фотографът, ме чака, отиваме на изложба. Ще отразявам идеята за създаването и откриването ѝ. Художникът е българин, живеещ от години в Италия. Миро ще снима

най-интересните експонати, а аз ще направя интервю с художника и организатора на изложбата.

— Добре, ще се видим следобед, като се върнеш. Сега ми хрумна една идея. Мога да заведа Марая на изложбата. Искам да провериш работното време за събота и ако може, да ми набавиш повече информация за картините.

— Надушвам, че искаш да впечатлиш любимата. Но знай, че си достатъчно интелигентен и впечатлителен, и не е необходимо да се доказваш.

— Знам, че не е необходимо да я впечатлявам. Просто мисля, че на самата нея, като човек на изкуството, ще ѝ бъде приятно да разгледа тази изложба. Сега е толкова заета, че едва ли има време да следи културните мероприятия. Има нужда да се разсее от служебните ангажименти. Какво по-хубаво от това, да се потопи в атмосферата на любимото ѝ занимание — изкуството.

— Това, което аз разбирам, е, че много я обичаш и я познаваш добре. Знаеш какво ще я зарадва, и искаш да ѝ доставиш това удоволствие.

Вечерта Марая бе на ръба на силите си. През деня имаше много работа, а и постоянните обаждания на приятели заради статията я разсейваха допълнително. Колкото да им бе благодарна за добрите намерения, толкова я и натоварваха. Въпреки това тя се държа безупречно и приветливо с всички. Все пак приятелите ѝ нямаха представа колко е натоварваща подготовката на едно ревю. Изборът на подходяща зала. Изборът на манекени — жени и деца. Избиране на обслужващ персонал, хора, отговарящи за грим, прически, бижута, обувки. Преобличането на моделите и излизането им на подиума ставаше по предварително определен ред. Предварителна репетиция. Трябваше да се изпратят покани за гостите, фотографите и журналистите. Тя имаше асистентка, която ѝ помагаше, но лично следеше дали всичко върви според предварително подготвения от нея план. След ревюто бе предвиден коктейл за най-близките и приятелите. Трябваше да се обади и на кетъринг. Когато телефонът ѝ отново звънна, тя си помисли този път да си спести обаждането, но звъненето продължи настоятелно и без да поглежда кой е, се обади.

— Здравсти, скъпа, извинявай, че те безпокоя. Знам, че си много заета, но исках да те чуя. Липсваш ми, а и реших да те попитам

уговорката за довечера остава ли.

— Ти ме извини. Днес е един от най-натоварените ми дни. Дори не съм поглеждала колко е часът.

— Шест и половина е и затова ти звъннах.

— Станало е толкова късно? Хората ми си тръгнаха, но аз все още работя.

— Ако си много изморена, няма да те притеснявам. Ще отменя резервацията на ресторанта.

— Изморена съм, но искам да съм с теб, защото и ти много ми липсваш. За колко часа е резервацията?

— За осем и половина.

— Добре, ще имам време да се прибера и освежа.

— Ок. Обичам те.

— И аз те обичам. Веднага си тръгвам, а ти, щом се приготвиш, ела у дома дори и по-рано.

Матю се усмихна, защото усети нетърпението ѝ да се видят.

— Четеш мислите ми, копнея да те видя, колкото се може по-скоро.

— Чакам те. Чао.

Матю пристигна у тях към осем. Не посмя да я притеснява, докато се приготвя. Когато го посреща на вратата, беше напълно готова. Прелестната ѝ коса бе леко влажна и русите къдрици спокойно се спускаха на раменете ѝ. Щом я видя, дъхът му секна, естествената ѝ красота го заслепяваше.

— Ослепително красива си! — каза той, целуна я и я прегърна още в мига, в който я видя.

— Ти също си очарователен и много ми липсваше — му отвърна тя и се притисна силно в прегръдката му.

— И ти много ми липсваше. През целия ден ме поздравяваха за статията, а аз приемах поздравленията, знаейки, че те са за теб. Ти си основният автор и безкрайно много се гордеех с теб. Искях да си до мен и да кажа на всички, че ти си тази, която трябва да поздравяват.

— Не е необходимо да си толкова скромна. Защото без теб моята история нямаше да види бял свят. Никой нямаше да разбере как едно малко момиченце е имало смелостта да мечтае и да следва мечтите си, докато ги постигне. Днес беше еуфоричен ден. Телефонът ми не спря да звъни и все пак при толкова много работа успях да обърна внимание

на всички. Добре е, че когато излезе продължението на статията, ревюто ще е минало и няма да съм толкова ангажирана. Тогава спокойно ще мога да се насладя на поздравленията на приятелите си. Днес денят ми премина като в сън, все още не мога да осъзная какво се случва.

— Ти заслужаваш всички тези положителни емоции и въпреки че сега не осъзнаваш успеха си, след време това ще те вдъхновява да постигаш още по-добри резултати. Самата ти ще си вдъхновение за много млади хора. Всички, които мечтаят, чрез теб ще си дадат сметка, че мечтите им са постижими. Стига само да са търпеливи, последователни, амбициозни и да правят всичко с желание и любов, както го правиш ти.

— Говориш така, защото много ме обичаш. Ела, да поседнем малко! Имам нужда да постоя в прегръдката ти. Тя ще ми даде енергията, от която имам нужда след този изморителен и емоционален ден.

— Скъпа, ако искаш, може и да не излизаме.

— Не, имам нужда от няколко минути да постоя така с теб, и тръгваме.

— Добре, любов моя — каза Матю и нежно загали главата ѝ, която бе на рамото му спокойно отпусната.

Той прокараваше ръка по косата ѝ, мислейки си, че животът е прекрасен. Тази удивителна жена си почиваше блажено облегната на него. Какво можеше да иска повече от това?

Ресторантът, в който имаха резервация, бе известен с приятната си обстановка, културно обслужване и оркестър, чийто репертоар бе основно от бавна и отпускаща музика. Двамата се настаниха един срещу друг и сервитьорът им донесе менюто. След като поръчаха, Матю каза:

— Днес си имала много напрегнат ден. Като те гледах, докато се беше отпуснала, си помислих, че след такова изтощение няма да се съвземеш за толкова кратко време. Успя отново да ме изумиш. След няколко минути почивка изглеждаш прекрасно и с нищо не показваш, че денят ти е бил натоварен. С това разбирам, че си много силна и организирана. Друг на твоето място ще се оплаква и ще предпочете да си гледа спокойствието, но не и ти.

— Ласкаеш ме, но истината е, че ти ме зареждаш с нови сили и енергия. Преди да те срещна, не съм си давала сметка, че ако имам любим човек до себе си, ще съм по-силна и енергична. Въпреки че родителите ми са живо доказателство за това. Двамата толкова много се обичат, че винаги са се допълвали. Никога не съм ги виждала изтощени от ангажименти или да проявяват слабост и отпуснатост. Досега не знаех как го постигат, но сега вече знам. Ти си моята сила.

— Винаги можеш да разчиташ на мен. Не се замисляй дори, ако имаш нужда от мен или моята помощ, да ми кажеш. Сега, когато организиращ ревю, сигурен съм, че все още има нещо, с което да облекча част от работата ти. Може да ти съдействам за присъствието на подходящи журналисти, фотографи и телевизионни медии.

— Ще можеш ли да направиш това за мен? Наистина ще ми е голямо облекчение. Ти по-добре ги познаваш знаеш кои ще са по-подходящи за моето събитие.

— Разбира се, че мога. Само ми кажи кои медии предпочиташ да присъстват, имам познати навсякъде и ще поканим най-подходящите.

Тя сложи ръка върху неговата, погледна го с любов в очите и каза:

— Благодаря ти за подкрепата. Това означава много за мен.

— Няма нужда да ми благодариш. Ако аз не ти съдействам, кой друг да го направи? Ти си моята половинка и двамата с теб идеално се допълваме. Дори се доказахме като перфектния екип при написването на историята на професионалния ти успех.

— Аз мисля, че именно на най-близките си хора трябва да изказваме най-голяма благодарност. Както и да си казваме, че се обичаме. Така с думи изразяваме чувствата и мислите си към тях.

— От всеки разговор с теб получавам ценни житейски уроци. Без да си даваш сметка, съвсем чистосърдечно и непринудено ми помагаш за книгата, която пиша. Откакто те срещнах, научих много за взаимоотношенията, при които чувствата и емоциите правят хората по-силни, самоуверени и по-добри. С теб ми е лесно да кажа „обичам те“ и „благодаря“. Ти ми помогна да осъзная, че тези думи са вълшебни. Благодаря ти.

— Сам разбираш, че няма нищо странно в това, да благодариш на най-близкия си човек.

— Разбирам го и го приемам благодарение на теб. Знаеш ли, имам изненада за теб? Днес разбрах за откриването на една изложба и мисля, че ще ни е приятно да я посетим.

— Това е чудесно, какви са творбите?

— Изложбата е с лого „Модерно изкуство“. Художникът е българин, живеещ в Италия, и сега е решил да представи изкуството си на родна земя.

— Ще изпитам истинско удоволствие да я разгледам.

— Знаех си, че ще ти хареса идеята и се сдобих с необходимата ни информация.

Двамата вечеряха. Слушаха приятната музика, която се носеше в залата, и си говореха толкова приятно, че не усетиха кога е станало късно.

Прибраха се в дома ѝ. Заедно си взеха душ, а когато си легнаха, се отдадоха на страстното си желание. Любиха се нежно и всеотдайно. Толкова много се нуждаеха един от друг, че не можеха да се наситят на близостта си. След продължителни ласки, страстни целувки и вплитане на тела заедно стигнаха върха на екстаза. Изтощени и задоволени се отпуснаха и прегърнати заспаха.

На другия ден спаха до късно. Марая се събуди от целувките на Матю. Наспала се добре, спокойно пое инициативата и го съблазни със своята сладостна, властна и изпепеляваща любов, така както само тя умее. Той се остави на нейните ласки и изживя най-върховния момент в живота си. Тя определено знаеше как да му достави истинско удоволствие, и го правеше с душа и сърце. И двамата бяха щастливи и доволни от искрените си взаимоотношения, и бяха наясно, че имат обща съдба.

След като обядваха, тъй като бяха пропуснали закуската, отидоха да разгледат изложбата. Тя бе впечатлена и развълнувана. Като човек, ценящ и познаващ изкуството, разглеждаше всяка творба с внимание. Той също ги разглеждаше с увлечение и обсъждаше с нея отделните картини. Слушаше я как с разбиране и усет говори за всяка творба, и понякога изказваше своето мнение. На нея ѝ беше приятно, че той споделя интереса ѝ към изкуството.

— Нямах представа, че ще си толкова запознат с този вид художествено творчество!

— Нямам големи познания относно изкуството. За да не те разочаровам, се постарях да получа предварителна информация за тази изложба от мой колега.

— Благодаря ти. Знам, че си го направил заради мен, и то не за да ме впечатлиш, а защото знаеш, че ще ми е приятно да обсъждаме видяното.

— Позна защо го направих, но защо смяташ, че не е, за да те впечатля.

— Защото те познавам достатъчно добре. Не е в стила ти да използваш такива трикове, за да ме впечатлиш. Целта ти е била да ме разсееш от напрегнатата седмица и да ми доставиш удоволствие.

— Ясно ми е, че човек трудно може да те заблуди!

— О, и аз понякога греша! Няма безгрешни хора — нито в преценките си, нито в действията си. Хора сме, всеки може да сгреша. По-важно е да осъзнаваме грешките си и да ги поправяме.

— Ти си невероятна! Разбираш ме толкова добре, сякаш четеш мислите ми. Ти прозря действията ми, а моят приятел, който ме познава от години, веднага реши, че искам да те впечатля.

— Може и да те познавам по-отскоро, но те обичам и те разбирам повече от всеки друг.

След изложбата решиха, че и за двамата ще е по-добре той да остане няколко дена в дома ѝ. Ревюто приближаваше, а искаха да използват всяка свободна минута, за да са заедно. Затова отидоха до квартирата му, да си вземе малко дрехи.

В деня на ревюто Матю стана преди Марая. Този път той пригответи закуска и кафе. Тя се събуди от аромата на кафето и нежната му целувка.

— Добро утро, любима! Днес е голям ден и затова ти приготвих специална закуска и силно кафе. От теб се иска само да станеш и да се приготвиш спокойно за този важен ден.

— Добро утро, любими! Благодаря за удивителното събуждане. Знаеш, че твоите целувки са еликсир за мен. Зареждат ме с много сила и енергия. Днес наистина денят ще е специален, но и много дълъг.

— Затова трябва да хапнеш добре. Да се приготвиш и да запазиш спокойствие и самообладание. Трябва да вярваш, че всичко ще мине добре.

— Слава на Бога, че си тук до мен. Толкова много се нуждая от теб и силата, която ми даваш. Отсега се вълнувам и чувствам, че сърцето ми бие по-силно.

— Всичко е нормално. За мен е истинско щастие, че ще съм до теб в този ден. Обичам те.

— И за мен това ревю ще е по-специално. Защото ще изживея този важен момент в професионалната си кариера заедно с любимия си. Семейството ми винаги е било до мен и ме е подкрепяло. Но твоята любов, всеотдайност и подкрепа са много ценни за мен. Обичам те, Матю. Щастлива съм, че си в живота ми. Искам да знаеш, че нашата любов е важна за мен.

— За мен ти си най-важната жена в живота ми. Днес имаш важно събитие, затова, любов моя, време е да се приготвяш.

Когато Марая пристигна в офиса, всички служители я очакваха, за да разпредели задачите им за предстоящия ден. Матю бе до нея, защото беше решил през този ден да не я изпуска от поглед. Искаше да може да реагира веднага, ако тя има нужда от нещо. Всичко, което щеше да се използва на ревюто, бе проверено, натоварено в буса и изпратено в залата. След като отидоха на мястото на събитието, всеки се бе заел със задачите си. Манекенките получаваха последни инструкции. Фризьори и гримьори изпълняваха задълженията си. Семейството ѝ бе дошло по-рано. Тя ги помоли да проверят дали всичко с коктейла за след ревюто е наред, както и да се погрижат за гостите. Преди започването на ревюто се преоблече с елегантен тоалет, който си бе изработила специално за случая и бе в стила на представяната от нея колекция. Един от фризьорите ѝ направи прическа. Гостите пристигнаха и заеха местата си. Матю посрещна хората от медиите и ги настави там, откъдето да могат да наблюдават най-добре ревюто. Всичко бе готово за започването на ревюто и момента на неговото откриване настъпи. Манекенките дефилираха самоуверено по подиума и получаваха аплодисменти за представяните модели. Във втората част на ревюто бе изложена детската колекция. С последните детски манекенки на подиума излезе Марая. Тя бе хванала две момиченца и заедно с тях дефилира на подиума. Залата се взриви

от бурни аплодисменти. Всички гости бяха станали и ръкопляскаха на невероятната дизайнерка Марая Йорданова. Тя усмихнато се покланяше и благодареше на всички за признанието и аплодисментите. Сърцето и биеше ускорено от големите емоции. Реакцията на публиката ѝ подсказваше, че е постигнала триумф, и бе много щастлива. Докато беше на сцената и ликуваше от прекрасното и успешно представяне, до нея застана Матю с огромен букет от рози. Когато ѝ го поднесе, я целуна и прошепна:

— Честит успех! Невероятна си! Всичко бе неопишимо и прекрасно! Обичам те!

След него я поздравиха родителите ѝ, брат ѝ, приятелите и гостите. След поздравленията обърна внимание и на журналистите. Отговори спокойно на въпросите им и позира пред камерите. Когато цялата тази еуфория приключи, Матю я прегърна и отведе в гримьорната.

— Благодаря ти, че ме измъкна, не знам колко още щях да издържа.

— Ти изпълни всичките си задължения блестящо. Обърна внимание на всички, а сега имаш нужда от почивка и спокойствие.

Той ѝ даде чаша вода и започна да я масажира по врата и раменете. Бяха минали само няколко минути. На вратата се почука и в стаята влязоха родителите ѝ.

— Всичко бе невероятно и постигна поредния си огромен успех, момичето ми. Обичам те — каза баща ѝ, влизайки.

— Така е, много се гордеем с теб и аз те обичам — продължи майка ѝ.

— И аз много ви обичам! Без вас нямаше да съм това, което съм. Благодаря ви — каза Марая, целувайки и прегръщайки родителите си. — А сега искам да ви представя моя приятел и любим Матей. Обичам го и съм много щастлива с него, съжалявам, че досега не намерих време да ви запозная, но мисля, че сега моментът е подходящ.

Матю усмихнат протегна ръка към майка ѝ, а после и към баща ѝ:

— Приятно ми е да се запознаем — Матей!

— И на мен ми е приятно — Марина! Досега слушах само добри думи за теб от дъщеря си.

— Приятно ми е — Матей! — се обърна към бащата на Марая.

— На мен също — Кристиан, но може да ми казваш Крис.

— Имате невероятна дъщеря. Красива, умна и талантлива. От нея съм слушал много за вас. Сега, когато се запознахме и като я познавам, разбирам, че тя много прилича на вас. Познавам я от месец и може да си мислите, че периодът, в който сме заедно, е кратък, но съм щастлив, че я познавам. Обожавам я и я обичам с цялото си сърце. Тя е не само перфектен професионалист, но и невероятен човек. Вие като нейни родители можете само да се гордеете, че е ваша дъщеря. Аз се гордея, че е моя любима.

— Времето невинаги е фактор за развитието на взаимоотношенията между хората. Може да познаваш някой цял живот и пак да не го познаваш достатъчно добре. Просто може да не си обръщал внимание какъв човек е до момента, в който мненията ви се разминат, и тогава си даваш сметка, че изобщо не си познавал този човек. Друг път може да познаваш някой от два дена и да имаш усещането, че си го познавал от цяла вечност. Има го и моментът на привличането между хората. Така наречените сродни души. Те се срещат и се разпознават почти мигновено.

Когато Марина приключи с мнението си, Матю каза въодушевено:

— Сега разбирам, че Марая изцяло прилича на вас по отношение на възгледите и разбирането, което проявявате във всеки момент! И двете сте толкова великодушни и сладкодумни, че може да омагьосате човек само като му говорите!

— Така е — съгласи се с него Крис. — Моите най-важни жени в живота ми са абсолютно еднакви в това отношение. И двете са много доверчиви и влизащи в положението на всеки, затова понякога се страхувам някой да не злоупотреби с доверието им и да ги нарани.

Тогава дъщеря му се намеси в разговора:

— Вие хубаво си говорите, но вече е време да обърна внимание на гостите си на коктейла.

— Да, мила, напълно си права — каза баща ѝ. — Оставяме те да се освежиш, а ние с майка ти отиваме да забавляваме приятелите ти, въпреки че брат ти сигурно се справя с това много добре.

Когато излязоха от стаята, Матю я прегърна и с въодушевление каза:

— Имаш чудесни родители! Днес ми достави истинско удоволствие, като ме запозна с тях. Те са изключителни и прекрасни като теб. Имаш идеалното семейство. Щастлив съм, че получих възможността да ви познавам.

— Наистина съжалявам, че не се запознахте по рано. Всичко вече е наред и мисля, че и ти им допадна. Все пак си любимият мъж на дъщеря им. Мама е много прозорлива и разбра, че ме обичаш, още когато прочете материала, който написа за мен. Вече съм готова и можем да се присъединим към останалите.

— Да, миличка, това е твоят ден! Не всеки ден се случва на човек да триумфира с такъв успех. Ти го постигна и това е наградата ти за всички дни на упорит труд и всеотдайност. Напълно си заслужи аплодисментите на хората. Убеден съм, че ще получиш много добри бизнес предложения. Защото с удивителния си талант ти създаваш само прелестни модели.

На следващия ден още се усещаше еуфорията от успешното ревю. Служителите бяха доволни от добре свършената работа. В пресата бяха отразени само с положителни рецензии. Ревюто бе сензационно събитие и дълго време се коментираше и обсъждаше в модните среди. През следващата седмица Марая прие много поздравления и имаше уговорени срещи с бъдещи бизнес партньори. Тя бе напълно щастлива от професионалния си успех, но още по-голямо щастие и наслада изпитваше в личния си живот.

Взаимоотношенията ѝ с Матю ставаха все по-сериозни и стабилни. Той почти се бе пренесъл в дома ѝ. И за двамата бе истинско удоволствие да прекарват вечерите и нощите си заедно. През деня се чуваха по телефона по няколко пъти, защото си липсваха. Понякога се срещаха за бърз обяд, само и само да прекарат още няколко минути заедно. Следващите няколко седмици ходиха и на гости в родителите ѝ. Намериха общ език и им беше приятно да разговарят. Марина като майка и обичана съпруга в погледа на Матю бе разпознала обожанието и любовта му към дъщеря ѝ. С такъв поглед я гледа съпругът ѝ. За нея това бе знак, че момичето ѝ е срещало правилния човек. Тя виждаше колко влюбено се гледат Марая и Матю, и разбра, че дъщеря ѝ също като нея е имала късмет да намери истинската любов. Когато младите си тръгнаха, прегърна съпруга си и сподели:

— Щастлива съм, че те имат божията благословия да изпитват такава любов, каквато имаме ние.

— Права си, любима, и аз съм щастлив, защото мисля също като теб. Дъщеря ни заслужава да е толкова щастлива.

Когато излезе и втората част от историята на Марая в поредицата „Път към успеха“, отново заваляха обаждания и поздравления. Сега тя ги приемаше спокойно. Щастливият край на историята в съчетание с триумфацията успех на ревюто бяха доказателство, че с мечти, постоянство и упорит труд всичко може да стане реалност. Матю също бе поздравен за успешното попадение с историята на Марая. Той беше сам в кабинета си и след поредното поздравление се замисли. Благодарение на тази история бе срещнал жената на живота си. През двата месеца, откакто са заедно, той се чувстваше истински щастлив. Никога преди не си бе представял, че ще има толкова голяма нужда от някого. Но откакто я срещна, я прие със сърцето и душата си, тя бе винаги с него, ако не физически, то в мислите му. Беше сигурен, че това е жената, с която може да сподели всички свои мисли и чувства. Жената, която ще го разбере, ще му помогне и ще го разсее от проблемите. Жената, с която може да се люби до забрава и да го прави щастлив във всеки момент, в който са заедно. Тя го караше да се чувства единствен и специален. Той така се бе отнесъл в мисли, че дори не разбра кога Наско е влязъл в стаята му.

— Хей, човече, къде си се отнесъл? Спри да витаеш из облаците и слез на земята!

— Мислех си за Марая! Колко се промени животът ми с нея! Мисля си, че е време да предприема по-сериозна стъпка в отношенията ни.

— Да не си решил да ѝ предложиш брак?

— Точно за това си мисля и смятам, че днес е подходящият момент.

— Щом си решил, значи напускаш групата на ергените. Сега ще има един мъж по-малко като конкуренция за свободните момичета — се пошегува Наско.

— Ти знаеш, че поначало не съм ти бил конкуренция. Нямах особено голям интерес към отворените връзки. Особено сега, когато имам любима. Не съм и поглеждал към друга жена и никоя не ме е впечатлявала с външност. За мен Марая е всичко, което искам.

В това време на вратата се почука.

— Да, влез.

Когато вратата се отвори, Матю не можеше да повярва на очите си! Пред него стоеше тя, неговата любима, сякаш я бе повикал с мислите си. Той я погледна с поглед, който говореше повече от думи, и тя разбра, че е мислил за нея. Стана и отиде до нея, и без притеснение от присъствието на Наско я прегърна и целуна. След това вълнуващо посрещане тя каза:

— Реших да ти направя изненада. Телефонът ми не спира да звъни заради статията в списанието. Затова зарязах работата и си помислих, че може да обядваме заедно.

Наско реши да подсети за присъствието си двамата влюбени и тактично се позакашля. Когато влезе в стаята, Марая така се бе съсредоточила в Матю, че не бе забелязала присъствието на друг човек. Сега, когато го видя, каза притеснено:

— Извинете ме, не ви видях.

— Спокойно, сигурно е нормално за влюбените! Вие, двамата, сте така вгълбени един в друг, че светът около вас спира да съществува, когато се съберете. И тъй като най-добрият ми приятел не ни запознава вече толкова време, ще го направя сам. Аз съм Атанас, но приятелите ми казват Наско. Приятно ми е най-после да се запозная с жената, пленила сърцето на приятеля ми.

Тя протегна ръка за запознанство и каза:

— Марая, на мен също ми е приятно. Може и да не се познаваме лично, но Матю често ми говори за теб.

— Със сигурност не толкова, колкото аз слушам за любимата му жена, а не намери време да ни запознае.

— И двамата сме доста заети. Когато имаме свободно време, се стремим да го прекарваме само двамата. И моите приятелки се сърдят, че нямам време за тях в последно време. Въпреки че имаха възможността да се запознаят с Матю на ревюто, и знаят, че използвам всяка свободна минута за него.

— Сигурно е така, когато срещнеш голямата любов! Като гледам Матю, той и преди нямаше голямо желание да излиза и да се забавлява, а сега мисли само за теб.

— Хайде да обядваме заедно. Така ще може да си поговорите и да се опознаете — предложи Матю.

— Ако няма да преча на влюбените гълъбчета, ще дойда с вас — се пошегува Наско.

— Разбира се, че няма да пречиш! Дори ще ни е много приятно — го покани и Марая.

Тримата се отправиха към близкото ресторантче. На Марая Наско определено ѝ допадна. Той бе приказлив, забавен и си личеше, че между него и Матю има истинско приятелство. Когато приключиха с обяда, двамата си поръчаха кафе, а Наско тактично се измъкна, под предлог, че има важна работа. Щом останаха сами, Марая сподели с Матю:

— Наско ми хареса. Много е общителен и чаровен.

— С него се разбираме и си помагаме в работата. Разказвал съм ти, че се познаваме от университета. След теб и семейството ти той ми е най-близкият човек тук, в София. Ако имам проблем и се нуждая от помощ или приятелско рамо, знам, че мога да разчитам на него.

— Радвам се, че имаш толкова добър приятел, и ако пожелаеш, винаги можеш да го поканиш вкъщи — него и приятелката му, ако има такава.

— Ами той няма сериозна приятелка. По отношение на жените е по-активен. Сама се убеди колко е очарователен и забавен. Харесва свободата и вниманието на жените към него. Когато си хареса момиче, знае как да го очарова и да получи това, което иска. По принцип е добряк и никога не е наранявал момиче съзнателно. Още не е срещнал жената, която ще го укроти и ще го направи примерен мъж.

— А ти защо се подценяваш! И то пред мен, жената, която те познава добре и знае, че си не по-малко очарователен от всеки мъж. Наясно си, че можеш да имаш всяка жена, която пожелаеш.

— Не се подценявам, но съм много взискателен по отношение на жените. А и вече съм срещнал жената на мечтите си. Нямам нужда от никоя друга, само от теб. Обичам те.

— И аз те обичам, и ти си единственият мъж, когото желая.

— Какво ще кажеш довечера аз да ти приготвя специална вечеря — изведнъж каза Матю. — Крайно време е да опиташ от моите кулинарни умения. Досега ти бях само помощник в кухнята, но този път искам да приготвя всичко сам.

— Ти искаш да готвиш? Добре, няма проблем, но искам да приготвиш твоето любимо ястие. Не съм капризна по отношение на

храната, така че пригответи, каквото пожелаеш.

— Ок. Разбрахме се. Ще се прибера по рано, за да се приготвя.

— Добре, скъпи, щом така желаеш.

Те се разделиха пред ресторанта и всеки тръгна към работата си.

Вечерта Матю се прибра по-рано, като преди това бе напазарувал. Изми доматиите и краставиците за салатата и ги остави настрана. Маринова пържолите и ги остави малко да постоят, след което ги сложи във фурната да се пекат. Наряза гъби, сложи им подправки и със сос от вода, брашно и масло ги остави малко да поврат. Щом омекнаха, ги прибави към пържолите. Наряза различни видове мезета и салатата. Пригответи фреш от портокал и извади бутилка шампанско. Накрая подреди масата.

Погледна към часовника и видя, че е шест часа и че и Марая трябваше да се прибере всеки момент. Изнесе вазата с огромния букет рози, които ѝ бе купил, на терасата. За да не ги види, преди да настъпи моментът, в който ще ѝ ги подари. Когато тя се прибра, всичко бе готово и къщата ухаеше приятно на нещо вкусно. Взе душ и си облече рокля, която бе елегантна и удобна за вечеря вкъщи. Малко преди да се прибере, Матю също се бе освежил и преоблякъл подходящо за случая.

Марая съзнателно се забави в спалнята. За да му даде възможност да се пригответи на спокойствие. Тя осъзнаваше, че нещо съдбовно ще се случи с тях в тази прекрасна октомврийска вечер. Когато влезе в трапезарията, бе изумена от безупречно подредената маса. Горяха ароматни свещи в син, розов и бял цвят и придаваха тържествен ореол на масата. Матю я пое в прегръдката си и я целуна страстно и продължително. После кавалерски изтегли стола и я покани да седне. Сложи салатите и мезетата на масата и отвори шампанското. Тъй като и двамата не бяха любители на алкохола, реши, че ще могат да изпият по една чаша шампанско. Тя бе истински очарована и изненадана. Защото досега той винаги ѝ бе помагал за приготвяне на салатата. Никога не ѝ бе казал, че може да готви и да създава такава романтична обстановка. От уредбата звучеше приятна музика, която харесваха и двамата. Вечерята бе изключително вкусна. На нея ѝ допадна това, че бе решил да сготви ястие, а не да направи само стекове на скарата. За десерт бе купил от любимата ѝ шоколадова

торта. Върху парчетата торта бе направил допълнителна украса със спрей сметана. В сметаната на нейното парче от торта сложи невероятно красив пръстен, който ѝ бе купил. След като ѝ поднесе тортата и ѝ подари прекрасния букет с любимите ѝ розови рози, които блестяха от напръскания брукат и капки роса, я целуна и погледна прекрасните ѝ очи. Когато Марая видя пръстена и розите, се развълнува от цялото внимание и любов, които ѝ бе показал Матю с жестовете си. Тя отвърна на целувката му и също го погледна с любов в очите. Тогава той коленичи и каза с голямо вълнение:

— Обичам те, Марая, с цялата си душа и сърце! Ти си невероятна жена и аз съм истински късметлия, че си моя! Ти си всичко, което искам да имам в живота си. Ти си моята светлина и енергия, от които се нуждая. Ще ме удостоиш ли с честта да станеш моя съпруга?

Тя го хвана за ръце и го изправи срещу себе си, без да мести поглед от очите му.

— Обичам те, Матю. Ти си най-очарователният и внимателен мъж, който познавам! Ти си моята сила и вдъхновение. Ти си единственият мъж, който искам в живота си. Ти си единственият, от когото се нуждая, така както се нуждая от въздух и вода. Желая да бъда с теб с цялата си душа и сърце. Да, искам да бъда твоя съпруга — каза накрая и се хвърли в прегръдката му, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тогава тихо прошепна: — Откакто те познавам, не спираш да ме изненадваш приятно и да ме разплакваш от щастие, с което само ти можеш да ме дариш.

Той изтри сълзите ѝ с целувки. След това я целуна страстно и всеотдайно. Когато приключи с целувката, постави пръстена на безименния ѝ пръст на ръката.

— Прекрасен е! Не съм виждала толкова красив пръстен и ми е по мярка. Как стана така?

— Отново благодарение на любимия ти брат. Той ми даде твой пръстен, който си забравила у вашите и си го носила именно на същото място. Сега пръстенът ти е в кутията с бижута.

— Да. Както изглежда, вече няма да го нося. Защото нямам намерение да свалям този, които ми подари ти, любими мой.

— Радвам се, че ти харесва, защото изцяло се доверих на консултантите в бижутерийния магазин. Добре е, че те познават и знаеха какво харесваш.

— Тази вечер ме направи най-щастливата жена на света. Вкусната вечеря, красивият пръстен, разкошният букет и романтичният момент, в който ми предложи да се омъжа за теб. За първи път нямам думи, с които да изразя чувствата си. Никога, дори и в най-смелите си мечти, не съм си мислила, че ще изживея такова щастие при предложение за брак.

— Толкова си добра и нежна, радваш се на малки жестове и внимание!

— Ти се шегуваш! Това е най-невероятното, най-красивото и най-романтичното предложение, което може да получи една жена! Дори в романтичните филми не съм гледала нещо толкова прекрасно! Благодаря ти!

— Вече свикнах да получавам постоянно благодарности от теб. Както и изразяването на чувствата ни, спонтанно и непринудено. Както между нас, така и в семейството ти, което вече чувствам като свое, и всичко много ми харесва. Благодаря ти, че прие предложението ми. Направи ме най-щастливия мъж на света и вече си моя завинаги. Сега ми кажи, ще си изядеш ли десерта, или да продължа с останалата част от програмата за вечерта.

— Още ли има? — попита учудено Марая.

— Да, любов моя! След като те държах в ръцете си и те целувах, сега единственото ми желание е да те взема на ръце и да те отнеса в спалнята, където с душата и тялото си да ти покажа колко силно те обичам и желая.

— Тогава какво чакаш! Любимата си торта мога да изям по-късно, но не мога да бъда далеч от теб и секунда повече.

Матю я взе на ръце и я отнесе в спалнята, където се отдадоха на страстта си и си подариха взаимно поредната незабравима нощ. Когато се любеха, те се отдаваха напълно. Забравяха за всичко, съществуваха само те и голямата им любов. Между тях нямаше задръжки. Когато слееха телата си, импровизираха и измисляха всевъзможни начини, за да си доставят удоволствие. Всеки от тях обожаваше другия. Харесваше им да се целуват и гаят навсякъде. За Марая нямаше нито една част от тялото му, която да не бе целувала. Побъркваше го, когато се заиграеше с мъжествеността му, и го предизвикваше да стене от удоволствие. В такива моменти той я извърташе под себе си и я

любеше яростно и диво. Така задоволяваха желанието и копнежа си един към друг и доставяха истинска наслада за телата и душите си.

Следващия ден бе петък, а след предишната съдбовна вечер и последвалата я бурна любовна нощ и на двамата не им се ходеше на работа. Те искаха да останат в леглото и да се наслаждават на себе си и спокойствието, което ги бе обхванало.

— Ще можеш ли да се освободиш от работа? — попита Марая, вплитайки ръка в косата му.

— Мисля, че ще го уредя, само трябва да звънна на Наско. Няма нужда да му обяснявам, защото вчера, преди да влезеш при нас, му казах, че ще ти направя предложение.

— Знаех си, почувствах се странно, когато влязох при теб! Винаги ме гледаш с влюбен поглед, но вчера имаше и нещо друго. Приятно се изненада от появата ми, но и като ли се замисли за миг за нещо важно.

— Така е, говорех на Наско за теб. Преди той да дойде, пак си мислех за теб. Когато влезе заедно с голямата радост, че те виждам, за миг през ума ми мина, че съм те повикал с мислите си. Това означава, че връзката ни е много по-силна от това, което можем да си представим.

— Значи затова вчера имах усещането, че трябва да дойда при теб. Сякаш вътре в себе си съм чувствала, че нещо важно ще ми се случи, и изпитах копнеж по теб и желание да те видя. И аз няма да ходя на работа днес. И двамата заслужаваме малко почивка след толкова напрегнати работни седмици. Цяло чудо е, че успяхме да намираме време за себе си.

— Да, сякаш бяхме на виенско колело, което не спираше да се върти.

— Добре, че поне вечерите и нощите успяхме да слезем от него, за да си отдъхнем и да се насладим на връзката си.

Към обяд станаха. Хапнаха от храната, която бе останала от вечерта. С кафето дойде редът и на тортата, която бяха прибрали непокътната предишната вечер. Матю се бе отпуснал на дивана до Марая и докато с едната си ръка се справяше с тортата, с другата си играеше с косата ѝ.

— Голям късметлия съм! Още не мога да повярвам на щастието си! Ощипи ме, за да съм сигурен, че не сънувам. Моя съпруга ще е най-красивата, умна, талантлива, силна и емоционална жена. Такова съчетание е невъзможно да се срещне в една жена едновременно, а моята бъдеща съпруга е всичко това. Още се чудя с какво те заслужих.

— Ти, скъпи мой, не си по малко красив, умен, талантлив, силен и емоционален! Двамата много си приличаме, само че сме се развили в различни сфери. Съдбата реши да ни срещне, а Бог благослови нашата любов.

— Имаш отговор на всичките ми въпроси. С теб сме страхотен работен екип и вярвам, че ще сме още по-добър екип и като семейство. Трябва да информираме семействата си за решението ни и крайно време е да те запозная с моите близки.

— Не знам какво мислиш ти, но е време да освободиш квартирата — и без това не ти е необходима, и повечето ти дрехи и вещи са вече тук.

— Да, ще се обадя на хазаите да ги предупредя. Наистина имам още малко дрехи и някои домакински прибори. С едно ходене с колата ще успея да ги взема.

— Съзнателно ли не ми каза, че си добър в кухнята!

— Не. Ти си просто много добра домакиня! Винаги приготвяш всичко превъзходно и аз не исках да ти се натрапвам с уменията си в собствената ти кухня.

— Отдавна всичко мое е и твое. За първи път има опасност да ти се разсърдя, ако разбере, че мислиш нещо за мое и не го приемаш като свое. Всичко между нас е общо и вярвай ми, че не ти се иска да ме виждаш сърдита.

— Вече е късно да се притеснявам как ще изглеждаш като сърдита — опита се да се пошегува Матю.

— Да. Определено си пропуснал да ме видиш в такава ситуация!

— Не се притеснявам. Ще се старая моята съпруга да е винаги усмихната, доволна и щастлива.

— Какво повече от това може да иска една жена от съпруга си!

— Обичам те, скъпа, ти си моят живот!

— Обичам те, скъпи, ти си моят живот! — и го прегърна силно, след като го целуна с гореща страст. — Толкова спокойна не съм се чувствала и дори не си спомням откога. Мога да стоя така с часове.

— И аз се чувствам така винаги, когато си близо до мен. Приятно ми е да си седя вкъщи. Доволен и спокоен съм от живота, който имаме заедно. Преди не ми се прибираще вкъщи, като знаех, че ще съм сам. Само книгата ми ангажираше през цялото свободно време. Понякога излизах с Наско и се мотаех по клубовете за забавления или по работа, но това не ми допадаше. Затова, когато той се заплеснеше по някое момиче, аз се прибирах. През последната година няхах желание за неангажиращи и повърхностни връзки и предпочитах да работя.

— А сега заради мен изостави работата си по книгата.

— Преди да те среща, работата беше моят приоритет. Но откакто сме заедно, нищо не е по-важно от теб. Сега всичките ми мечти са свързани само с теб. Всичко останало е само работа. Ти и аз сме професионалисти и сме добри в това, което правим, но и за двама ни любовта ни е над всичко.

— Вече говориш като мен.

— Не се притеснявам да се уча от хора, които има на какво да ме научат. Ти и семейството ти ме научихте на много семейни ценности. Вярно е, че по-малко работя по книгата в последно време, но затова пък всичко, което съм написал, е научено от теб. Общуването ми с теб ми е по-полезно и по-поучително от многото хора, които наблюдавах и с които разговарях. Ти ми помогна да осмисля взаимоотношенията по различен и по-приемлив начин от представата, която имах досега от проучванията си.

— Радвам се, че съм ти полезна. Така ще се чувствам по-малко виновна, че ти преча да работиш по книгата.

— Дори не си го и помисляй, скъпа! Ти никога не си ми пречила да работя. По-скоро ми помагаш, отколкото да ми пречиш, и си моето вдъхновение.

— И за мен ти си вдъхновение. Работя по-спокойно и съсредоточено, въпреки че си винаги в мислите ми. Странно, сякаш ми помагаш да мисля по-ефективно!

Целият им следобед премина в сладки приказки и не усетиха кога е станало късно. Преди вечеря решиха да се обадят на семействата си и да им съобщят за решението си да се оженят. Първа бе Марая. Родителите ѝ очакваха с нетърпение това обаждане, защото Дани ги бе информирал за намеренията на Матю.

— Здравсти, мамо. Пусни си телефона на високоговорител, за да ме чува и татко.

— Да, момичето ни, слушама те.

— Мамо, тате, снощи с Матю се сгодихме! Това бе най-важната и прекрасна вечер в живота ми! Той се беше постарал вечерта да е специална и незабравима, а аз получих най-романтичното предложение за брак! Всички подробности ще ви разкажа, когато се видим. Щастлива съм. Обичам ви и ви благодаря, че сте ме създали и възпитали така, че когато срещнах подходящия мъж, успях да го разпозная! Сигурна съм, че Матю е мъжът на живота ми!

— Честито и на двама ви! Пожелаваме ви цялото щастие на света! Обичайте се и пазете любовта си! Тази любов ще ви дава сила да се справяте с всички трудности и препятствия на живота. Обичаме те, дъще, а вече обичаме и твоя любим. От днес го приемаме за наш син.

Тогава Матю, развълнуван от думите им, се обади:

— Благодаря ви за топлите думи, и аз ви обичам и уважавам! Вие сте невероятни родители! Запознавайки се с вашето семейство, аз се чувствам истински щастлив. Обичам дъщеря ви и ще използвам всяка секунда от живота си, за да я правя щастлива.

— Сигурни сме в чувствата ти, момчето ни. Искаме да ви поканим утре на обяд и ще имаш възможност да се запознаеш с по-възрастните членове на семейството.

Матю погледна Марая и това им бе достатъчно, за да се разберат, че ще отидат.

— Да, ще дойдем. Благодарим за поканата. Приятна вечер и довиждане.

— Мамо, тате. Довиждане и от мен. Ще се видим утре. Изпращам ви целувки.

— Приятна вечер и на вас.

Когато разговорът приключи, Марая каза на Матю:

— Хайде, скъпи, сега е твой ред.

— Той набра номера на родителите си.

— Майко, здравей, Матю се обажда, чуваш ли ме добре? Татко там ли е? Как сте?

— Здравей, Матю. Ние сме добре, а ти как си, момчето ми? От няколко дена не си ми звънял и бях започнала да се притеснявам.

Мислехме с баща ти да ти звъннем ние.

— Добре съм, майко, даже повече от добре! Ако татко е там, пусни телефона на високоговорител, ще ви кажа нещо важно.

— Вече те слушаме и двамата.

— Здравсти и на теб, татко.

— Здравсти, синко, слушаме те.

— Снощи се сгодих. Преди време ви бях казал, че се виждам с едно момиче. Аз не само излизах с нея, но и живеем заедно от доста време. Не ви казах, за да не ме питате постоянно за отношенията ни. Освен това бяхме много ангажирани служебно и не можех да ви запозная по-рано. Още когато се запознахме, аз разбрах, че тя е жената на живота ми. Обичаме се и сме щастливи. И тъй като не мога да ви запозная веднага, може да я видите в последните два броя на списание „Хайлайф“. Майко, знам, че заради мен редовно си купуваш това списание. Последните ми две статии са посветени на Марая Йорданова — моден дизайнер. Това е жената, която обичам и за която ще се оженя.

— Отворихме списанието и виждаме снимките ѝ. Много е красива. Ние четохме материала за нея и ни направи впечатление, че предаваш историята като човек, който я познава много добре. Чудихме се как си успял да убедиш момичето да ти даде толкова откровено интервю.

— Майко, татко, тя е наистина много красива, но е и много добра! Всичко, което сте прочели за нея, е истина. Запознанството ми с нея е най-хубавото нещо, което ми се е случвало в живота.

— Само един влюбен мъж може да говори така за бъдещата си съпруга, синко.

— Да, майко, никога не съм бил по-сигурен в нещо, колкото съм сигурен в любовта си към Марая.

— Ще се радваме да дойдете двамата на рождения ми ден другата седмица. Знаеш, че семействата на сестрите и брат ти винаги идват и се събират всички на този ден.

Матю погледна отново Марая и тя му кимна утвърдително.

— Да, майко, ще дойдем. Благодарим за поканата. Ще се видим другата седмица. Обичам ви.

— И ние те обичаме, ще ви очакваме с нетърпение. Щом разговорът приключи, Марая отиде до Матю и го прегърна, а после и

нежно го целуна:

— Хайде, мили, да отидем да си приготвим нещо набързо за вечеря.

Когато тя се опита да тръгне, той я хвана и силно я прегърна:

— Как съм живял без теб досега! Ти ми даваш толкова много любов и спокойствие, че понякога се страхувам да не се окаже само сън! Не мога да живея без теб! Досега не съм разбирал радостта от живота! Открих я с теб! Да, отново се отнесох, но се замислих за отношенията ми с родителите. Те са обикновени трудолюбиви хора. Сигурен съм, че ни обичат, но определено не са ни показвали чувствата си. Не са ни учили как да го правим и ние. Вярно е. Повъзрастни са, но не мисля, че възрастта е пречка да изразяваш чувствата си. Като повече деца в семейството сами се грижехме за себе си. Може да се каже, че сестрите ми ме отгледаха и най-вече Рени. Сигурно родителите ми са се учудили, когато тази вечер им казах, че ги обичам. Затова и те бързо отговориха същото, но ми беше трудно. Аз наистина ги обичам. Те са мои родители, но определено преди не сме си казвали, че се обичаме.

— Не се тревожи, ще имаш много време да свикнеш и да им показваш, че ги обичаш! А и човек се учи, докато е жив. След като ти показваш чувствата си, може и близките ти да започнат да го правят.

— Голяма оптимистка си! С теб и твоите родители ми е някак полесно да показвам емоции. Ти и майка ти умеете да предразполагате към това. Цялото ти семейство е емоционално, сърдечно и темпераментно. Притеснявам се как ще се чувстваш сред моето семейство?

— За това аз трябва да се притеснявам, а не ти. Може би дори няма нужда от това, защото ти си част от тях и те не може да са различни от теб! След като обичам теб, няма как да не ги харесам, обичам и уважавам и тях! Каза, че майка ти има рожден ден, трябва да ѝ купим нещо специално. Нещо, от което има нужда, и може да попиташ сестрите си.

— Обичам те. Благодаря. Отново намери начин да разсееш притесненията ми и да ми вдъхнеш увереност.

— Винаги ще бъда до теб и ще те подкрепям!

— А аз винаги ще се нуждая от теб!

— Както и аз от теб, и знам, че ти също ще си винаги до мен.

— Да, и това никога няма да се промени, защото съдбата ни е да сме заедно. А сега, така и така от вчера съм окупирал кухнята, какво ще кажеш да направя по една пилешка пържола на тиган, а ти да направиш салатата.

— Чудесно, но внимавай! Може да ме разглезиш и да ми хареса ти да приготвяш вечерята.

— Няма да бъде голям проблем, а и ми е приятно да се грижа за любимата си, така че няма да ме изплашиш. Спокойно, само се шегувам.

— И на мен ми е приятно да се грижа за теб. Все някак ще се разбираме да си разпределяме домакинските задължения, за да имаме свободно време за по-приятни занимания — каза загадъчно Марая.

После го прегърна и го целуна по врата отстрани, докато той приготвяше пържолите.

— Внимавай какво правиш. Може да останеш без вечеря, а само с мен за десерт.

— Изобщо не можеш да ме уплашиш, а и много те харесвам като десерт!

Така в духа на шегата и закачките двамата си приготвиха вечерята и съблазнени от аромата ѝ, седнаха да се хранят.

— Добре, че си останахме днес вкъщи. И двамата имахме нужда от тази почивка, а и имаме цял уикенд да обърнем внимание само на нас.

— С малко изключение. Утре сме на обяд у нашите и ще се запознаеш и с по-възрастните членове на семейството ми, и съм сигурна, че много ще ги харесаш.

— И аз съм сигурен в това. Сега ми хрумна, че можем да купим една торта за случай. Ти ще избереш каква да е. Като имам предвид, че имаме цяла шоколадова торта за изяждане тук, може да избереш нещо различно.

— Когато отидем утре в сладкарницата, ще решим.

На следващия ден се излежаваха до късно. Щом станаха, закусиха и си изпиха кафето, докато гледаха едно съботно предаване на телевизора. Когато то завърши, се приготвиха и тръгнаха към бащиния

дом на Марая. По пътя само се отклониха, колкото да купят една лешникова торта.

Матю бе посрещнат сърдечно от Марина и Крис. Тя го прегърна, целуна и каза:

— Добре дошъл в семейството. Радвам се, че ти ще си мой зет, защото вече съм те приела за син.

Крис също го прегърна и повтори думите на жена си. Към тях се присъединиха и по-възрастните баба Мария и дядо Ивайло, и дядо Йордан. Всички бяха много щастливи от новината за годежа. Дани се появи малко по-късно и също ги поздрави. Цялото семейство излъчваше сплотеност и уважение. Всички бяха сладкодумни и се забавляваха искрено. Дядо Данчо умееше да разказва по забавен и показан начин вицове и анекдоти и всички много се смяха. Когато вечерта двамата се прибраха, се чувстваха емоционално презаредени от вълнуващите часове, които бяха прекарали с нейното семейство. Той бе очарован и от по-възрастните хора в семейството и сподели това с любимата си:

— Дядовците и баба ти са много жизнени и весели! Знаят как да се забавляват, и се смеят от сърце. Правят го толкова заразително, че ме заболяха устата да се смея на забавните им истории.

— Сега ме разбираш защо, след като някой от тях ми звънне, аз зарязвам всичко и отивам. Дори в самото начало, когато ме търсеше, в някои от случаите бях при тях. Когато съм с тях, не отговарям на телефонни обаждания.

— Слава на Бога, че тогава бях достатъчно настоятелен и упорит да те открия. Много бях ядосан, че не отговаряш на обажданията ми. Но бях решил, че ти си следващият герой в моя проект.

— Тогава може и да не съм отговаряла на обажданията ти, но затова пък сега съм цялата твоя — каза съблазнително Марая и го поведе към спалнята.

Веднъж влезли там, те забравяха за света. Съществуваха само двамата и тяхната силна любов. Матю обожаваше да целува цялото й тяло и да я усеща как се разтапя в ръцете му. Знаеше много начини, с които да я отнесе до върха. Но откриваше и нови, докато тя не подхване своята любовна игра. Тя го познаваше толкова добре, че знаеше всичките му слаби места. Само с целувки и ласки можеше да го възбуди. Когато и двамата вече не издържаха на желанието, сливаха

телата си в едно и заедно достигаха върховната сладост на страстта. След това задоволени се отпуснаха, за да си отдъхнат, но бързо усещаха липсата си и прегърнати заспиваха. Понякога нощем се търсеха, ако някой в съня си се е отдалечил от другия. Тогава се любеха нежно и пак се предаваха в прегръдката на съня.

В неделния ден бяха решили да приберат вещите на Матю от квартирата му в общия им дом, апартамента на Марая, който бе вече дом и на Матю. Той нямаше много багаж, затова приключиха бързо с опаковането и натовариха всичко в колата му. Остана само да върне ключовете на хазаите и да им плати последните сметки. Щеше да ги посети някой ден през следващата седмица. В късния следобед се прибраха и решиха да гледат премиерата на романтичен филм по телевизията. Направиха си пуканки и сок и се настаниха на дивана.

Последвалата седмица и за двамата бе натоварена с работа. Тя имаше няколко бизнес срещи, а той подготвяше поредната история за новия брой на списанието. През почивните дни им предстоеше пътуване до Лясковец, града, в който бе роден и живял Матю с родителите си, брат си и двете му сестри. Сега там живееха само родителите му.

В четвъртък сутринта, преди да тръгнат на работа, докато закусваха, Марая каза:

— Скъпи, защо не пътуваме още в петък. Така ще имаме повече време да се видим с родителите ти и да се опознаем. Ще мога и да помогна на майка ти с приготовленията по случай рождения ѝ ден.

— Четеш ми мислите. И аз смятах да ти предложа да си тръгнем по-рано, но не исках да обърквам работния ти график, и затова си замълчах.

— Защо правиш така? Нали се бяхме разбрали да си споделяме мислите. Особено когато се отнасят за важни моменти като посещението на семейството ти.

— Да, знам. Извинявай, ти си винаги толкова съобразителна и разбрана, но знаеш, че се притеснявам, и не знаех как да постъпя.

— Престани да се безпокоиш. Всичко ще бъде наред. Нали няма да ги притесним, като отидем един ден по-рано.

— Разбира се, че няма. Много ще се зарадват. Не съм си ходил от отпуската в края на юли.

— А после винаги беше с мен и нямаше време да си отидеш.

— Дори не си го и помисляй. Нямах вина, че не съм си ходил. Винаги прекарвам част от отпуската си там. Следващото ми ходене е за рождения ден на майка и след това за Коледа.

— Това ме успокоява. Не искам да пренебрегваш близките си заради мен, ако те имат нужда от теб, ти трябва да си до тях. А вече и като мои близки аз ще бъда заедно с теб.

— Благодаря ти за разбирането. Обожавам те. Ти знаеш как да се справиш с всяка ситуация и да успокоиш човек във всеки момент на напрежение.

— Когато една двойка реши да свържи живота си, тя става едно цяло и мисли общо. Всеки един от двамата трябва да обича, разбира, уважава и подкрепя другия. Само така ще сме щастливи заедно. Ние с теб сме едно цяло и никога не се замисляй дали да споделиш нещо с мен. Аз винаги ще се старая да те разбера.

— Обичам те. Ти се моят живот. Не знам как съм живял преди, но знам, че не мога да живея без теб.

— Знам, любов моя, и аз се чувствам по същия начин. Затова вярвам в съдбата, а моята съдба си ти.

Двамата си освободиха петъчния ден и след като закусиха, Марая проведе няколко служебни телефони разговора. Матю също разговаря с Наско във връзка с предстоящо интервю. Когато и двамата се приготвиха, тръгнаха за Лясковец. Решиха да пътуват с неговата кола, защото той бе любител на спортните автомобили и колата му бе именно такава и по-бърза. Тя се вълнуваше за предстоящата среща и по пътя разпитваше Матю за семейството му. Искаше да има по-ясна представа за хората, с които ѝ предстоеше да се запознае и които щяха да станат и нейно семейство.

Преди да пристигнат, спряха във Велико Търново. Вече минаваше обяд и затова решиха да обядват в едно заведение, за да не притесняват родителите му с приготвяне на обяд. След това купиха торта и шоколадови трюфели и тръгнаха към Лясковец. Пътят между двата града бе съвсем кратък и унесени в приказки, не разбраха кога са пристигнали. Когато Матю паркира колата пред блока, тя го погледна учудено.

— Нима вече пристигнахме! Не предполагах, че е толкова близо до Велико Търново!

— Близо е. Пет години, докато учех в Природо-математическата гимназия, пътувах всеки ден. В София, за да стигнеш до някой квартал, ти трябва много повече време.

Още не бяха слезли от колата, когато до тях застанаха родителите на Матю.

— Здравейте и добре дошли. Очаквахме ви с нетърпение и когато се обадохте, че сте наблизо, слязохме да ви посрещнем! Хайде, дайте да ви помогнем с багажа и да влизаме вътре.

Щом влязоха в дома им и оставиха багажа, Матю каза, прегръщайки Марая през кръста:

— Майко, татко, това е бъдещата ви снаха.

Марая бе притеснена, но те изглеждаха още по-притеснени. Тя усмихнато им протегна ръка, за да се запознаят, а после прегърна сърдечно всеки от тях. Те приеха прегръдката и с изненада, но и с успокоение. Така всичките им притеснения за известната любима на сина им се изпариха. Поканиха ги в хола да се настанят и да си отдъхнат от пътуването. Пепа им предложи обяд, но те казаха, че вече са обядвали и могат да пият кафе. Тя направи кафе, а с него им сервира сладки и сок. Когато всички се настаняха, започнаха стандартен разговор за това, как е било пътуването, какво е времето в София. След този привидно скучен разговор Марая пое инициатива и сподели с останалите:

— Тук е много приятно! Не съм идвала в този град досега. Градчето е малко, но от това, което видях, докато пътувахме насам, е чисто и подредено! Вие как сте? Как се чувствате?

На въпросите ѝ отговори Пепа:

— Ние сме добре. Чувстваме се малко самотни, но сме здрави и се справяме с живота. Откакто децата поеха по своя път, останахме сами, но такъв е животът. Матю от много години е в София и си идва рядко. Другите са наблизо, във Велико Търново, но имат семейства и ангажменти към тях и работата си. Времето все не им стига. Вярно, по-често си идват и когато са тук, къщата оживява от бурните игри и веселите гласчета на внуците ни. Докато цялото семейство бяхме заедно, тук беше доста шумно. Все си намираха поводи за спор, но и си играеха, и се забавляваха. Тогава все им правех забележки да са по-тихи, а сега е тихо и спокойно, че муха да бръмне, се чува. Никога не бяхме се замисляли, че с четири деца накрая ще останем сами.

— Явно е, че децата ви липсват. След като сте спрели да работите, тази липса още повече се чувства. Не бива да се отчайвате, трябва да си правите разходки и да гостувате на децата си, да се радвате на внуците си. Знаем, че и Матю не ви е отделял достатъчно време. Но ви обещавам от името и на двама ни, че това ще се промени. За в бъдеще ще правим всичко възможно да си идваме поне веднъж месечно и винаги, когато имате нужда от нас. Може да ни посещавате, когато пожелаете. При нас ще ви хареса, има много места, които могат да се разгледат. Ще ни е приятно да ви ги покажем. Сигурна съм, че моите близки също ще се радват да ви развеждат из София и околностите. Баба ми и дядовците ми са много сърдечни и обичат да си правят разходки. Преди много пътувах с каравана и са посетили различни места както в България, така и в чужбина. Със сигурност много ще си допаднете.

— Благодарим ти, мила. Ти наистина си съкровище. Щастливи сме, че Матю, макар и по-късно, като имам предвид, че е на тридесет години, те е срещнал и е намерил щастието си с теб.

— Ние взаимно се открихме и разбрахме, че сме създадени да сме заедно. Обичаме се и сме много щастливи.

— Не е нужно да го казвате, защото е изписано на лицата ви. Когато го видях днес, сякаш виждах нов човек. Той е променен, никога не е изглеждал толкова щастлив. Лицето му е озарено от щастие, очите му са засмени. Ти си го дарила с много любов и нежност, които явно са му липсвали преди. Ние като родители се грижехме за децата си. Но улисани в работа и ангажименти, стремейки се да им осигурим храна и подслон, нямахме време да ги глезим. Да играем и да се забавляваме, както трябва да го правят родителите. Ние сме от хората, които не показват обичта си. В повечето време ги оставяхме да се грижат сами един за друг. Матю като най-малкото дете бе отгледан от сестрите си. Затова е и най-близък с Рени, защото тя му обръщаше най-голямо внимание. Сега съжаляваме за пропуснатите моменти и за това, че не сме им казвали колко много ги обичаме. По вида и държанието му разбирам, че е получил всичко, което му е липсвало, от теб. Доволна съм, че точно ти си жената до него.

— Не се упреквайте. Отгледали сте прекрасни деца. Вярно е, че лично познавам само Матю, и то много добре, но съм слушала от него с какво уважение говори за вас, брат си и сестрите си. Всички са добри

и са постигнали нещо в живота си. Ако не бяхте вие, то синът ви няма как да притежава всички човешки добродетели, с които привлече вниманието ми и покори сърцето ми. Той е перфектен в работата си, но още по-добър е като човек. Сърдечен, състрадателен, мил и всеотдаен към хората, които обича, и към обществото като цяло. Ако не беше това, което е, нямаше да пише статии и книга за човешките взаимоотношения и ценности. Човек се ражда с тези добродетели и ги доразвива от възпитанието на родителите. Вие сте най-добрите родители за децата си и те много ви обичат. Просто не сте се научили да изразявате чувствата си.

Целият следобед мина в разговори и взаимно опознаване. Родителите на Матю бяха приятно изненадани и очаровани от Марая. Само за няколко часа тя бе пленила и техните сърца. Вечерта двете жени приготвиха вечерята, а след това я сервираха на подредената маса, докато Матю разговаряше с баща си за спортните събития. На вечеря родителите се убедиха, че освен всичко останало бъдещата им снаха е и добра домакиня, защото тя бе приготвила вечерята, а Пепа само ѝ помагаше, като ѝ даваше продуктите и необходимите съдове, тъй като бе в непозната обстановка. След приятната вечеря продължиха да разговарят и коментираха едно предаване, което гледаха по телевизията. След него младите решиха, че е време за сън, а и на следващия ден ги очакваше празненство. Затова всички трябваше да са бодри.

Апартаментът на семейството се състоеше от две спални, хол и кухня. Дватама бяха настанени в стаята със спалнята, защото другата спалня бе с две двуетажни легла, където е спял Матю като дете. След като си пожелаха лека нощ, се прибраха в стаята си. Марая сподели с любимия впечатленията си от изминалия ден.

— Имаш чудесни родители, но се чувстват самотни и изоставени. Поради тези чувства са започнали да изпитват вина, че не са прекарвали повече време с вас. Самотата ги съсипва и те забравят за труда и грижите, които са полагали за вас, за да сте добре. Грижили са се да имате всичко необходимо, да се изучите и да станете достойни хора, но не са ви показвали чувствата си и това сега им тежи. Имам идея как да им повдигнем духа и да им припомним, че именно

благодарение на техните грижи ти си постигнал мечтата си да станеш добър журналист. Сестрите ти и брат ти са създали добри семейства и са добри родители. Трябва да им покажете любовта си към тях и да им благодарите за грижите, с които са ви отгледали. Показвайки своята признателност, вие ще премахнете чувството им за вина.

— И какво трябва да направя аз.

— Ти си по словото и сам можеш да измислиш какво да кажеш. Думите трябва да идват от сърцето ти. И всичко, което кажеш, да е от името на всички ви. Затова предупреди брат си и сестрите си, че ще поднесете подаръците си заедно. Ти ще кажеш пред всички това, което чувстваш и мислиш, изразявайки благодарност, признателност и любов.

— И след всичко, което ме съветваш и казваш, твърдиш, че аз съм по словото! Та ти можеш да изнесеш цял доклад за изразяване на чувства и можеш да се изразиш хиляди пъти по-добре от мен! Да, знам! Ще кажеш аз да го направя, но, скъпа, съгласи се с мен, че това е по твоята част!

— Аз ще ти помогна, но основно ти трябва да решиш какво точно искаш да кажеш, защото ще има желанието ефект само ако е от сърце.

— Я ми кажи, казвал ли съм ти скоро, че те обичам?

— Да. Казваш ми го всеки ден по няколко пъти и още повече пъти ми го показваш!

— Колкото пъти да ти го казвам и показвам, мисля, че не е достатъчно. Обичам те! Обичам те! Обичам те!

След това я целуна страстно и прегърна толкова силно, че я остави без дъх.

— Майка ми прозря още от първия час на познанството си с теб, че си съкровище. Сподели с теб неща, които не е споделяла дори с дъщерите си.

— Забравяш, че е чела изключителния материал за мен, който е написан точно от теб. Тя има доверие в преценката ти за мен. Когато ме видя и поговори с мен, допълни представата си, която е била създадена предварително от прочетеното.

— Щом така казваш, знам, че с теб не може да се спори! Ти си експерт по преценките!

— И няма нужда да спориш. Само трябва да отвориш сърцето си към семейството и да изразиш с думи какво чувстваш. Сутринта ще се обадиш на останалите да им съобщиш за плана. Надявам се да го разберат и да доставите на родителите си чувствено удоволствие и наслада.

— Добре, ще направя това, което предлагаш, но докато го обмислям и пиша, искам да си до мен.

— Винаги съм до теб, дори когато физически съм далече, в мислите си съм с теб. От два месеца и половина съм така. Изпитвам жизнена нужда от това, само така се чувствам жива — каза Марая и се сгуши в прегръдката на Матю.

Той от своя страна я притисна силно към себе си и двамата почувстваха силата на любовта си.

На сутринта предупреди сестрите си и брат си, че е подготвил изненада за родителите им от името на всички и когато се видят, ще им обясни подробностите. Трите семейства дойдоха по едно и също време и Марая се запозна с тях. Тя бе купила играчки за малките и пъзел за по-голямото момченце, и дори Матю бе изненадан с подаръците. Той нямаше представа за тях. Малките много се зарадваха, а момчето взе пъзела и се скри в едната спалня да го сглобява. Близките на Матю бяха впечатлени от естествената красота на Марая и дружелюбното ѝ поведение към всички. Той лекичко им се подсмихна. Защото разбра, че те са очаквали някоя наперена и със самочувствие софиянка, а се запознават със съвсем нормална, естествена и сърдечна жена. Много добре си спомняше за каква я смяташе, преди да се запознае с нея. Когато остана насаме с брат си и сестрите си, за да им каже плана, бе поздравен за добрия избор на съпруга, а сестра му Рени въодушевено заяви:

— Моето малко братче е влюбено и не се бои да го показва. Това е странно, като знам колко трудно му бе да показва чувствата си, независимо от какво естество са те!

— И ти ще започнеш да показваш чувствата си, като си поговориш с Марая! Тя е като рентгенов апарат, има умение да предразполага хората да изваждат чувствата си на показ.

— Вярвам ти! Има излъчване на човек, на когото можеш да се довериш!

— Е вече знаете, че я обичам. Тя е жената на живота ми и моята сбъдната мечта.

— Виждаме щастието на лицето ти, братче. Пожелаваме ти винаги да сте толкова щастливи.

Когато настъпи моментът да поднесат подаръците си, Матю от името на всички изнесе реч. В нея изрази благодарност за грижите, които са получили от родителите си. За тяхната всеотдайност и стремеж да ги отгледат и изучат. За любовта и подкрепата, която са давали на децата си. Със словата си той развълнува присъстващите, но най-много родителите си и постигна ефекта, на който се надяваше любимата му. Тя видя в очите им сълзи, вълнение и щастие. Отсега нататък щяха винаги да си спомнят този специален прекрасен момент и всички моменти, в които са били щастливи с децата си, без да изпитват вина за пропуснато време и мигове с тях. След този емоционален момент всички подариха подаръците по случай рождения ден на майка си. Марая и Матю ѝ подариха лаптоп с предварително инсталиран скайп с възможност за връзка с четирите им деца.

— От този момент винаги когато искате да видите някой от семейството си и да поговорите, трябва само да проверите дали е на линия и да се включите — им обясни Марая. — По-късно Матю ще ви покаже как да използвате лаптопа, за да четете всичко, което ви интересува.

Пепа благодари за чудесните подаръци и се обърна специално към бъдещата си снаха.

— Знам, че е твоя идея децата ми да изразят чувствата си към нас чрез речта на Матю. Познавам ги добре и разбирам защо не показват чувствата си. Аз не ги научих на това, защото аз самата не показвам своите. Израснала съм в дом за изоставени деца. Не познавам родителите си и не съм получавала майчина любов. Искях, когато порасна, да имам голямо семейство и да дам всичко на децата си. Но съм пропуснала най-важното — да им казвам, че много ги обичам, и самите те да се научат да го казват. Обичам всички тук присъстващи, внуците си, децата си, зетьовите и снахите си, но се притеснявах и не знаех как с думи да изразя това, което чувствам. Трябвало е да стана на шестдесет години и в дома ми да влезе едно чудесно момиче, което да

ме научи да не се страхувам да показвам какво чувствам, и да използвам спокойно вълшебните думи „обичам те“. Благодаря ти, Марая, ти направи щастлив не само малкия ми син, но и цялото ни семейство, и най-вече мен и съпруга ми.

Всички бяха развълнувани. Марая пристъпи към Пепа, целуна я по двете бузи и я прегърна, след което каза:

— Обичам те, защото си най-добрата майка и си родила мъжа на живота ми.

— И аз те обичам, ти внесе светлина и щастие в дома ни и никога няма да мога да ти се отблагодаря за това — и нежно я прегърна и целуна.

След този трогателен момент Пепа бе прегърната и целуната от синовете и дъщерите си. До тях застана и баща им Марин и също бе целунат и прегърнат от децата си. В този скъпоценен момент Марая бе взела фотоапарата и запечата семейната прегръдка в снимка, която възнамеряваше да размножи и сложи в рамка, а след това да подари на всички семейства. За да си спомнят този важен момент от живота си. След този силно емоционален и важен момент всички насядаха около масата. Тя пусна песента на Мая Нешкова „Рожден ден“. Това бе поздрав към рожденичката и всички започнаха да пеят и ръкопляскаат. Обстановката се разведри и настана една шумотевица от разговори и смях. Жените сервираха храната, като не позволяваха на майка си да става от стола. Мъжете си наливаха питиета и когато всички започнаха да се хранят, вдигнаха тост за здраве и дълголетие на родителите си. По-късно забавата продължи с танци, вицове и игри. За игрите се бяха разделили на два отбора — мъже срещу жени, и се получи интересно съревнование. Жените спечелиха и се гордееха пред мъжете с успеха си. Малките деца бяха успели да поспят въпреки шума и станаха бодри, готови за игра, а седемгодишният племенник на Матю бе успял да сглоби пъзела сам и повика родителите си, за да им го покаже, и получи похвала за успеха си. Марая подари на бъдещите си зълви и етърва по един каталог с новата си колекция и каза:

— Разгледайте моделите на спокойствие и си изберете по нещо, което да носите с желание, а аз ще ви го подаря.

— Моделите ти са прекрасни, но не може да ни правиш подаръци просто ей така.

— Мога и ще го направя. Забравяте, че след месец и половина е Коледа и това ще бъде коледният ми подарък за вас.

— Много си добра. Щастливи сме, че брат ни е избрал точно теб за своя съпруга. Нашите се притесняваха, че не проявява желание за създаване на семейство, но явно е очаквал търпеливо да срещне голямата любов.

В това време до тях се появи Матю и чу последните думи на сестра си Рени. Прегърна Марая откъм гърба и я целуна нежно по врата, без да се притеснява от публиката, и после каза:

— Да, и търпението ми се увенча с успех. Най-големият в живота ми, защото наистина срещнах голямата и единствена любов.

— Твоята любов донесе щастие на цялото семейство. Нямахме представа, че родителите ни са толкова самотни. И че изпитват чувство на вина, а тя дойде, разбра за проблема и го реши с лекота — каза признателно по-голямата сестра на Матю Ивета.

— Тя си е такава, но когато се запознаете със семейството ѝ, ще разберете и защо. Те са много чувствителни и емоционални — продължи да говори Матю, без да изпуска Марая от прегръдката си.

Този ден се изтърколи бързо, въпреки че бе изпълнен с много емоции — тъга, щастие, радост и забава. В края на деня на никой не му се тръгваше. Бяха прекарали един незабравим ден. Когато Марая и Матю изпратиха всички, пожелаха лека нощ на родителите му и се прибраха в спалнята. Бяха изтощени, но и щастливи от изминалия ден. Матю я целуна и прегърна, казвайки ѝ, че я обича повече от собствения си живот. Любейки я нежно, продължи да ѝ доказва любовта си. Според него тя заслужаваше цялата любов на света заради щастиято, с което го дарява, и всички добрини, които направи за семейството му.

На следващия ден станаха рано, за да прекарат време с родителите му и да им покажат как да използват лаптопа. Не им се тръгваше, но след като обядваха, си стегнаха багажа и се сбогуваха. Пепа целуна и прегърна Марая и развълнувано промълви:

— Обичам те. Бъди щастлива и нека Бог те закриля.

— Ти също бъди щастлива и повече никога не се притеснявай да показваш чувствата си. Не забравяйте, че винаги можем да се виждаме

и да си говорим, макар и да е през интернет.

След думите на Марая Пепа целуна и прегърна и сина си:

— Обичам те, сине. Бъди щастлив. Нека Бог те закриля и пази любовта ти към Марая. Тя е твоето щастие, никога не го забравяй.

— И аз те обичам, майко. Не се безпокой за нас. Нашата любов е силна и никой от двамата няма да позволи нещо да развали щастието ни.

Взеха си довиждане и с баща си и тръгнаха за София.

— Доволен съм, че си тръгам от родния си град спокоен, че оставям родителите си щастливи и уверени. И всичко благодарение на теб. Моята прекрасна фея.

— Аз съм удовлетворена, когато хората около мен са щастливи.

В София отново ги завъртя въртележката на ежедневието — работа, срещи, клиенти, нови успешни статии за Матю. Вечерите си прекарваха вкъщи в спокойна обстановка. Понякога приемаха поканата на приятели, излизаха на заведение и се забавляваха. Марая обичаше да танцува и Матю, въпреки че не бе голям танцьор, ставаше и танцуваше с нея, а на бавните танци тя се отпускате в прегръдката му и го оставяше да я води нежно в ритъма на музиката. Откакто той бе показал умения в кухнята, тя го оставяше от време на време да приготвя по нещо от неговите специалитети. Според нея всичко, което ѝ приготвяше, бе изключително вкусно. През няколко дена се свързваха по скайпа с родителите му и си говореха с часове. Почивните дни си поспиваха до късно, а после ходеха на гости на родителите ѝ. Понякога си организираха излети сами, с приятелите си или семейството ѝ. Семейните им пикници бяха традиционни и ги зареждаха с много положителни емоции. Хапване на полянка, игра на карти, разходка сред природата. Всичко това ги разтоварваше от напрегнатата работна седмица и ги зараждаше с нови сили за предстоящата.

Нощите им бяха изпълнени с много страст и емоции. Бяха ненаситни един към друг. Желанието им да са заедно, не само че не намаляваше, но и сякаш ставаше още по-голямо. Докато бяха на работа, се чуваха по телефона по няколко пъти на ден, а и много често се срещаха да обядват. Когато се приберяха след работния ден, се

прегръщаха и целуваха, все едно не са се виждали от цяла вечност. Обикновено докато Марая приготвя вечеря, Матю работеше по книгата си, а ако тя се справи по-бързо с домакинските си задачи, сядаше до него да му помага. Естествено понякога му и пречеше. Щом почнеше да го гали и целува, той се предаваше, защото не може да ѝ устои. Тогава се любеха до утоляване на желанието си и след като се успокояха, вечеряха и работеха заедно по книгата.

Времето неусетно мина и приближиха коледните и новогодишните празници. Двамата решиха за Коледа да са в Лясковец. А Новата година щяха да посрещнат с нейните близки, както и да запознаят родителите си. Възнамеряваха да останат няколко дена къщи. Щяха да се срещнат и с най-добрата приятелка на Марая, Кремена, която щеше да си дойде за празниците от Испания, където живееше и работеше.

В Лясковец се събра отново цялото семейство. За няколко дена в дома на Пепа и Марин се върна миналото, когато децата им бяха малки и вдигаха голяма врява. Настана истински купон. В нощта на Коледа всички си размениха подаръци, но децата получиха най-много и бяха най-щастливи. Къщата ехтеше от смях, песни и веселие. Матю подари на Марая златно колие с голямо плоско сърце, което се отваряше, и вътре имаше снимка на двамата. Тя му подари часовник, в който имаше тайно отделение със същата снимка. Когато двамата видяха какво са направили, за пореден път се убедиха, че мислят еднакво. Целунаха се нежно и като се прегърнаха, си казаха: „Обичам те и Весела Коледа“. Останалите бяха любопитни какви подаръци си е разменила влюбената двойка. Видяха ги да се целуват, прегръщат и шепнат нещо на ухо. После забелязаха колието и часовника. Искрено се зарадваха на споделената им голяма любов и им пожелаха винаги да са толкова щастливи, след което Рени ги попита:

— Вие, двамата, се стодихте сами, без нас. Живеете си спокойно и не казвате нищо за сватба.

Тогава Матю отговори, прегръщайки любимата си през кръста:

— Още не сме казвали нищо, защото мислим да я направим през пролетта и ще започнем да мислим за подготовката, след като минат празниците.

— Е, хубаво е да знаем, че все пак ще има сватба и няма да сте от модерните двойки да живеете без брак.

— Сватба и подпис ще има, защото и двамата искаме да сме свързани във всяко едно отношение. Макар и да знаем, че душите и сърцата ни са свързани и всичко е формалност, но ще си кажем „да“ пред Закона и обществото.

Майка му застана до тях и доволно каза:

— Добре, че сестра ти попита. Аз приемам всяко ваше решение, но ми се искаше и се молах да сключите брак, защото държа Марая да е моя законна снаха.

— Майко, няма смисъл да се притесняваш! Тя е твоя снаха, защото в живота ми никога няма да има друга жена!

Когато Марая чу думите на Матю, силно се развълнува и притесни, а той, усещайки вълнението ѝ, я притисна още по-близо до себе си. Останалите, чувайки изявлението му, също се развълнуваха и оставиха младата двойка насаме. Тогава Марая се облегна на гърдите му, опитвайки се да възвърне спокойното си дишане.

— Какво има, мила? Винаги си знаела, че от момента, в който те срещнах, за мен ти си единствена, и това никога няма да се промени.

— Знам, но да го чуя, казано пред всичките ти роднини! Имах чувството, че сърцето ми няма да понесе такова щастие и вълнение. Само ти можеш да предизвикаш такива силни емоции в душата ми. Цяло чудо е, че успях да се въздържа да не заплача за пореден път от щастие!

— Сега добре ли си? Ела да отидем при останалите, защото останаха още неотворени подаръци, а и ще се притесняват за теб. Те са свикнали да те виждат самоуверена и силна, и нямат ни най-малка представа, че ти си по-чувствителна от всички тях.

— Добре съм. Вече се съвзех, но ти внимавай с изненадите си към мен, защото няма да мога да ги понеса! Обичам те повече от всичко на света и затова само ти можеш да разтуптиш така сърцето ми.

— Спокойно, скъпа. Моята любов не може да ти навреди, а само да те прави щастлива!

Когато отидоха при другите, Марая им поднесе подаръци и отново ги шокира. За всички имаше дрехи, произведени от нейната

фирма. Жените и децата получиха тоалети от новата ѝ колекция. На мъжете бе подарила ризи, пак по неин дизайн, въпреки че не предлагаше мъжко облекло във фирмата си. Изненадата и радостта по лицата на всички бе доказателство, че е успяла да ги зарадва. За цялото семейство тази Коледа бе незабравимо весело приключение. Късно през нощта двете семейства си тръгнаха, а децата и семейството на Рени останаха да нощуват там. На другия ден всички си поспаха до късно. Само децата, както винаги ранобудни, кротко си играеха с баба си и дядо си в хола. Марая се събуди първа. Когато разбра, че е доста късно, събуди Матю по обичайния начин, по който го будеше всеки ден, с нежна целувка.

— Събуждай се, мили. Вече е почти обяд, а майка ти не е посмяла да ни събуди!

— И защо трябва да ни буди? Нямаме работа! Коледа е и имаме нужда от здрав сън!

— Добре, ти спи, но аз ставам. Сигурно всички са станали. Трябва да помогна за приготвянето на обяда.

— Ок. И аз ставам, но да знаеш, щом се приберем в София, един ден ще ме оставиш да си поспя. Тук се изморявам повече, отколкото в дните, в които съм на работа.

— Така е, като си отвикнал от шумотевницата на голямото семейство и децата! Ти си свикнал на тишина и спокойствие, а при наличието на много хора това е невъзможно. Затова пък е по-весело и забавно, така че сега е моментът да се забавляваш с близките си.

— Отново си права. Ти върви и аз идвам, а ако ти трябва помощ в кухнята, ми кажи.

— При наличието на толкова жени, едва ли!

Марая поздрави всички и попита Пепа и Рени с какво да помогне за обяда. Те също я поздравиха, а Пепа я покани:

— Ела първо да закусиш и да си изпиеш кафето. После ще решим какво ще правим. Успяхте ли да се наспите? Децата станаха рано и с дядо им гледахме да ги забавляваме, за да пазят тишина, но Рени са се събудили от техните приказки.

— Аз не съм ги чула, явно съм била изморена, а Матю го събудих сега. Така че децата изобщо не са ни пречили на съня. Освен това вече е доста късно, дори е трябвало да ни събудите.

— Нормално е да си поспите до по-късно. Защо да ви будим?

В стаята влезе Матю и поздрави:

— Добро утро, семейство, въпреки че по-скоро е добър ден, и ако не ме бяхте събудили, щях да спя до довечера.

— Сядай да закусваш, синко, радвам се, че можеш да спиш в тая врява.

— Не съм чул нищо! Явно вчера е било достатъчно шумно и ушите ми вече дават заето!

— А навремето, като ви правех забележки да сте по-тихи, че се изморяваме от силния шум, не ни вярвахте! Сега след едnodневна шумотевица не можеш да станеш от умора!

— Вярно е. Отвикнал съм от шумните компании и детски лудории, но няма да имам нищо против да се събуждам от детски звук — и погледна Марая.

Тя се развълнува от думите му и този път, без да мисли, че другите я слушат, каза:

— Ако продължиш да ме провокираш с изненадващи изявления, наистина ще ме умориш. Няма да понеса толкова много емоции.

— Обичам те и няма да допусна да ти се случи нищо лошо — каза на глас Матю. След това се доближи, целуна я и я прегърна, казвайки тихо, така че само тя до го чуе: — Искан да знаеш, че нямам нищо против да си имаме деца. Не съм забелязвал да вземаш предпазни средства и аз не те пазя.

Въпреки че никой не го чу, освен нея, тя скри зачервеното си лице в него и му прошепушна:

— Спри да ме засрамваш, какво ти става?

— Нищо, просто те обичам!

Рени не ги изтърпя да си шушукат, и ги заговори:

— Вие няма ли да ни включите в закачките си?

Матю се засмя на глас и отговори на сестра си по загадъчен и интригуващ начин:

— Много съжалявам, сестричке, но има неща, които не са за други уши, освен за тези на любимата ми! Не мога да кажа за какво си говорим.

— Аз си мисля, че по-скоро я тормозиш, и не мога да го позволя. Скъпа, ако този палавник те притеснява, само ми кажи. Веднага ще го напляскам като в доброто старо време.

— Моля, аз да я тормозя? Ти чуваш ли се? Та аз не давам прах да падне над нея, и да му мисли този, който дори само си помисли да я нарани! Никога не бих я тормозил!

— Защо не я оставиш тя да каже какво мисли — продължи Рени да се заяжда с брат си.

Марая по тона им разбра, че се шегуват, но все пак реши да се включи и тя:

— Рени има право. Ти ме шокираш с изненадващи думи и поради благоприличие не мога да ти отговоря подобаващо. Аз те научих да казваш какво чувстваш, и сега ученикът изпревари учителката си. Затова трябва да бъдеш награден. Обичам те, ти си и ще си единственият мъж в живота ми. Никога не съм била по-щастлива от времето, откакто сме заедно. Единственото нещо, което може да ме направи повече щастлива, е да имаме дете.

Когато тя замълча, Матю я взе на ръце и я завъртя:

— Това е моето момиче! Предизвиках те и получих това, което исках! Ти си моят живот!

Тогава Рени каза възмутено:

— Не ви разбирам, но вие, изглежда, се разбирате доста добре!

Накрая на спора се намеси майка им:

— Ако сте приключили, жените имат събрание в кухнята. Мъжете ще си играят с децата. И да не направите някоя поразия. След като приготвим обяда и обядваме, пак вие ще приспите децата. Ние през това време ще приготвим пържолите за довечера, защото всички отиваме на гости на брат ви Крум и на Лора във Велико Търново. Следобедният сън на децата е задължителен, за да не са изморени за вечерта.

Матю изслуша разпореждането на майка си и се провикна на децата:

— Хайде, деца, кажете на вуйчо Матю на какво ще си играем.

Те го наобиколиха и започнаха да го борят. Той се засмя и започна да ги гъделичка и да ги предизвиква за борба. Баща му и зет му гледаха телевизия, без да се дразнят от шума на децата.

Останалата част от деня мина бързо. Матю бе основният гледач на децата и успя да се справи перфектно със задачата си, а и на тях им харесаха забавните игри с вуйчо им.

Вечерта се приготвиха и тръгнаха към Велико Търново. Когато Матю спря колата пред дома на брат си, каза на останалите:

— С Марая ще се разходим из града.

Майка му отвърна:

— Добре, но не се бавете.

Той мина с колата по главните улици и се насладиха на прекрасно украсената стара столица. Коледните светлини грееха с целия си блясък от различни цветове, а елхата пред Общината с красивите си светещи играчки осветяваше всичко наоколо. Паркира колата до парка и двамата се разходиха до елхата. Направиха си снимки и подишаха чистия зимен въздух. Повървяха малко по главната улица, а после се качиха в колата и отидоха на гости у брат му. Цялата компания ги очакваше за вечеря и забавления. Крум извади китарата да посвири. Пяха и танцуваха до полунощ, а накрая се разделиха с пожелание на весело посрещане на Новата година.

На следващия ден младите си тръгнаха за София заедно с родителите. Прибраха се изморени от дългия път и прекараха една спокойна вечер пред телевизора. Преди това родителите на Матю разгледаха дома им и изразиха въодушевление от елегантно обзаведения апартамент. Марая приготви вечеря, а Матю ѝ помогна да подреди масата. После заедно сервираха и седнаха по местата си. Той, като домакин, предложи и наля питиетата. Родителите му наблюдаваха как двамата се разбират и вършат всичко заедно, и освен голямото щастие, което изпитваха, искрено се гордееха със сина си и бъдещата си снаха. След вечерята си легнаха рано, за да са свежи и бодри за разходката из София на другия ден. На сутринта закусиха и всички отидоха да видят модната къща на Марая и офиса на списанието, в което работи Матю. Разходиха се из празнично украсената столица и обядваха в заведение за бързо хранене. След това продължиха разходката си, като преминаха през парка „Борисова градина“. В късния следобед се прибраха и се приготвиха за празничната вечеря по случай посрещането на Новата година.

Вечерта се отправиха към дома на родителите на Марая. Те ги очакваха с нетърпение, а и не бяха се виждали с дъщеря си от цяла седмица. Предстоеше им запознанство със сватозете и се вълнуваха.

След обичайните поздрави с прегръдки и целувки между всички, родителите им се запознаха и се настаниха в хола. Малко след това към тях се присъединиха и по-възрастните членове на семейството. Марая тъкмо попита за брат си, и той влезе в стаята.

— Тук съм, сестричке. Добър вечер на всички. Приятно ми е да се запознаем — и протегна ръка за запознанството с родителите на Матю. — Пожелавам на всички весело посрещане на Новата година. Аз ще я посрещам с приятели, но утре ще се видим.

— Почакай за малко — го повика сестра му. — С Матю сме ти приготвили подарък — и му подари ризата, която му бе направила по свой дизайн в цвят от турско синьо, който много му подходеше.

— Благодаря ви. Ризата е страхотна. Мисля да я облека тази вечер, знам, че си се погрижила да я облека веднага.

— Да, изпрана и изгладена е. Можеш да я облечеш. Приятно изкарване на вечерта.

След като Дани излезе, Марая подари коледни подаръци и на останалите си близки. Вечерта бе изпълнена с много смях и веселие. И двете семейства си допаднаха, а и Марина и Крис с голямо уважение и внимание се отнасяха към Пепа и Марин. Така разговаряха с тях, че ги предразполагаха да се чувстват удобно и спокойно. Сега те разбраха защо бъдещата им снаха е толкова добра в отношението си с хората. Тя е била добре възпитана и научена на човешки взаимоотношения именно от родителите си.

Вечерта се стигна и до разговори за предстоящата сватба. Решиха, че няма да правят друг годеж, защото младите са щастливи от преживяната си романтична вечер. Марая ги предупреди, че в началото на март ѝ предстои модно ревю и след него ще могат да направят сватбата. След празниците възнамеряваха да проверят за дата и след като направят резервация, ще започнат да планират сватбата си. Семействата се съгласиха и промениха темата на разговора.

Гледаха празничната програма и се забавляваха с шегите на дядо Йордан. Щом часовникът отброи дванадесет пъти, всички се чукнаха с шампанско за здраве и си пожелаха Щастлива Нова година. Матю целуна любимата си и я прегърна, притискайки я силно към себе си.

— Честита Нова година! Обичам те и единственото ми желание е всяка година от живота си да посрещам така. Да те целувам и държа в прегръдката си.

— Честита Нова година! Обичам те, Матю. И моето единствено желание е всяка година от живота си да я посрещам с твоята целувка и в прегръдката ти.

Когато изказаха желанието си един към друг, се обърнаха и към семействата си и с прегръдки и целувки си честитиха Новата година. На телевизията се вихреше хоро и всички се хванаха за ръце, и изиграха едно хоро. Щастливи гледаха зарята и се наслаждаваха на разноцветните звезди и фигури, които се появяваха на небето. Щом си тръгнаха, се отбиха и включиха към общото веселие в центъра на София. За родителите на Матю бе интересно да слушат и гледат на живо известни изпълнители. Късно през нощта се прибраха и си легнаха веднага, изморени от емоции. След тях си легнаха и младите, но Матю не мислеше да спи. Той се намести над любимата си и започна да я целува.

— Скъпи, чакай, чуй ме — се заизвива под неговите целувки Марая.

— Кажи, скъпа — и продължи да изучава тялото ѝ с устни.

— Нищо. Просто трябва да сме по-тихи, а като ме целуваш така, едвам се въздържам да не закрепця от удоволствие и да се отдам на ласките ти.

— Любов моя, не мога да се лиша от теб в първата нощ на Новата година.

— Аз и не искам да се лишаваш. Ох, мога ли да ти устоя изобщо някога, достатъчно е да ме докоснеш, и цялата се разтопявам в ръцете ти. След толкова месеци все още не мога да контролирам страстта си към теб.

— Ти си моето момиче. Любовта ни е специална, затова не се и опитвай да контролираш чувствата си. Отдай се с цялата си страст, както само ти умееш да го правиш, и се наслади на удоволствието, което единствено ние можем да си доставим.

Любиха се с жар и взаимно си доставиха невероятна наслада за душите и телата си. Достигнаха желания върховен миг и се отпуснаха изтощени от любов, но задоволени и щастливи.

— Какво ще кажеш за един общ горещ душ. Ще ни се отрази добре и на двамата и може и да заспим, въпреки че все още те искам.

— Скъпи, какво е това желание, не че някога ти е липсвало.

— Ти си виновна. Когато си около мен, винаги те желая, а в последно време сме все с много хора около нас и не мога да съм с теб, както ми се иска.

— Хайде, вземаме си душ и заспиваме.

— Ок. След душа лягаме, прегръщам те и заспиваме.

Въпреки късното лягане Марая стана първа. Вече беше почти обяд. Извади кори, сирене, яйца и масло и започна да прави баница с късмети за късна закуска.

Още не бе я завършила, когато родителите на Матю я поздравиха с добро утро.

— Добро утро, сигурно сте будни отдавна и не сте дошли да закусите нещо.

— Спокойно, мила, събудихме се преди малко и когато те чухме, че шетащ, дойдохме.

— Сега слагам баницата да се опече, и ще хапнем.

— Не се притеснявай, а Матю още ли спи?

— Да, оставих го да си поспи, все пак легнахме късно, а и няма нужда да става.

— Той не беше сънлив преди. Ставаше преди всички и сестрите му все му се сърдеха, че ги събужда и не ги оставя да се наспят на спокойствие особено през ваканциите.

— Той и сега не спи до късно. Винаги ставаме заедно, но сега, когато ставах, внимавах да не го събудя.

— Късметлия е моето момче — каза Марин. — Майка му, щом стане, и ме събужда.

— По-възрастните хора нямаме нужда от много сън — отвърна съпругата му.

— Добро утро, семейство, рано сте станали. Защо не спите?

— Добро утро, сине. Майка ти винаги, когато стане, събужда и мен. Ти си късметлия, Марая е внимавала да не те събуди.

— Добро утро, любов моя.

Матю я прегърна и целуна, без да се безпокои от присъствието на родителите си.

— Добро утро, скъпи. Успя ли да се наспиш — го попита, след като бе отвърнала на целувката му въпреки притеснението ѝ от родителите му.

— Да, много добре спях, а и от сън спомени няма. Когато усетих, че те няма до мен, се разсъних набързо. Днес ще релаксираме спокойно. Ще гледаме телевизия, ще слушаме музика.

— Разбира се, че ще си почиваме, само ще честитим по-късно настъпването на Новата година на семействата на брат ти и сестрите ти. Трябва да решим какво да приготвя за вечеря. Засега направих баница с късмети, нали е първият ден от Новата година.

— Значи тя мирише толкова хубаво? Аз ще приготвя вечеря за довечера.

— Хубава работа, как ти ще приготвяш вечеря? Не е удобно ти да готвиш.

— Защо? Майка и татко ще са доволни да вечерят нещо, приготвено от мен. Никога досега не съм готвил за тях и сега е моментът да опитат от кулинарните ми умения.

— Наистина ще бъде интересно да опитаме от ястията на Матю — го подкрепиха родителите му.

— Много е добър — каза Марая и се сети за първата вечеря, която ѝ бе приготвил. Тогава ѝ предложи да свържат живота си завинаги.

— Не се притеснявай. Остави го да направи, каквото е решил.

— Ето, чу ли? Днес аз съм главният готвач, а ти можеш само да ми правиш компания.

В късния следобед се включиха по скайпа с близките на Матю и дори децата махаха с ръчички за поздрав. Вечерта родителите му бяха възхитени от вкусната вечеря, която бе приготвил синът им. Според тях това се дължеше на многото години, в които е живял сам. Така е започнал да готви и експериментира, и това е дало добър резултат.

Втори януари изкараха сред природата. Родителите и на двамата заедно с тях се качиха с лифта на Витоша. Времето беше топло за сезона и с удоволствие се разходиха и се насладиха на природата. Имаше сняг и всичко изглеждаше чисто и красиво. За обяд пиха горещ чай и хапнаха от вкусните наденички, които предлагаха в планинската хижа. След това слязоха с лифта и с колите отидоха до Панчарево, за да покажат на Пепа и Марин красивото езеро и басейна с минералната лековита гореща вода. Вечерта завърши със семейна вечеря в един ресторант в София. На другия ден родителите му си тръгнаха доволни. Бяха щастливи, че имаха възможността да прекарат известно време,

освен с Марая и Матю, и с прекрасните ѝ родители. Преди да си кажат довиждане, ги поканиха да им гостуват в Лясковец. Те приеха с удоволствие поканата и се разбраха, че когато младите уточнят датата на сватбата, ще се видят и ще съчетаят гостуването с разговори и за предстоящото събитие.

На пети януари Марая имаше рожден ден. Тя беше събудена с целувка от любимия си и закуска в леглото.

— Добро утро, любима. Честит рожден ден. Пожелавам ти от все сърце здраве, късмет, професионални успехи и щастие с мен.

— Добро утро — усмихнато му отвърна тя. — Благодаря за прекрасните пожелания, най-много ми хареса частта с щастieto ми с теб. Ти си всичко, което искам.

Марая се настани удобно в леглото, за да се храни. В момента, в които Матю приближи хапка от приятно ухаещата принцеса, изведнъж ѝ се повдигна, а като реши да стане, ѝ се зави свят. Матю я хвана в последния момент и я заведе до банята. След това я взе на ръце и я сложи отново на леглото и седна до нея, като я гледаше загрижено.

— Скъпа, какво ти е? Лицето ти е пребледняло. Каж ми, любов моя, да повикам ли лекар, или да ти донеса лекарство.

— Не е необходимо, мили мой. Май не ми е писано да закузвам в леглото — опита да се пошегува, за да разведри обстановката.

Замаяността ѝ премина и възвърна цвета на лицето си. Прегърна Матю, опря глава на рамото му и каза:

— Някой ми е подарил подарък за рождения ми ден по-рано!

— Как така, кой ти е подарил подарък преди мен?! — възмутено и неразбиращо каза Матю.

Тя се усмихна загадъчно и като го галеше нежно по косата, каза:

— Точно ти си този, който е избързал с подаръка! Няма проблем, след като това ме прави толкова щастлива — продължи загадъчно да говори тя.

— Не разбирам, подаръкът ти е все още опакован!

— Подаръкът ти е в мен и го пазя под сърцето си!

— Какво? Да не би да ми казваш, че си бременна?! — Вече се беше сетил и каза изумен от изненада Матю.

— Това се опитвам да ти кажа — каза спокойно Марая и го целуна по врата нежно и предизвикателно.

— Сигурна ли си? — не можеше да повярва на щастieto си той и развълнувано я притисна в прегръдката си.

— Имах съмнения от известно време. Особено, когато не ми дойде месечният цикъл в средата на декември, но реших да не избързвам със заключения. Мислех си, като мине рожденият ми ден, да си направя тест и да съм сигурна. Ти усети състоянието ми по-рано.

Когато започна да говориш за дете, докато бяхме при семейството ти в Лясковец. Още тогава ми се щеше да ти кажа за вероятността детето да го има вече. Не посмях, а само се вълнувах повече от нормалното, като бременна жена.

Матю я целуна нежно и притискайки я в прегръдката си, я милваше. Още не можеше да повярва на щастието си и каза с разтреперан от вълнение глас:

— Благодаря за най-хубавата изненада в живота ми! Вместо аз да те изненадам днес, ти успя да ме изненадаш, и то само с каква изненада! Обичам те с цялата си душа и сърце! Ти си моето щастие, а сега и това малко същество, което расте в теб — и сложи треперещата си ръка на корема ѝ.

Двамата си стояха така прегърнати и се наслаждаваха на щастието си. След като се успокоиха, тя пожела да се освежи, и двамата отидоха в банята. Освежаващият душ ѝ се отрази добре. После Матю я уви с хавлия и я занесе на ръце отново в спалнята.

— Ти да не мислиш през следващите седем месеца да ме носиш на ръце?

— Да, след като ти носиш нашето дете! Защо аз да не мога да ви нося на ръце? Е, в повечето случаи ще е в преносния смисъл на думата, но когато сме си у дома — не ме лишавай от това удоволствие да те нося на ръце понякога.

— Ще те видим, когато стана дебела и тежка, как ще ме носиш? — каза, подсмивайки се, Марая.

— Не можеш да ме изплашиш. Колкото и тежка да станеш, пак ще мога да нося теб и детето ни.

Освежена и щастлива в прегръдката на любимия, тя се чувстваше прекрасно. Дори успя да хапне малко, след което отидоха в хола да пият кафе. Там я очакваше красив букет от любимите ѝ рози и една квадратна кутия за бижута. Когато отвори кутията, видя невероятно красива златна гривна, която бе гравирана с редуващи се червени и сини кристални камъчета с формата на сърчица. Матю я наблюдаваше и усещаше силното ѝ вълнение. Тя сложи красивата гривна на ръката си и го прегърна.

— Не съм виждала по-красиво бижу, освен годежния пръстен и колието със сърце! Как го правиш, винаги избираш бижута, които са уникални и сякаш правени специално за мен.

— Ти си уникална, няма нищо по-прекрасно от теб. И трите бижута са по индивидуален модел, направен само за теб. Гривната е със специални кристали, предпазващи от лоши погледи и мисли. Сякаш съм знаел, че ще имаш нужда от амулет, да те пази. Сега, когато си бременна, трябва да се пазиш повече и от натоварване.

— Спокойно, мили, знам какво е добро за бебето, и ще съм внимателна. Ще се храня редовно, ще си правя повече почивки. Ти си до мен и като гледам, не даваш и прах да падне над нас, въпреки че и досега се грижеше за мен с цялата си любов. Знаеш ли? — каза развълнувано Марая. — Майка ми е разбрала, че е бременна с мен, в деня на сватбата си. Аз се убедих, че съм в това състояние на рождения си ден.

— Днес сме планирали парти с приятели, ще се справиш ли с такава натоварване.

— Разбира се, как няма да празнувам най-незабравимия си рожден ден. Не се притеснявай, нормално е през първите месеци да чувствам леко неразположение сутрин. До днес нямах такива признаци. Затова и не отидох на преглед. Но сега, когато съм сигурна, ще отида, за да нямаме никакви съмнения.

— Да. Отиваме още сега, преди да сме отишли на работа, и без това вече сме закъснели. Ще предупредя Наско, за да не ме очакват, и тръгваме.

— Но, скъпи, имаш важна среща и трябва да се подготвиш за нея.

— Няма нищо по-важно от теб и детето ни. Хайде, пригответи се, а аз ще проведя един телефонен разговор.

— Разбирам те и затова няма да се опитвам да променям решението ти.

С прегледа при гинеколога се потвърди, че Марая е бременна в седмата седмица. Всичко беше нормално и нямаше причини с бременността ѝ да има проблеми. Лекарят ѝ предписа витамини и препоръча да си прави по-дълги почивки в първите месеци, защото може да ѝ прилошава по-често. Матю се съмняваше, че тя ще си почива. Знаеше, че ѝ предстои създаване на нова колекция и ревю. Не каза нищо, но реши, че ще намери начин да я убеди той да ѝ помогне с организацията на ревюто. А тя да се съсредоточи само с колекцията. Да, замисли се той. Щеше да направи всичко тя и бебето да са добре.

Двамата решиха, че засега ще кажат за бременността ѝ само на най-близките си. През деня Марая получи много поздравления за рождения си ден. Почерпи всички, които бяха минали лично да я поздравят.

Матю успя да отиде навреме за срещата си. Всичко мина добре и той предупреди шефа си, че си тръгва по-рано. Каза на Наско, че ще се видят на партито. После отиде в офиса на Марая, за да я прибере. Защото на сутринта бяха тръгнали само с неговата кола. Кабинетът ѝ ухаеше на цветя въпреки зимния сезон. Нейните служители я боготворяха и на този ден ѝ го бяха показали.

Прибраха се рано вкъщи и той я накара да си полегне на дивана, докато ѝ приготви сандвич и ябълка за предястие преди вечерята на партито. Когато ѝ занесе чинията, тя усмихнато каза:

— Ако мислиш да ме храниш на всеки час, ще надебелея и няма да ме харесваш.

— Не мисля, че от една филийка и ябълка може да се случи. Знам, че на партито може и да не ядеш от вълнение. Затова е задължително да се подкрепиш. И, скъпа, не се тревожи дали ще те харесвам, ако напълнееш. Обичам те и въпреки че си най-красивата жена, която някога съм виждал, обичам твоята човешка същност. Физическата красота е една малка част от човешката ти същност. Ти си сърдечна, всеотдайна любима, невероятна дъщеря, приятелка и жена. Обичам душата и сърцето ти и всичко, което струи от теб, преди красотата ти. Затова си уникална — красива си външно, но още по-красива е твоята душевност и аз съм един невероятен късметлия, че съм твой любим. Така че се храни и не мисли колко ще наддадеш, а и с танци тази вечер ще изразходиш всички калории, които поемеш сега.

— Май си прав, когато има музика и танци, изобщо не ми е до ядене.

— Обещай ми, че ще танцуваш по-кратко, като имам предвид и по-малко.

— Скъпи, но това е рожденият ми ден! Чувствам се прекрасно, защо да не потанцувам на воля.

Когато обаче видя недоволното му изражение, се смили над него и каза:

— Спокойно, пошегувах се, че ще танцувам на воля. Ще си огранича бързите танци, но затова пък ще танцуваме двамата.

— Съгласен съм, а и когато си в ръцете ми, съм най-спокоен, а сега се нахрани и аз също ще хапна.

Тя послушно изяде приготвеното, а после се облегна на Матю, изчаквайки го да се нахрани и той. Когато той приключи с яденето, тя го целуна страстно и започна да го гали по места, на които не можеше да ѝ устои.

— Ах, ти, палавница моя, какво ще правя с теб?

— Обичай ме, нищо друго не искам.

— Да те обичам, е най-лесното нещо на света.

Взе я на ръце и я понесе в спалнята, а там я люби нежно и внимателно, водейки любовната игра. Тя се наслаждаваше на ласките и удоволствието, които само той можеше да ѝ достави. Когато се отпусна до нея, я прегърна и предизвикателно смеейки се, каза:

— Хитруша, винаги знаеш как да ме задействаш, въпреки че не ми е необходимо голямо убеждаване, за да не мога да ти устоя.

— Това е тайното ми оръжие.

— С мен нямаш нужда от тайно оръжие. Щом те погледна, и вече те желая. С теб винаги подлагам самоконтрола си на изпитание, за да не те взема в прегръдката си и да те любя на всевъзможни места, когато сме сред близките си или на някое обществено място.

— Добре е да имам такова влияние над теб. Някой път може да те изкуша и на по-неподходящо място.

— Само да си посмяла! Не си го и помисляй дори! Забрави ли, че ще ставаш майка и трябва да се държиш прилично — каза, смеейки се.

— Не съм забелязвала моите родители да прикриват чувствата си пред нас с брат ми.

— Защо се правиш на смела? Говориш така само когато си с мен. Веднага се изчервяваш, щом те целуна пред близките ни или пред някой друг! Какво ще кажеш по въпроса?

— Ами... — Марая се запъна.

— „Ами“ какво означава? Прав съм, като казвам, че си смела само пред мен. Аз съм този, който не се притеснява да показва любовта си.

— Ок. Предавам се, веднъж реших да се направя на по-свободомислеща, но ти си по-добър.

— Ето, започна да признаваш и моите добри качества!

— Аз признавам всичките ти добри качества, скъпи. Не е случайно, че те обичам толкова много. Понякога се страхувам, че ако си далеч от мен, няма да мога да дишам без теб.

— И аз се чувствам така, не знам нормално ли е да обичаш така, че да изпитваш болка!

— Моите родители са ми казвали, че това е истинската любов.

— Да, и ние като тях сме благословени с нея.

— Сега обаче твоята съблазнителка трябва да се приготви за партито си, ако не искаш да закъснеем. Знаеш, че се приготвям бързо. Не съм от жените, които стоят с часове пред огледалото, но все пак трябва да се облека и да направя нещо с косата си.

Облече си красива червена рокля, която си бе ушила специално за рождения си ден. Роклята бе къса, с леко изрязано деколте, вталена в кръста и ханша, с което подчертаваше перфектната ѝ фигура. В края отляво завършваше с удължено ветрило, за да не пречи на движението на краката, а и предаваше екзотичен вид на модела. Тази рокля идеално се съчетаваше с колието, което Матю ѝ бе подарил за Коледа. Над роклята си облече бяло сако, а червените обувки с цвета на роклята завършиха тоалета. Докато тя се обличаше, Матю също придоби изискан вид. За него тя бе приготвила риза по неин модел с цвета на роклята ѝ, а костюмът му бе спортен, в тъмносиво. Той си сложи малко гел на косата и я оформи с ръце. Когато приключи със себе си, погледна към нея. Тя в това време си оправяше косата, като с помощта на диадема я повдигаше на една страна. Застана до нея пред огледалото и като я целуна нежно по бузата, каза:

— Ослепителна си, любов моя! С твоята красота нямаш нужда да се приготвяш специално.

— Ти също, скъпи мой, изглеждаш очарователно! Жалко, че трябва да излизаме.

— А ти, скъпа моя, си ненаситна изкусителка. Почакай да свърши партито, и ще ти покажа на какво съм способен за моята прекрасна лейди.

— Ще очаквам с нетърпение представянето на моя лорд. Когато пристигнаха в заведението, Марая не знаеше, че я очаква изненада. Матю и Дани отново се бяха обединили и бяха поканили на партито и любимата ѝ музикална група. Всичките им приятели ги очакваха с песента „Честит рожден ден“ и фойерверки. Тя се развълнува от

неочакваното посрещане. Вместо да посреща гостите, те я бяха посрещнали по този приятен начин. Тя бе сигурна, че любимият ѝ е организирал всичко. След тържественото посрещане приятелите ѝ подариха подаръците и изказаха най-искрените си пожелания. Матю бе до нея и помагаше с приемането на подаръците и цветята. След като всички седнаха по местата си, тя взе микрофона.

— Сърдечно благодаря на всички за изненадата и за уважението, че присъствате на празника ми. А сега танцувайте и се забавлявайте на воля, както мисля да направя и аз.

Всичките ѝ гости я аплодираха и викаха името и: „Марая, Марая“. Матю я придружи до техните места и след като я настани и седна до нея, тя каза:

— Защо имам усещането, че ти стоиш зад тази изненада.

— За осъществяването на изненадата ми помогна брат ти и всички тук присъстващи приятели.

— Но идеята е твоя, сигурна съм в това. Благодаря за организирането на партито ми. Днес празнувам благодарение на теб, защото ти реши да празнувам така рождения си ден. До миналата година го празнувах в началото с нашите, а после с приятелки отивахме да танцуваме в някой клуб, но сега ми харесва много повече. Цялото внимание е насочено към мен и се чувствам специална, а и с наемането на любимата ми музикална група! Просто нямам думи!

— Ти си специална. Всичко, което ти се случва, е, защото го заслужаваш, и приятелите ти го доказаха. Колкото до мен, за моята приказна фея всеки жест или изненада са нищожни в сравнение с щастиято, с което ме даряваш, и с всичко, което правиш за семейството ми.

— Всичко, което правя, е за моя любим, а относно семейството, то е и мое.

Седнаха на местата си и се чукнаха за здраве и щастие с всичките си приятели. В началото групата свиреше бавни танцувални песни и двойките, които желяеха, танцуваха. Марая пропусна първите две парчета, за да се съвземе от изненадата и да си отдъхне, но после с Матю се включиха с танц в ритъма на песента. Както танцуваха, тя попита:

— Как уреди групата?

— Познавам се лично с тях. Първо се бях запознал с ръководителя им на един фестивал, а после писах статия за тях и се запознах с целия състав.

— Бях наясно, че ми организиращ парти, но нито веднъж не ме попита за хората, които да поканиш. Как се справи с това? За твоите приятели знам, но как издири моите?

— Сещаш се, за всичките ти приятели ме информира Дани. Дори ми обясни, че с нито един от приятелите ти от мъжки пол не си имала други отношения, освен чисто приятелски. Движете в една компания, но всички са ти били само приятели. И да знаеш, че изобщо не съм го разпитвал, той сам ме информира.

— Аха, значи сам си е говорил и ти не си слушал внимателно! — каза загадъчно усмихната Марая.

— Е, слушах го! Бях любопитен да науча дали не си си падала по някого от тях, както и някой да си е падал по теб. Въпреки че аз не бих те изпуснал, ако бях на мястото на някой, който си е падал по теб и не е направил всичко възможно да те запази за себе си.

— Истината е, че се познаваме с тях още когато бях с приятел, и те го познавах. Нали бяхме една компания. После аз се разделих с приятеля си, но не дадох повод на никой да се доближи до мен. Всички са свестни и добри, но за мен са като братя.

— Е, поне на партито няма да те делия с похотливи погледи и мисли на други мъже! Ти, скъпа моя, не обръщаш внимание, но аз виждам как те гледат мъжете! А да не говорим за жените, които ти завивдат за природната красота!

— Никога не си ме делил с друг мъж и няма да ме делиш. Аз съм само и единствено твоя, както си ти за мен. А с брат си трябва да си поговоря. Вие, двамата, все си намирате поводи да планирате събития, свързани с мен, и да ме изненадвате. Той е мой брат и може понякога да ми загатва какво правите!

— Не се оплаквай, защото изненадите са приятни! А ние ги правим, защото те обичаме. Двамата се разбираме идеално. Само да кажа, че ще правя изненада за сестра му, и той е готов.

— Знам, че брат ми ме обича, и аз го обичам, и ако някой от двамата има нужда от другия, винаги си помагаме. Само веднъж ме изостави, и то с теб, и ето какво се получи! Ще се омъжвам и очаквам дете. Но не му се сърдя, защото никога не съм била по-щастлива!

— Тогава направи услуга и на двама ни! Може да е разбрал преди нас самите, че сме създадени един за друг!

— Ти само му кажи това и после гледай! Как ще започне да се перчи, че е наш сватовник.

— Да, по-добре е да не му казваме.

Когато песента завърши, започна нова. Марая се чувстваше много удобно в ръцете на любимия и продължиха да танцуват, но в този момент до тях се спря Дани и каза:

— Сега е мой ред да танцувам със сестра си.

Матю се направи на сърдит, че иска да му отнеме любимата, макар и за един танц, и каза негодуващо:

— За тебе няма ли свободни момичета, че искаш моето?

— Има, но ще танцувам после с тях. Не искам да пренебрегна сестра си и после да каже, че не съм ѝ обърнал внимание.

Марая и Матю се погледнаха и засмяха, а Дани ги загледа учудено:

— Не разбирам! Какво смешно казах, че и двамата се смеете?

— А нищо! — каза Матю и тръгна към мястото си.

Те се засмяха именно заради думите на Дани. Преди пет месеца точно той пренебрегна сестра си като неин партньор. Тогава я остави сама да разговаря с непознатия ѝ до този момент журналист Матей Маринов. Точно в този момент между тях пламнаха искрите на любовна. На онова парти двамата не само разговаряха и танцуваха, но и усетиха силното привличане между тях. По-късно установиха, че са се влюбили от пръв поглед. След танца групата засвири бързи парчета и забавата се развихри с пълна пара. За рожденичката обаче имаше още една изненада и това бе тортата. Във вихъра на танците изведнъж музиката спря, а после започна отново, само че с песента: „Рожден ден“. От кухнята на ресторанта изнесоха великолепна торта със светещи свещи и запален фойерверк. Занесоха тортата до нея, а тя бе изумена от красотата ѝ. Беше кръгла, с бяла шоколадова глазура и обиколена със захарни розови рози в любимия ѝ цвят. В средата на плоско шоколадово сърце бе написано с бяла сметана „Честит рожден ден, МАРАЯ“, а отдолу с червена сметана „Обичам те“. Тя погледна Матю и каза развълнувано с нежен поглед:

— Обичам те.

— Скъпа, намисли си желание и духни свещите.

Тя, силно развълнувана, хвана ръката на Матю, а другата сложи на корема си и пожела здраве и любов за нея и семейството ѝ. Пое си въздух и изгаси всички свещи до една. След което се обърна към любимия си, целуна го и се сгуши в прегръдката му, докато приятелите им ги аплодираха.

— Още веднъж — Честит рожден ден, любов моя — каза той, притискайки я плътно към себе си.

Когато я освободи от прегръдката си, тя попита:

— Има ли още изненади, скъпи, защото днес ще биеш рекордите на „Гинес“ по най-много изненади за един рожден ден!

— Няма начин, моите изненади бледнеят пред изненадата, която ми направи ти. Обичам те. Обичам ви — теб и бебето, което е плод на нашата любов.

— И аз те обичам, теб и нашето бебче.

— А сега любимата ми жена ще седне за малко и ще си изяде тортата. Откакто сме дошли, не си сядала и за минута, а и двамата знаем, че имаш нужда от почивка.

— Наистина сядам, защото от изненади и танци ми се зави свят.

— Какво ти е? — каза стреснато Матю.

— Нищо ми няма, спокойно, добре съм, така се казва.

— Що за реплика е това? Да кажеш, че ти се вие свят, просто така!

— Това е в преносен смисъл. Когато човек е изживял много емоции за кратко време и е развълнуван.

— Може и така да е, но тази реплика не е подходяща за теб, като имам предвид състоянието ти. Това само ме плаши.

— Ще трябва да внимавам какви думи използвам през следващите месеци. Когато жената е в такова състояние, става почувствителна от обикновено, но при нас явно бащата ще е почувствителен — каза Марая и сложи глава на рамото му.

— Обещай ми, че ще ми казваш всичко, свързано с теб и бебето.

— Обещавам, макар и да няма нужда от това. Много добре знаеш, че нищо не крия от теб. Нямам и намерение да го правя. Партието ми бе невероятно, а с изненадите стана и незабравимо.

През следващите седмици Марая се отдаде на творчество, за да завърши моделите от колекцията по-рано от предвиденото време. Матю работеше по своята рубрика, но пишеше и допълнителни материали за списанието. Когато си бяха вкъщи, си разпределяха домакинските задължения, за да може тя да си прави по-дълги почивки. Докато тя си лежеше на дивана, той работеше по книгата до нея на холната маса. Понякога се съветваше и искаше мнението ѝ за някои моменти, които описва, а на нея ѝ бе изключително приятно да разговарят и да коментират написаното.

В почивните дни се разхождаха в близкия парк или излизаха извън града сред природата. Времето беше студено и не бе подходящо за пикник, но и двамата обожаваха да се разхождат и да дишат свежия зимен въздух. Вървяха бавно и се наслаждаваха на бялата покривка от сняг, както и на красотата, която струеше от заскрежените дървета. Те сякаш бяха отрупани с кристали в различни форми и големина. Двамата се чувстваха като герои, участващи в зимна приказка.

Бременността на Марая се развиваше нормално и двамата с Матю бяха спокойни. Когато семействата им научиха, че очакват дете, много се зарадваха. Родителите ѝ звъняха всеки ден, за да я чуят. Често организираха вечери, за да се виждат редовно с дъщеря си и Матю. Един уикенд те ги заведоха на гости у бъдещите им сватове. Така всички роднини на Матю се запознаха с родителите на бъдещата му съпруга. Тъй като младите бяха определили дата за сватбата, двете семейства се уговориха за всички задачи, които трябваше да свършат. Поради това, че сватбата щеше да е в София, по-голяма бе отговорността на нейните родители. Те с удоволствие се ангажираха с организирането. Марая бе направила модел на булчинската си рокля, но щеше да я даде на шивачите няколко дена преди сватбата, за да ѝ е по мярка.

Всички очакваха с нетърпение сватбения ден, но преди него на Марая ѝ предстоеше ревю. В крайна сметка Матю я бе убедил, че ще се справи с цялата организация, а тя да мисли само за моделите и самото представяне. Той с нейни напътствия успя да организира цялото мероприятие. То стана толкова представително и грандиозно, че хора от бранша на модата се интересуваха от името на организатора. Марая както винаги на такова събитие се вълнуваше. Но сега в нея бушуваха и чувства на гордост и благодарност към бъдещия ѝ съпруг.

Той не бе щадил сили и енергия, за да направи ревюто ѝ блестящо и неопишуемо. В последната седмица преди представянето си беше взел отпуск и се занимаваше само с организирането на ревюто. Когато тя излезе с последните две манекенки, които показваха последните модели, всички в залата бяха станали и я аплодираха, но тя виждаше само мъжа пред себе си. Мъжа, който направи това ревю реалност! Ако не беше той и пълната му подкрепа, тя нямаше да може да запази спокойствието, от което се нуждаеше, поради бременността си! Нямаше и да направи както трябва организацията, която изисква много работа и нерви! С всичко това се беше справил той, мъжът на живота ѝ. Двамата се гледаха и с очи изразяваха любовта си един към друг, и сякаш говореха с мислите си. Тя му каза:

— Благодаря за този прекрасен момент. Обичам те.

Той ѝ отговори:

— Аз ти благодаря, че те имам в живота си. Обичам те.

Те сякаш бяха някъде сами и се наслаждаваха на уединението си. Изведнъж напрежението взе връх и след всички аплодисменти, светкавици и шумотевица на Марая ѝ прилоша. Лицето ѝ пребледня и припадна, но точно в този момент Матю се оказа до нея и я взе на ръце, миг преди да се строполи на земята. Той я отнесе в гримьорната, а след него притеснени вървяха и родителите ѝ. Сложи я внимателно на дивана и с вода се опита да я свести.

— Как е? — с насълзени очи попита майка ѝ.

Матю също бе притеснен, но се опита да запази спокойствие и за всеобщо успокоение каза:

— Вълнението и емоциите ѝ дойдоха в повече, но тя е силна, всичко ще е наред.

Говореше и разтриваше ръцете ѝ, опитвайки се да я свести, след като не успя с пръскане с вода, а после нервно повика:

— Какво става, къде се бави лекарят?

В стаята влезе Дани и му отговори:

— Всеки момент идва. Още ли е в безсъзнание.

— Да, и това много ме притеснява! — каза Матю и продължи да се опитва да я свести.

В същото време мислено се молеше всичко с нея и бебето им да е наред. Както я пръскаше отново с вода, видя, че тя се размърдва. Той се надвеси над нея и я притисна към себе си, казвайки:

— Слава на Бога! Дойде в съзнание!

Тогава дойде и лекарката. Прегледа я обстойно и каза успокоително:

— Всичко е наред. Дишането ѝ се нормализира и тоновете на бебето са в нормата. Кръвното ѝ е ниско, а и вълнението е взело своето. Просто е изтощена. Има нужда от почивка и храна. Дадох ѝ лекарство, което ще нормализира кръвното, и напълно ще се оправи. Утре да дойде на основен преглед, за да сме сигурни, че няма никакви проблеми.

Когато лекарката си тръгна. Матю все още я гледаше притеснено и я държеше здраво в ръцете си. Родителите ѝ стояха до тях и не знаеха какво да кажат. Марая погледна към всички и каза успокояващо:

— Добре съм, и лекарката го потвърди. Имам нужда само от почивка и всичко ще е наред. — После се сгуши в Матю и продължи: — Скъпи, знам, че нищо няма да ми се случи, щом си до мен.

Родителите ѝ ги гледаха видимо успокоени и доволни, че дъщеря им има такава любов, каквато имат и те самите, защото за пореден път се убедиха в силните чувства на Матю към дъщеря им. Той я притисна още по-силно и каза:

— Така се изплаших. Предположих, че е от напрежението, но въпреки това много ни притесни.

— Какво стана с журналистите и гостите? — попита тя, когато напълно възвърна силите си.

— Брат ти се погрижи за журналистите и гостите. Предполагам, че всички са на коктейла.

Марая напълно се оправи след действието на лекарството и си хапна малко. Възвърна цвета на лицето си и дори се оживи. Родителите ѝ, след като видяха, че е добре, излязоха, за да обърнат внимание на гостите. Тогава Марая каза на Матю:

— И ние трябва да отидем за малко на коктейла, все пак аз съм домакинята.

— Ти сериозно ли говориш? Да ме подлудиш ли искаш? До преди малко едвам дишаше!

— Моля те, скъпи, позволи ми да се извиня за неразположението си! Искам да благодаря на всички за уважението, че присъстваха на това събитие.

— Но брат ти се погрижи за това от твое име!

— Да, но след като вече съм добре, редно е лично да проявя уважение към хората, а и ти ще си до мен.

— Разбирам, че това е твоят ден, и не мога да те спра. — Той докосна нежно корема ѝ: — Бебче, имаш работеща майка, затова трябва да си силно като нея. Тя е най-силната и смела жена, която познавам! Гордея се с нея и я обичам такава, каквата е!

— Скъпи, добре сме. Аз и бебето сме добре, а и няма как да е, след като си до нас. Моя е грешката, трябваше да си направя почивка, преди да изляза на подиума. А не да тичам след момичетата и децата и да им давам последни напътствия. Затова се преуморих и не издържах, но сега се чувствам добре, а и ще съм много внимателна. След като изпълня задълженията си, ще си тръгнем, обещавам.

Вечерта приключи без повече проблеми. Тя се появи на коктейла за малко. Благодарни на всички, че са я уважили с присъствието си. Хората я аплодираха и се възхищаваха на силния ѝ дух, че въпреки и да има някакъв проблем, тя пак намира сили да се изправи. Обърна внимание на журналистите и отговори на въпросите им, а после пожела на всички приятна вечер и си тръгна.

През цялото време Матю бе до нея и само се молеше да е добре. Когато се прибраха, той я прегърна нежно и осигури спокойствието, от което се нуждаеше тя. Тя спеше спокойно, а той я гледаше с благоговееен поглед, възхищавайки се на това нежно създание, което е всеотдайно към всичко, с което се занимава. Друга на нейно място щеше да се глези, да изисква внимание и грижи, но не и тя. Самата тя би отделила много време, за да се грижи за другите, но не и за себе си. От нея извира неизчерпаема сила и не позволява на умората и напрежението да я сломят.

Когато сутринта Матю се събуди, бе сам в леглото. Усещаше мириса на кафе и нещо вкусно. При него влезе любимата му със сияеща усмивка.

— Добро утро, скъпи! — му каза и го целуна.

— Добро утро, скъпа, но защо си станала толкова рано? — и я придърпа към себе си.

— Исках да ти приготвя нещо специално за закуска и ти направих бутерки с плънка от бекон, пармезан и яйца. Вчера бе

невероятен, както винаги. Справи се перфектно с организацията по ревюто и показа голямото си уважение към мен и професията ми. След това, което ми се случи, въпреки че не ти беше приятно, ме подкрепи и ми позволи да довърша задълженията си. Чувствах тревогата ти и аз самата се притеснявах, но ти стоеше до мен и това ми даде сили да се справя. Когато се прибрахме, само ме прегърна и ми осигури спокойствието и съня, от който се нуждаех. Благодаря за разбирането и търпението, които прояви снощи. Обичам те.

— Знам какво означава професията ти за теб. Знам също, че никога не би навредила на бебето. Ако не се чувстваше добре, не би отишла на коктейла. Аз просто се доверих на интуицията ти и подкрепих решението ти.

Тя го целуна и прегърна силно, а после замечтано каза:

— Какво сторих, че съм благословена с най-добрия мъж на света! Ти си мъжът мечта за всяка жена и си само мой!

— Аз съм по-облагодетелстваният! Ти си моята жена мечта и няма две мнения, затова те обичам повече от всеки друг! Никога не съм си представял, че ще обичам така безрезервно жена!

— И аз те обичам повече от всеки друг, затова за мен най-важни в живота ми сте бебето и ти! Хайде да ставаме, защото закуската и кафето ще имат нужда от претопляне.

Тъкмо се бяха отпуснали на дивана и гледаха сутрешното телевизионно предаване, когато родителите ѝ се обадиха.

— Добро утро, момичето ми, как си? Снощи много ни изплаши — продължи притеснено майка ѝ.

— Добре съм, мамо, не се безпокойте. Имах нужда от почивка и сън. Тази сутрин се събудих в напълно възстановена. Чувствам се прекрасно и няма нужда от притеснения.

— Защо не дойдете на вечеря у дома, ще прекараме една спокойна вечер, а и с баща ти искаме да ви видим без присъствието на много хора наоколо. Напоследък нямахме време, за да прекарваме заедно. Ще приготвя някоя от любимите ти храни.

Марая погледна към Матю и безмълвно се разбраха, че ще отидат.

— Добре, мамо, изпращам ви целувки, обичам ви и до довечера.

— И ние те обичаме, момичето ни, и теб, и Матю. Целувки за двамата. Благодарим на Бог, че те срещна с него. Той е най-хубавото

нещо в живота ти. Всичко, което направи снощи за теб, беше невероятно. Грижите и подкрепата, които ти оказа, когато припадна, показаха колко много те обича. Когато видяхме безпокойството му за теб и начина, по който се опитваше да ти помогне, не посмяхме да се доближим до теб. Стояхме притеснени от страни и се молехме да се справиш по-бързо. Той не загуби нито за миг самообладание и не се отдели от теб.

— Знам, мамо, и той ви изпраца целувки.

След разговора Марая се облегна на гърдите на Матю, а той я прегърна и каза:

— Какво ще кажеш след лекарския преглед да си направим пикник. Аз ще приготвя сандвичи, а ти през това време се приготви за излизане. Ще се облечем спортно, за да ни е удобно за разходка сред природата.

— Съгласна съм, една такава разходка ще ми се отрази много добре.

— Скъпа, има нещо, което ме притеснява и не ми излиза от главата след снощния проблем.

— Кажи, какво те тревожи, можеш да споделиш всичко.

— Не ми е никак приятно, но от снощи си мисля как ще ти се отрази емоцията и шумотевицата на сватбата ни след две седмици. Не ми се иска да те подлагам отново на риск.

— Любими мой, не се притеснявай. Всичко за сватбата е готово, а и там няма да се безпокоя за мнения и рецензии на журналисти и модни критици. Само ще се забавляваме и ще бъда по-въздържана с емоциите си.

— Кой? Ти ще си по-въздържана емоционално, това и да го видя, няма да го повярвам!

— Повярвай ми, ще бъдеш с мен през цялото време. Това ще е един от най-щастливите дни в живота ни и ще го изживеем по най-добрия начин. Ще отпразнуваме официално нашето общо бъдеще и всички — бебето, ти и аз, ще сме добре.

— Може и да се тревожа твърде много, но вие сте моят живот и искам винаги да сте добре.

— И ще сме добре, щом ти си до нас. Ти си моята сила и енергия. Без твоята подкрепа и увереност не бих могла да се справя в ситуация като снощната. Въпреки тревогите си за мен ти запази

спокойствие и хладнокръвие, помогна ми да възвърна жизненото си равновесие. След това уважи решението ми да се появя на коктейла. Знам, че всичко е било като кошмар за теб, но ти застана до мен, след което се погрижи за спокойствието ми. Така може да постъпи само един невероятно уравновесен, силен и любящ човек.

Докато си говореха, той приготви сандвичи и напълни термос с кафе, а после направи и фреш от портокали и го наля в пластмасово шише. Изми и няколко ябълки и ги прибави към другите продукти за пикника, а после каза:

— Още ли си тук? Отивай да се обличаш? И аз идвам да се преоблека.

След обстояния преглед се разбра, че Марая и бебето са добре. Така напълно успокоени се отправиха с колата към едно райско кътче край язовир „Искър“. Намериха равно място и разпънаха постелка, на която да седнат. Седнаха с отпавен поглед към язовира.

— Много е красиво и успокояващо! — каза тя, опирайки глава на рамото му.

— Да. Спокойно и приятно е! — отвърна той и сложи ръка през раменете ѝ, за да я прегърне и да ѝ е по-удобно.

— Виж. Две патици плуват бавно по водата! Красиви са. Сигурно са двойка като нас.

— Наоколо всичко е невероятно красиво! Природата се събужда от зимния сън! Дърветата започват да се раззеленяват! Тревата около нас е съвсем млада! Птичките весело чуруликат, очакват с нетърпение пролетта! Въздухът е чист, а водата кристална.

— Да. Невероятно е преди настъпването на пролетта! Сезонът, в който всичко разцъфтява. Птиците се завръщат от топлите страни. Слънцето грее по-ярко и стопля земята за развитието на нов живот. Ние ще отбележим официално нашето съвместно съжителство и ще заживеем като съпруг и съпруга. Колко бързо минава времето, само след пет месеца ще сме и родители!

— Не бях се замислял за това. Запознахме се през лятото и се влюбихме. Заедно сме от половин година, а имам чувството, че те познавам по-добре от себе си и сме заедно цял живот.

— Така се получава, когато любовта е истинска, времето спира да съществува. Виж ни тук, стоим си спокойно и се наслаждаваме на природата! Щастливи и доволни от живота си, гледаме пред себе си и

всичко е прекрасно! Любуваме се на истинските неща — язовира, птиците, дърветата, дори и на храстите и тревата, на която седим! Всичко това е живо и истинско и ни зарежда с много енергия и сила! Какво можем да искаме повече от това?

— Права си както винаги. Дишането на чистия въздух, красотата на природата, усещането на прилив на енергия и спокойствието на това място са върховни!

— За съжаление не си взех материали за рисуване, за да отприщя чувствата си и да нарисувам красотата на това вълшебно място.

— Не мисли за това. Пак ще дойдем и ще имаш възможност да изживееш всичко отново и да го нарисуваш. Сега ще се снимаме, за да запазим момента, въпреки че той ще остане завинаги в сърцата ни, както всички мигове, които изживяваме заедно.

— С родителите ми и брат ми често ходихме на пикник, но не сме идвали тук. Когато отидем днес у нашите, ме подсети да ти покажа рисунките си от тези пикници.

— Непременно ще ги разгледам. Следващия път ще имаш всичко необходимо за рисуване в колата ми и когато сме на пикник, ще можеш да запазиш всеки момент, пречупен през погледа ти с творба.

— Да, но докато рисувам, ти ще скучаеш, а аз не искам да се чувстваш така.

— Няма начин това да се случи, щом си до мен. За мен ще е истинско удоволствие да те наблюдавам, когато твориш.

— За всичко имаш позитивен отговор. Знаеш как да ме зарадваш във всеки момент.

— Правя и казвам само това, което чувствам, тъй че не ме изкарвай светец.

— За мен си такъв — отвърна Марая и неочаквано за него го целуна нежно и продължително, така че накара кръвта му да закипи.

Изведнъж, както бе нажежила обстановката, се изправи и го хвана за ръка.

— Хайде да се разходим наоколо да разгледаме местността и да се снимаме.

— Ок. Само да прибера чантата с храната и напитките в колата.

Двамата, хванати за ръце, се разхождаха бавно и се наслаждаваха на природата. Направиха си снимки както на самите тях, така и на всичко около тях и се опитаха да хванат в кадър и няколко красиви

птички, които пееха в клоните на дърветата. След невероятната разходка огладнях и се върнаха отново на полянката, където си разпънаха отново постелката и седнаха да си хапнат сандвичите и сока, които той бе приготвил. След обяда се излегнаха и наблюдаваха движението на облаците и формите, които те образуваха. Такова спокойствие ги бе обхванало, че бяха забравили за работа и проблеми. Съществуваха само те и природата около тях.

— Сега напълно осъзнавам защо родителите ми много държаха да ходим редовно на разходки сред природата! Когато бяхме на излет, ние се забавлявахме заедно и се наслаждавахме на това, че прекарваме време само за нас! Въпреки многото им задължения във фирмата те бяха намерили начин да игнорират всичко и всички и да запазят тези моменти само за нас и природата. Пред нас не обсъждаха работата си или проблеми, свързани с нея. Така си даваха почивка за тях самите, а и отделяха цялото си внимание на нас.

— Техният пример е поучителен и ние трябва да бъдем като тях. Времето, което имаме за почивка, да използваме само за нас и семействата си — каза Матю.

— Съгласна съм. Никаква работа и телефонни разговори, свързани с нея, когато сме в почивка, сред природата или със семействата си.

В късния следобед, заредени с много положителни емоции от изкарания ден, двамата пристигнаха в дома на родителите ѝ.

— Здравсти и добре дошли — сърдечно ги посрещна Марина.

— Здравсти, мамо — ѝ отвърна Марая и двете се прегърнаха и целунаха.

След това последва същият поздрав и между Матю и Марина. В това време при тях дойде и Крис, който също ги поздрави с добре дошли. Прегърна и целуна дъщеря си и се ръкува с бъдещия си зет. Когато се настаниха в хола, Марая започна да разказва:

— Днес си направихме чудесна разходка край язовир „Искър“! Само че не успях да нарисувам пейзажа, но направихме снимки, които ще видите! Беше невероятно красиво и някой път трябва да дойдете с нас!

— Как така си пропуснала момента да не рисуваш? — е учуди баща ѝ.

— Бяхме с колата на Матю, а в нея нямам необходимите материали. Знаеш, че в моята винаги си нося листи и моливи, но за в бъдеще и в неговата кола ще има всичко, което ми трябва, за да запазвам преживените моменти по моя си начин.

Тогава баща ѝ се обърна към Матю:

— По-добре недей да носиш нищо. Когато се отнесе да рисува, забравя за всичко и всички около себе си и на теб ще ти е скучно.

— Не се страхувам от това. Когато тя е щастлива, и аз съм щастлив. Докато тя рисува, аз ще я гледам и ще чувстваме емоцията заедно — му отвърна Матю и хвана ръката ѝ.

Тя го погледна нежно и каза:

— Дори и да реша да рисувам, няма да пренебрегна Матю. Нищо не е по-важно от него, а и забравяте, че скоро ще сме трима и някой друг ще има по-голяма нужда от мен.

— Така е, момичето ми! — каза майка и. — Когато станеш майка, приоритетите ти ще се променят. За мен винаги баща ви и вие сте на първо място.

В хола влезе Дани, който бе навън с приятели. Когато видя сестра си и бъдещия си зет, се усмихна.

— Здравсти на всички. Как е бъдещата майка героиня от снощи? Добре ли си, сестричке — се наведе над нея той и я прегърна, и целуна. — Снощи много ни изплаши.

— Не им напомняй за снощи. Днес са били на пикник сред природата, а сам знаеш колко благодатно действа това на човек! — го смъмри майка му.

— Не се безпокойте. Сутринта бях на преглед и всичко е нормално. Чувствам се отлично. Всичко мина. Благодаря ти, Дани, че си се погрижил за всичко вместо мен, докато дойда.

— Нямах никакви проблеми, сестричке. Знаеш, че журналистите са моя слабост — и намигна на Матю. — Важно е, че ти си добре. Всички бяха добронамерени. Твоят любим е подбрал най-добрите си колеги. Мисля, че ще има само положителни мнения, защото ревюто бе перфектно, а за организацията нямам думи. Като за начинаещ пиар Матю се справи отлично. Можеш спокойно и за в бъдеще да го използваш.

— Със сигурност винаги ще имам нужда от помощта му — каза Марая и отправи към него поглед, отразяващ цялата ѝ любов.

— Както и аз от теб — отвърна Матю и отвърна на погледа ѝ със същата любов.

После разговорът се насочи към предстоящата сватба. Тъй като бе решено да е в София, близките на Матю щяха да дойдат един ден по-рано и да се настанят в хотел.

Двете седмици до сватбата минаха като на сън за младоженците. След триумфацията успех на ревюто Марая получи много договори за доставка на дрехи от новата колекция. Матю довърши материала за предстоящия брой на списанието. В същото време се занимаваше и с организацията по сватбата. Много внимаваше любимата му да има повече време за почивка и да не се преуморява. Дойде дългоочакваният ден.

От месеци двамата живееха заедно. Бяха свикнали с характера и начина на живот на другия. Съобразяваха се и си отстъпваха. Ако възникнеше спор, и двамата се държаха толерантно. Намираха решение на проблема.

Марая като по-позитивен и отстъпчив човек винаги намираще решение, което бе добро и за двамата. Любовта им бе все така силна като първия ден, дори се засилваше с всеки ден. Двамата си принадлежаха отдавна, но искаха да са законна двойка пред света.

В деня преди сватбата близките на Матю дойдоха и се настаняха в хотел. Имаха дори време да се разходят в София. Вечерта бяха поканени на ресторант от бъдещите съпрузи. След вечерята Матю закара Марая до дома ѝ, откъдето щеше да я вземе като булка. Тя го помоли да остане с нея, защото така ще е по-спокойна, а и той не искаше да я оставя. Двамата не се бяха разделяли от момента, в който заживяха заедно, и още по-малко искаха да се разделят именно сега, ден преди сватбата. Когато брат ѝ разбра, че и Матю остава у тях, се пошегува:

— Вие сте като Пижо и Пенда, не можете да се разделите. Зет ми, имаш последна свободна вечер като ерген и пропускаш шанса да се забавляваш с приятели.

— С Марая до себе си нямам нужда от свободни вечери. Тя не ме е спирала да се виждам с приятелите си, но се чувствам най-добре, когато сме заедно с тях. Сега сигурно няма да ме разбереш, но когато

срещнеш истинската любов, всичко ще ти се изясни. Тогава няма да имаш желание за свободни вечери. Защото ще искаш да прекарваш всяка свободна минута с любимия човек. Особено ако и двамата сте с много служебни ангажименти.

— Сигурно си прав. Дано и аз някой ден да срещна любовта на живота си и да се чувствам като теб — отвърна Дани замислено и добави: — Наслаждавайте се на любовта си.

— Благодаря от името и на двама ни, наистина се наслаждаваме на любовта си, защото съдбата ни е обща.

Ние сме създадени да сме заедно и това е най-голямото ни щастие.

Родителите им го слушаха и се възхищаваха на всеотдайността му към дъщеря им. Бяха спокойни за нея и сигурни за щастливия им семеен живот.

— А сега си мисля, че за Марая е по-добре да си ляга. Колкото и да е щастлив утрешният ден, за нея това ще е голямо напрежение и силни емоции. Затова трябва да се наспи — каза внимателно Матю.

— Какво? Искаш да си легна толкова рано, едва десет часа е! — възпротиви се тя.

Но майка ѝ го подкрепи и като им пожела лека нощ, ги изпрати да си лягат:

— Скъпа, послушай го, а утре и той трябва да става рано.

С този аргумент тя убеди дъщеря си.

На сутринта Матю се събуди рано, но не можа да се въздържи и да не целуне любимата си. Внимателно я целуна, а когато тя се размърда, той я успокои:

— Спи, скъпа, аз тръгвам. Обичам те, ще се видим след няколко часа.

— И аз те обичам, до скоро — му отвърна тя сънено и продължи да спи.

Марина го очакваше в кухнята със закуска и кафе. Въпреки че първоначално той отказа да закуси, тя го убеди, че е наложително да го направи. В това време при тях влезе и Крис и каза:

— Хайде, сядай, ще закусим заедно, наясно си, че съпругата ми няма да те пусне преди това.

— Да знам, че нашите жени са упорити и не може да им противоречим — каза шеговито Матю.

— Дъщеря ми спи ли! Как така не те е последвала? — опита Марина.

— Спи, въпреки че се пробуди, но отново заспа. Оставете я да поспи. Денят ще е дълъг и не искам да се изморява много. Знаете колко е емоционална, и се опасявам, че цял ден няма да седне.

Марина усети притеснението в гласа му и каза успокоително:

— Не се безпокой. Ние ще се грижим за нея и няма да ѝ позволим да се натоварва или притеснява за каквото и да било.

— Знам, но познавате и нея добре. Тя иска всичко да е перфектно, и обича да се справя сама.

— Бъди спокоен. Това е вашият сватбен ден и от двамата се желае единствено да се забавлявате, защото този ден ще остане в сърцата ви като скъп спомен. А ние ще се погрижим всичко да е наред.

— Точно така, Матю, послушай бъдещата си тъща и остави всичко на нея, а и ние с Дани сме тук — каза Крис. — Каквото е необходимо да се направи, ще бъде направено, както трябва.

— Добре. Благодаря ви за всичко. Довиждане.

— Довиждане, момчето ни — казаха след него родителите на Марая.

— Дъщеря ни е с късмет, щом има толкова грижовен мъж до себе си — каза замислено Крис.

— Да. Има късмета на майка си — му отвърна тя и нежно прегърна съпруга си.

— Този въпрос е спорен, защото в мига, в който те видях, разбрах, че ти си моята съдба — се възпротиви той и я целуна, като вложи в целувката цялата си любов.

След като Марина си пое дъх от страстната целувка на съпруга си, каза въодушевено:

— Важното е, че дъщеря ни е щастлива и зет ни я обожава.

— Да, любов моя, и дано имат дълъг и щастлив семеен живот като нашия.

Двамата родители още бяха прегърнати, когато при тях влезе дъщеря им.

— Добро утро, мамо, тате — и целуна всеки.

— Добро утро, момичето ни — ѝ отвърнаха едновременно двамата.

— Днес денят е прекрасен и аз се чувствам така.

— Да, и така трябва да е. Сядай да закусваш и ще ти направя кафе — каза майка ѝ. След това се обърна към съпруга си: — Скъпи, ако си закусил, може да събудиш сина ни, за да има време да закуси, и се захващайте с вашите задачи. След час идва фризьорът и няма да мога да ви обърна внимание.

— Спокойно, мамо, тук съм — каза с настроение Дани. — Добро утро на всички — и даде по една целувка на всеки. — Аз съм в пълна готовност за сватбата на сестра ми.

Матю се прибра вкъщи. Взе си душ и се избърсна. Облече сватбения си костюм. Сложи си парфюм и оформи косата си с гел, а когато се огледа пред огледалото, одобрително каза сам на себе си: „Е, приятел, готов си да грабнеш жената на живота си и да поемете двамата по пътя на общото си щастие!“. Само до преди седем месеца дори не бе сънувал, че съдбата ще му поднесе този дар. Да открие жената, която го прави щастлив, и животът му с нея да продължи като във вълшебна романтична приказка!

Марая също се приготвяше. След като си взе душ и разреса дългата си коса до блясък, облече много фино бельо. След него и невероятно красивата рокля, която бе проектирана и изработена по неин модел. Роклята бе от бял сатен и дантела със златна нишка. В горната част се съчетаваха двата материала, като преобладаваше дантелата. Тя обхващаше гърдите и половината горна част и раменете. От кръста надолу се спускаше свободно и умело прикриваше закръгленото коремче от бременността ѝ. В долната част, противоположно на горната, се спускаше зигзагообразна ивица от дантелата и предаваше оригиналност и красота. Цялата рокля бе като бижу — красива и неповторима. След като се облече, сложи бижутата, подарени ѝ от Матю. Фризьорката ѝ направи прическа, като сплете косата ѝ на една страна и прекара през цялата плитка златно синджирче, което блестеше в русата ѝ коса. Марая се загледа в отражението си на огледалото и забрави за присъствието на майка си и фризьора, и отприщи мислите си: „След часове ще си съпруга, а след няколко месеца и майка. Откри щастието си с Матю. Благодарение на съдбата получи шанс да срещнеш истинската любов. И цял живот ще си благодарна за късмета си“.

— Марая! — майка и я отдели от мислите ѝ. — Беше се отнесла нанякъде. Много си красива, момичето ми. Всичко ти отива, но с тази

рокля, бижута и прическа си прелестна. Матю няма да отдели погледа си от теб.

— Той и без цялата тази помпозност не го отделя. Следи ме като орлица малкото си, да не би да падне прашинка над мен. Знам, че ме обича и се притеснява, но така натоварва себе си. Аз искам да е спокоен и щастлив.

— Неговото поведение ми напомня много за баща ти. Първо, когато бях бременна с теб, а после и с брат ти. Той се държеше по същия начин както Матю. Сякаш бременността ни ги прави почувствителни и грижовни и се отразява повече на тях, отколкото на самите нас. Радвай се, че си обичана толкова много. Както виждаш нас с баща ти. Любовта прави двойката по-силна, а и той се държи много примерно. Наблюдава те, но не ти досажда и не ти пречи да вършиш служебните си задължения, дори напротив, подкрепя всяко твое решение.

Докато майката и дъщерята си говореха, при тях влезе Крис. Щом видя дъщеря си, се развълнува. Пред него стоеше прелестно малкото му момиче, което от днес вече щеше да принадлежи на друг. Той беше щастлив и тъжен едновременно. Щастлив, защото тя бе намерила мъжа на мечтите си, и тъжен, защото тя излиташе от бащиния дом. Въпреки че живееше отделно от родителите си, те винаги бяха до нея. Отсега до нея щеше да е преди всички любимият ѝ съпруг. Марина почувства вълнението и мислите на съпруга си, доближи се до него и спокойно каза:

— И на мен ми е мъчно за нашето момиченце, но тя е щастлива и това е най-важно в този момент, а и животът е такъв. Родителите създават деца, грижат се за тях и когато пораснат, ги пускат да търсят щастието си, а когато го намерят, се радват за тях.

Крис се успокои и като прегърна и целуна жена си, отиде до дъщеря си:

— Марая, ти си най-красивата булка, която съм виждал. Матю има голям късмет с толкова прелестна съпруга и имам предвид не само външната ти красота, нея я виждат всички. Но и ти като майка си притежаваш красота, която се усеща само от хората, които познаваш. Обичам те. Бъди щастлива — с насълзени очи каза Крис, след което прегърна и целуна дъщеря си, като внимаваше да не развали прическата и грима ѝ.

— Благодаря ти, тате. Искам да благодаря и на двамата за любовта и подкрепата, с които сте ме дарявали през живота ми. Благодарение на вас аз съм това, което съм, и се гордея, че имам родители като вас. Въпреки че вече ще имам собствено семейство, никога няма да се откажа от семейството, което ме е създало, отгледало и изградило като личност. Така че не се притеснявайте, защото аз не ви напускам, само семейството ни се увеличава. Обичам ви.

Матю отиде в хотела, където бяха близките му. Всички го очакваха в пълна готовност с нетърпение. След него дойдоха и кумовете. Тъй като не бяха семейство, щяха да тръгнат от хотела с гостите от страната на младоженеца. Всъщност кумове станаха Наско, най-добрият приятел на Матю, и Кремена, най-добрата приятелка на Марая, която се бе прибрала в България специално за сватбата на приятелите си. Кремена се запозна с Матю по време на новогодишните празници и го прие за приятел, защото оцени любовта му към приятелката ѝ. Кумовете се запознаха на рождения ден на Марая, защото Кремена все още си беше в България след новогодишните празниците. Тогава се запознаха и излизаха с приятелите си на заведение, но нямаха много време да общуват. По време на срещите си бяха притеснени и все намираха за какво да спорят. В крайна сметка се уговориха да се чуят, когато наближи сватбата, и да се срещнат, щом тя си дойде от Испания за тържеството.

Марая и Кремена бяха приятелки от детството си. След като завършиха гимназия, Кремена продължи да учи в Испания със специалност „Режисура“. После остана да работи там в една музикална телевизия. Занимаваше се с режисура на музикални клипове. Матю и Наско бяха гледали нейни клипове и определено харесаха работата ѝ. Кремена бе общителна и лъчезарна личност. Двете приятелки много си приличаха по характер, но не и по външен вид. Марая бе естествена блондинка, със сини очи и бяла кожа, а Кремена — брюнетка, с тъмнокестенява дълга права коса, кафяви очи и по-тъмна кожа. Тялото ѝ бе слабо, но с по-голям бюст. Имаше чаровна усмивка и когато се засмееше, се появяваха трапчинки на лицето ѝ.

Когато Кремена и Наско се запознаха, между тях се появи напрежение. Тогава и двамата прецениха, че ще имат важна роля в живота на приятелите си, и от това са притеснени. Матю бе забелязал, че приятелят му се държи нетипично с Кремена. Той бе чаровник и винаги се бе справял с жените безпроблемно. С Кремена изпитваше несигурност и това не му харесваше, а приятелят му, гледайки ситуацията от страни, си помисли загадъчно: „Е, приятелю, този път си намери майстора. Кремена може да ти даде добър урок“, и леко се усмихна.

Кремена от своя страна познаваше типа мъже като Наско, привлекателен и чаровен разбивач на женски сърца. Тя бе решила да се придържа към ролята си на кума, но да не се увлича по кума, за да не си създаде сърдечни проблеми. Марая пък, нали бе романтичка, реши, че Кремена и Наско изглеждат чудесно като двойка, а и след като имаше възможност до го опознае по-добре, разбра, че зад поведението му се крие чувствителна душа. Той бе добър приятел, винаги готов да помогне, ако някой има нужда, сърдечен и общителен. Тя знаеше, че приятелката ѝ няма връзка в момента, така че, какво пък, нищо не се знае. Съдбата понякога е непредвидима.

Когато стана време за тръгване, семейството и приятелите на Матю, както и кумовете се отправиха към дома на Марая. Като пристигнаха, на входа ги посрещна Дани с приятели. Те бяха решили да затруднят Матю и да не го пускат лесно при булката. Първи започна да се пазари Дани, а след него и останалите пазачи.

— Хайде, да те видя сега, приятелю! Колко си готов да дадеш за сестра ми? Само си помисли, преди да платиш, защото тя е много ценна, а днес е направо зашеметяваща красавица.

В началото Матю се пазареше с Дани и приятелите му, за да стане забавен моментът на вземането на булката. Подхвърляха си шеговити реплики и всички, които ги слушаха, се смяха и се включваха в пазарлъка. След известно време Матю стана сериозен и каза:

— И двамата знаем, както и всички тук присъстващи, че моята любима е безценна, каквато и сума да ти дам, няма да е достатъчно. Ако трябва да плащам истинската стойност на Марая, опасявам се, че никога няма да видя толкова пари през живота си. Единственото, което мога да дам, и то лично на нея, е безкрайната ми любов и обещание да я направя щастлива.

Тогавя Матю извади една солидна сума и давайки я на Дани, допълни:

— Това е, за да се почерпите за нашето щастие.

Дани взе парите и каза:

— Разбирам те много добре, въпреки че Марая ми е сестра и е нормално да я харесвам и ценя. Напълно осъзнавам какво означава тя за теб, и затова няма да се пазарим повече, тя е твоя. Добре си дошъл в

този дом. Ти отдавна си заслужи правото да си неин съпруг, и аз ви пожелавам цялото щастие на света, защото и двамата го заслужавате.

— Благодаря — отвърна приятно изненадан Матю. Мислеше си, че ще бъде допуснат до любимата си с повече пазарлъци. Дани го допусна сравнително лесно и той припряно попита:

— Сега мога ли да отида при нея?

— Нямаш търпение, нали? Върви, тя те очаква.

Когато Матю влезе в стаята и я видя, остана без дъх. Тя си беше красавица по рождение, но сега, облечена и нагласена за този специален повод, изглеждаше приказно красива. Марая го погледна с прелестната си усмивка и влюбен поглед, предназначен за него. Той ѝ се усмихна чаровно, мислейки си, че тази изумително красива жена, която носи неговото дете под сърцето си, е негова. Чувстваше се най-благодареният и велик мъж във Вселената. Стоеше пред нея и не смееше да я докосне, затова тя отиде до него и без да мисли за прическа и грим, се хвърли в прегръдката му. Матю я притисна нежно към себе си и след като я целуна, прошепна:

— Обичам те. Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал. Винаги си изглеждала прекрасно и не съм си мислил, че може да промениш нещо, за да си още по-прекрасна. Сега си като излязла от приказките — прелестна, величествена кралица.

— И аз те обичам повече от всичко на света. И ти изглеждаш невероятно, а щом аз съм кралица, ти си моят крал. Каж ми сега какво става навън, защото нашите не ми дадоха да излизам от стаята си, докато не дойдеш. Трябвало да си стоя и да не мисля за нищо.

— Всички са весели и доволни. Брат ти и приятелите ти ме позабавиха на входа с искания да платя за теб, но сравнително бързо успях да ги убедя да ме пуснат. Най-разумно им обясних, че ти си безценна и всичките пари на света няма да стигнат, за да платя стойността ти. Дадох им достатъчно, за да си спретнат купон след сватбата, и ги убедих да ме пуснат, защото единственото, което мога да дам, и то лично на теб, е безграничната ми любов.

— Значи моето братче все пак е изпълнило дълга си да ме пази и да ме даде на този, който ме заслужава. Много имаме да му благодарим, затова няма да му се сърдя, че не те е пуснал веднага. Вече си при мен и това е най-важно в момента.

— Да, любима, вече никой и нищо няма да ме отдели от теб.

— Знам, любими мой, това е и моето желание.

Двамата си подариха още една страстна целувка и излязоха при останалите гости. Всички бяха заплениени от красотата на булката. Родителите, сестрите и брат му я поздравиха лично и изразиха щастието си, че се свързва с Матю. Кумовете също я поздравиха, като я прегърнаха и целунаха. Наско се пошегува:

— Сега е моментът да нацелувам булката.

След което получи едно приятелско шеговито предупреждение от младоженеца:

— Внимавай, приятелю, тя е забранена за други мъже, така че мисли какво правиш.

След тези реплики между младоженеца и кума хората, които ги чуха, се засмяха. Марая бе изведена от бащиния си дом от брат си, а родителите им вървяха до тях развълнувани. Пред блока изиграха едно традиционно българско хоро, на което се хванаха и младоженците, а след това се отправиха към ритуалната зала. Там баща ѝ я заведе до Матю и предавайки му я, каза с развълнуван глас:

— От днес тя е твоя, обичай я, пази я и се грижи за нея така, както съм го правил аз досега — после прегърна и целуна дъщеря си, казвайки ѝ, че я обича.

Марая също му каза, че го обича, и след това пое с ръце ръцете на Матю. Пред служебното лице на държавата двамата се заклеха в любов, вяност и уважение и си казаха „да“.

След ритуала всички присъстващи аплодираха младата семейна двойка и им пожелаха дълъг щастлив семеен живот. Когато всички поканени поздравиха младото семейство, се отправиха към местата си в ресторанта. Водещата на сватбата приветства младоженците и продължи с традиционното поднасяне на тортите на младоженците и кумовете. След което последваха танците с поднасянето на сватбените пити с пилета на родителите, на младоженците и кумовете. Когато минаха традиционните танци, младоженците вдигнаха наздравица. Благодариха на гостите за уважението и присъствието им, а след това им пожелаха приятно изкарване на празненството. След тях приветствие направиха кума и кумата. Дойде моментът и на първия валс и на дансинга първи започнаха да танцуват младоженците. Те се носеха по дансинга с усмихнати лица и лекота — все едно летяха в облаците, и излъчваха жизненост и щастие. След тях станаха да

танцуват близките и приятелите им. Всички истински се забавляваха и се възхищаваха на красивата младоженска двойка. Организацията на сватбата основно бе дело на Матю. След успешната му организация на пролетното модно ревю тя го остави сам да се справи и със сватбата. Не че нямаше желание да се включи, но той реши, че това ще е допълнително натоварване за нея, и я убеди да запази за себе си момента на изненада. И той наистина я изненада. С избор на ресторант, украса, оркестър с водеща, избор на прибори и меню. Всичко бе изпитано до най-малките подробности. Сватбата бе грандиозна и съвършена. Когато младоженците бяха седнали след един танц, тя му изказа своята благодарност и признателност за това невероятно преживяване и за всичко, което е направил за нея. Той я целуна нежно и каза:

— Учих се от най-добрата — като визираше нея. После продължи: — Ти, моя любов, заслужаваш най-доброто. Нямам представа дали някога ще мога да ти дам всичко, което заслужаваш, но ще се постарая да си винаги щастлива.

— Аз, любими, имам всичко, което искам, а това си ти и малкото бебче, което расте в мен! Щастлива съм във всеки миг, прекаран с теб! Какво мога да искам повече от това! Виждам, че нашето щастие носи радост и на близките ни, а когато хората около мен са щастливи, аз съм доволна, че можем да споделяме щастиято си.

Сватбеното тържество бе във вихъра си, когато Марая забеляза, че между кумовете прихвърчат искри. Те танцуваха и се забавляваха със сърце, но когато останеха насаме, започваха спор. Тя сподели с Матю:

— Не е в стила на Кремена да спори с някого, защото е много спокойна натура, но явно Наско успява да я предизвика.

— И аз съм учуден от поведението му. Ти го познаваш и знаеш, че той избягва да влиза в конфликтни ситуации.

— Явно е, че има привличане между тях, но тъй като никой не желае да го признае, са заели отбранителна позиция. Мислят, че като спорят, ще унищожат желанието си един към друг.

— Наско е най-добрият ми приятел и бих бил доволен, ако намери щастиято като мен.

— Аз също бих се радвала да видя блясъка на любовта в очите на най-добрата си приятелка. Засега няма да се месим, ще ги оставим

сами да се оправят. Ако трябва да се случи нещо, то ще се случи. Кремена е тук още две седмици, за да се види със семейството и приятелите си, така че ще имат възможности за срещи. Ние можем да организираме някой купон вкъщи или на заведение. Можем да им дадем съвет, но нека сами да решат искат ли да имат някакви отношения.

Вечерта, когато гостите си тръгнаха, отново пожелаваха щастие на младоженците. Родителите на булката поканиха близките на младоженеца на късна закуска, преди да си тръгнат на следващия ден.

Младата семейна двойка се прибра в дома си изморена, но и много доволна от изминалия ден. Матю пренесе съпругата си на ръце през входа. Когато седна на дивана в хола заедно с нея, тя се отпусна на рамото му. Той започна нежно и успокояващо да я гали, а тя му каза:

— Ако продължиш така, ще ме приспиш, а преди да си легна, е по-добре да си взема душ.

Тогава Матю стана, сложи я на дивана и внимателно се зае да махне фибите и златното синджирче от косата ѝ. След това свали и бижутата, а накрая съблече роклята ѝ. Съблече и себе си, като внимателно закачи на закачалка роклята и костюма си. Взе съпругата си отново на ръце и я отнесе в банята. Там си свалиха бельото и заедно се изкъпаха. Тази баня ги освежи, но все пак решиха да си легнат. Матю я прегърна, а тя сложи глава на гърдите му.

— Как се чувствате като омъжена жена, госпожо Маринова — я попита, правейки се на сериозен, той.

— Щастлива съм и се чувствам прекрасно, и съм така не само от днес, а от момента, в който решихме да сме заедно и да обединим съдбата си в една. Още оттогава бях сигурна, че ти си моят мъж, а днес това стана законно.

— И аз се чувствам така. Щастлив и горд съм с факта, че си моя съпруга, а сега възнамерявам да се любя със законната си съпруга за първи път.

Матю я целуна нежно по устните, но с целувка, изпълнена със страст и изискваща пълно отдаване. С ръце я галеше, а после започна да я целува по цялото тяло, като се наслаждаваше на всеки милиметър от него. Тя започна да се извива от страст и възбуда в ръцете му, като го насърчаваше за още. Той засмука първо едната ѝ гърд, като я масажираше нежно, а после се прехвърли и на другата и с нея направи

същото. Продължаваше да масажира наедрелите ѝ от бременността гърди, но устните му вече целуваха леко подутото ѝ коремче. Беше към края на четвъртия месец и се усещаше леко трепване, когато бебето се размърда. Затова Матю обичаше да гали и прегръща с ръце корема ѝ. Тогава бебето сякаш го усещаше и се размърдваше. Той изпитваше гордост, когато чувстваше движенията му. Марая се бе отпуснала блажено и наблюдаваше колко нежно любимият гали корема ѝ. Той обаче се спусна с устни надолу и започна да целува най-интимното кътче от тялото ѝ, предизвиквайки я да изживее върховен оргазъм. Когато бе на върха, тя се изви силно към него, жадувайки за още. Тогава той намери отново устните ѝ и ги плени със страстна целувка, а мъжествеността му намери своята територия и навлезе с пълна сила. Двамата започнаха да се движат в ритъм, като Марая се опитваше да обхване колкото се може повече от мъжествеността на своя любим, и се надигаше и спускаше плавно, въпреки че той ѝ казваше да е по-кротка заради бебето. Тя не можеше да се въздържа от страст и да е по-малко активна в любовната им игра. Двамата бяха като фурия в леглото — страстни и ненаситни един към друг. Бяха възбудени до краен предел и когато и двамата вече бяха на финала на любовната игра, Матю се задвижи по-бързо и заедно стигнаха до кулминация и извикаха от удоволствие.

— Обичам те! Обичам те! Обичам те!

Матю се отпусна сладко изтощен до любимата си, а тя както обикновено сложи глава на гърдите му и той я прегърна силно. И двамата въпреки изтощението не можеха да стоят отделени.

— Обичам те! Ти си най-прекрасната жена на света, въпреки умората и емоциите от деня имаше сили и желание да се любиш с мен и да ми позволиш да се наслаждавам на прелестното ти тяло!

— Обичам те! Ти си най-добрият съпруг на света и твоята любов ми дава сили. Желанието ми за теб е безкрайно, защото ме правиш много щастлива жена. Това, да съм толкова много обичана и желана от мъжа на живота ми, е една осъществена моя мечта.

— Няма жена като теб, която да дава толкова много любов, която да вдъхва сила и увереност във всяко отношение. Ти си единствена и неповторима, а когато си в ръцете ми, си неотразима. Всеки ден благодаря на Бог, че ми позволи да вляза в живота ти. Сега обаче, любима моя, имаш огромна нужда от почивка и сън, и колкото и да ми

се иска да си говорим, ще замълча, за да заспиш. Лека нощ, любима — каза Матю и започна нежно да я милва по косата.

— Лека нощ и на теб, любими мой.

На сутринта Матю много внимателно се измъкна от леглото, за да може Марая да поспи. Той четеше списание, когато тя стана. Остави списанието и посрещна любимата с целувка.

— Добро утро, скъпа.

— Добро утро, мили мой, тази сутрин си внимавал много, когато си ставал, щом не съм те усетила.

— Успя ли да се наспиш!

— Да. Спала съм като бебе!

— Доволен съм, че успя да се наспиш, а сега сядай да закусваш, веднага слагам сандвичите да се пекат, а после ще направя кафе.

— Но нали ще закусваме с близките ни.

— Първо ще закусим тук, а когато отидем при семействата ни, ще се улисате в приказки за вчерашния ден и ще забравиш да се нахраниш, а и докато отидем и си поговорим, ще мине време, може да огладнееш отново.

— Знаеш, че не прекалявам с храната. Не е необходимо да закусвам по два пъти.

— Никой не те кара да прекаляваш с храната, само може да си опиташ.

— Ок. Така може, но ще кажа на мама, че ти си ми приготвил закуска, и няма да закусвам отново.

Когато пристигнаха в дома на родителите ѝ, семейството на Матю се бе настанило и закусваше спокойно, а и обсъждаха преминалия сватбен ден. Пепа ги видя първа и стана да ги поздрави:

— Ето го и младото семейство! Здравсти, успяхте ли да се наспите? Как си, Марая?

— Здравсти на всички. Извинете за закъснението, но Матю не ме събуди навреме, а и когато станах, настоя да закуся и докато не го направих, не се съгласи да тръгнем.

— Точно така трябва, гордея се с теб, момчето ми — каза окуражително майка му. — Всеки мъж трябва да се грижи за съпругата си. Виждам, че той е от мъжете, които уважават жена си. Съжалявам,

че сте далече от нашето семейство и не можем да ви помагаме при необходимост, но се радвам, че вашите са наблизно и ако има нужда, са до вас.

Марина се включи в разговора, като се обърна към сватята си:

— Не се тревожи за децата ни, те двамата се грижат един за друг много добре.

— Ами да, синът ти е в сигурни ръце. Преди все се ядосваше, че съм сам и не се грижа за себе си. Сега съпругата ми е до мен, грижи се за всичко, за дома, храната и ми осигурява спокойствие. Няма погледан и щастлив мъж от мен. Имам всичко, което искам, ще се чуваме и виждаме по скайпа, а и вие винаги сте добре дошли — допълни Матю.

— Разбира се — каза сърдечно Марая, — и двамата сте пенсионери, свободни сте и винаги сте добре дошли.

Тя си поговори и с двете си зълви Рени и Ивета, и с етърва си Лара. Четирите жени се разбираха много добре и обичаха да обсъждат различни теми, а сегашната бе сватбата. След късната закуска гостите се приготвиха за отпътуване. Благодариха за гостоприемството и още веднъж изказаха удивлението си от сватбата. Младоженците си взеха довиждане с всички и се разбраха, че ще ги посетят през следващия месец. Марина и Крис също се сбогуваха със сватовете си и когато всички си тръгнаха, останаха само те и младото семейство. Крис и Матю седнаха в хола, а Марая последва майка си в кухнята.

— Е, вече мина и сватбата. Ще можеш да се отдадеш на почивка и спокойствие — каза майка ѝ. — Досега все мислеше за нещо, първо ревюто, а после и сватбата.

— Но, мамо, знаеш, че за всичко се погрижи Матю. Не знам как издържа на това напрежение. Да организира две важни събития с интервал от две седмици, и то в най-добрия вариант, аз на негово място нямаше да се справя толкова добре. А той направи ревюто и сватбата да изглеждат грандиозни и незабравими.

В този момент при тях влезе Матю за вода и бе чул думите на съпругата си. Отиде до нея и я прегърна през кръста:

— Скъпа, не се подценявай и ти щеше да се справиш отлично, ако не те бях убедил, че аз трябва да се заема с организациите, за да не се натоварваш с допълнително напрежение и емоции, само така можех да те предпазя.

Тогава тъща му го погледна с благодарност и каза:

— Ти също не омаловажавай това, което направи! Знам, че го правиш за дъщеря ми и тя е щастливка с грижовен съпруг като теб! Тя е силна и упорита и щеше да се справи, но организъмът ѝ нямаше да издържи на това напрежение. Ти пое цялата работа, за да ѝ осигуриш необходимата ѝ почивка и спокойствие. Благодаря ти, че я обичаш и се грижиш за нея. По-рано каза на майка си, че тя се грижи за теб. А истината е, че ти си този, който се грижи и трепери над нея.

— Марая е моят живот, а сега, когато очакваме и първото си дете, няма по-щастлив от мен. Тя се грижи за мен всеки ден и аз не правя нищо по-различно. Искам тя и детето ни да са добре и няма нищо по-нормално и естествено от това, дори не е необходимо да го обсъждаме.

Крис също влезе в кухнята:

— Какво стана, всички изчезнахте и ме оставихте сам.

— Говорихме си колко добре се справи Матю с организацията на сватбата — отвърна дъщеря му.

— Да, за това няма две мнения. Той е идеалният организатор — се съгласи Крис.

— Марая заслужаваше да има перфектна сватба и аз се постарях, колкото можах.

— Тате, Матю е скромнен и не проумява колко е добър във всичко, с което се захване.

— А Марая ме идеализира прекалено много, защото ме обича — се възпротиви Матю.

— Младежи, не спорете, и двамата сте много добри. Най-хубавото от всичко е, че се обичате и подкрепяте, и не ви е необходимо да спорите кой какво е направил. Любовта е пълно отдаване към човека, когото обичаш. Вие, двамата, го доказвате с отношенията си един към друг — каза уверено Крис. — Сега идвайте с мен, за да ми разкажете какво сте планирали за екскурзията ви в Дубай.

Младоженците бяха решили след сватбата да си дадат почивка. Затова Матю направи сватбен подарък на Марая, като ги записа за екскурзия в Дубай. Предпочете тази дестинация, за да си направят почивката на топло и екзотично място. Така щяха да имат възможност да си отдъхнат след натоварените седмици, а и щяха да разгледат забележителностите на един от най-космополитните градове в света. Матю се консултира с любимата си и сметнаха, че сега е подходящо да

отделят време само за себе си. След няколко месеца, когато станат родители, ще отделят цялото си внимание на бебето и ще е невъзможно да пътуват.

На следващия ден отидоха на работа, за да почерпят колегите си по повод сватбата. Марая остави инструкции на заместника си със задачи за изпълнение, докато отсъства. Проведе и няколко важни служебни разговора, а след обяда се прибра вкъщи. За вечеря бяха поканили Кремена и Наско. На сватбата нямаха много време да си поговорят, затова решиха да се съберат в домашна обстановка и да се видят на спокойствие. Матю също, след като приключи със служебните си ангажменти, се прибра вкъщи. Двамата приготвиха вечерята, като той се справи със салатите, а тя с основното ястие. За десерт щяха да си хапнат сладки от сватбата, които младоженците така и не бяха опитали, но мама Марина бе отделила специално за тях. Всичко бе готово за вечерта и двамата седнаха на дивана, като Марая веднага се сгуши в прегръдката на съпруга си, казвайки доволно:

— Ако можеше, бих останала така няколко дена, само така се чувствам най-добре.

— И аз бих стоял така с дни, но моята съпруга е неуморна. Преди ден сватба, днес ще посреща гости, утре пътуваме за Дубай! Тя е неуморна, не може да е на едно място, трябва да е винаги в движение!

— Не ми се подигравай, след месец, два ще съм дебела и тежка. Сигурно няма да ми се прави нищо, така че ме остави сега да се забавлявам.

— Ти не можеш да стоиш мирна на едно място. Това и да го видя, няма да го повярвам, а и като те гледам как се храниш, няма опасност да надобелееш. По-скоро се опасявам, че ще работиш, докато не вземеш да раждаш, но няма страшно, нали съм до теб. Все някак ще се справя с енергичната си любима.

Вечерта Кремена пристигна по-рано, за да имат време двете приятелки да си поговорят по женски. Матю тактично се изнесе от стаята, като заяви, че има работа. Отиде в другата стая, която засега използваша за работен кабинет, но в най-скоро време щяха да превърнат в детска стая. Двете приятелки си споделяха последните моменти от живота. При предишното гостуване, когато Кремена се запозна с Матю, Марая ѝ бе разказала за запознанството им и развитието на отношенията им. Сега Кремена сподели:

— За момента съм сама и нямам връзка с мъж. Изцяло съм отдадена на работата си, а и все попадам на неподходящи мъже. Срецам ги покрай режисьорската си професия и повечето са такива, които все търсят забавления, но не и сериозна връзка.

Тогава Марая я попита:

— Какво мислиш за Наско.

— Ами като че ли е от типа мъже, от които именно гледам да стоя настрана. Не мога да отрека, че е чаровен и интелигентен. Има подход към жените, но не и към мен. Наблюдавах го как флиртува с момичета на рождения ти ден, след това, когато излизахме с вас преди сватбата, а и на сватбата. Учудвам се само защо с мен се държи различно. Все се случва така, че мненията ни се разминават, и при срещите ни все стигаме до спор.

— А не се ли замисляш, че точно защото го привличаш, се държи по-различно с теб. Той е много общителен и добър, но мисля, че е изживял разочарование и не смее да рискува отново. Затова избягва сериозни отношения и предпочита неангажиращ флирт. Приятел е на Матю, знаеш поговорката, че по приятелите можем да познаем човека. В случая поговорката отговаря на истината. Наско е всеотдаен и добър колега и приятел. Не искам да ти се меся в живота, но ако изпитваш нещо към някого, е хубаво да разбереш причината. Неговото поведение към теб е различно и това е добър знак. Ти го притесняваш и предизвикваш, това означава, че обръща внимание на всичко, каквото казваш и правиш, и както ти си го наблюдавала, така и той обръща внимание на теб.

— Благодаря за съвета, ще се опитам да проумея чувствата си и да разбера защо той се държи по-различно с мен.

Жените тъкмо бяха приключили с разговора си и гледаха музикален клип, режисиран от Кремена, когато Наско дойде, и Матю го покани да се присъединят към дамите. Домакините подредиха бързо приборите, питиетата и салатите и седнаха при гостите. Матю предложи всеки да си налее безалкохолно, кой каквото предпочита, а той наля на всички уиски. На себе си и на съпругата си наля по съвсем малко, колкото да се чукнат за здраве. В началото тема на разговор бе отминалата сватба. Смяха се и се забавляваха на по-интересните моменти. Наско припомни на Матю как Дани го бе притиснал с пазарлъка за булката.

— Да знаеш, и брат ти си го бива. Каза, че няма да ни пусне, докато не получи за теб толкова, колкото заслужаваш, но и Матю не му остана дължен. След като се позабавлявах с пазарлък, последва една дълга и вълнуваща реч от страна на младоженеца. Всички бяхме впечатлени. Дани остана без думи и го пусна да влезе.

— Да, разбрах за брат ми и приятелите ми, ще си спретнат голям купон за сметка на Матю.

— Нека да се забавляват. Аз съм щастлив, че много хора те обичат, закрилят и държат на теб. Моята мечта се изпълни. Сега си моя съпруга, любима, приятелка и майка на децата ни. Не искам нищо повече. Сега може и да не ме разбираш, приятелю, но когато срещнеш жената на живота си, ще проумееш за какво говоря.

Наско, който обикновено бе много приказлив и забавен, изведнъж се замисли и се отнесе нанякъде. Досега се забавляваше с влюбения си приятел, а сега се развълнува от думите му. От седмици се опитваше да разбере какво се случва с него и защо Кремена го вълнува и го кара да се държи с нея различно. Трябваше да разбере какво става, преди тя да си отиде в Испания. Матю разбра, че нещо измъчва приятеля му, и се опита да го разведри:

— Хей, приятелю, какво ти става? Отнесе се нанякъде и не ме слушаш. Не мога да повярвам, че си ти! Обикновено, когато ти говоря романтични неща, все се смееш и се бързикаш, а сега като че ли си започнал да ме разбираш. Как стана това и откога? Да не би да се развълнува от сватбата и да започна да мечтаеш. Много бих се радвал, ако вече си проумял, че да обичаш и да си обичан, е нещо прекрасно и когато срещнеш подходящия човек, ще го разбереш.

Приятелките се спогледаха и мислеха за по-раншния си разговор.

— Може и да ми влияеш — каза замислено Наско. — От месеци те слушам, говориш ми само за любов и романтика. Трябва да стоя подалеч от теб. Добре, че ще отсъстваш една седмица.

Изведнъж всички започнаха да се смеят. Когато се успокоиха, Матю каза:

— Сега станах и виновен, че обичам съпругата си, и с това влияя зле на приятеля си! — и се засмя отново, а после продължи: — Ще те видя и тебе, когато се влюбиш.

— Как ще ми влияеш на мен? — тогава Наско хвърли бомбата. — Може вече да съм влюбен и да е късно да се пазя от влиянието ти.

Двамата с Марая сте толкова харизматична двойка, че човек, като ви гледа, започва да мечтае да има поне малко от това, което имате вие. Много ви се възхищавам.

Кремена се престаши да каже и тя нещо в това отношение:

— За първи път съм съгласна с Наско. Вие сте невероятни! С излъчването и отношението ви един към друг показвате, че истинската любов съществува, и правите хората около себе си по-позитивни и романтични!

— Ето, сега дори и Кремена мисли като мен. Стана precedent, като се има предвид, че двамата сме все с различни мнения — каза малко подигравателно Наско, защото бе доволен, че успя да я накара да каже нещо.

Откакто бе дошъл, тя все си мълчеше. Сякаш се страхуваше да говори с него, за да не започнат отново да спорят пред приятелите си. На нея ѝ се искаше да му се нахвърли заради подигравателното му отношение, но Марая овладя положението:

— Креми, би ли ми помогнала да сервираме вечерята. Когато жените се отдалечиха в кухнята, Матю подхвана Наско:

— Защо се държиш така с Кремена. Ти винаги си бил внимателен с жените. Дори и с тези, които са ти създавали проблеми.

— Не знам, когато е наблизо, събужда в мен непознати досега чувства. Това ме прави несигурен. В същото време искам да я виждам и да разговарям с нея, да я опозная. Но става така, че все изтърсвам някоя глупост и съвсем съзнателно, когато чуя мнението ѝ, аз ѝ ставам опонент.

— Добре дошъл в отбора. Ти си влюбен и не знаеш как да се държиш. Точно ти, който можеш с приказки да омаеш всяко момиче, не знаеш как да се държиш с това, което харесваш истински. Не мога да повярвам. И сега какво ще правиш? Ще я оставиш ли да си отиде, без да знае за чувствата ти?

— Нямам представа какво ще направя. Ние не се познаваме много. Привличането ни е явно като за особено романтични хора като вас. Но не намираме пътя или се страхуваме да го намерим. Тя живее и работи в Испания, а аз съм тук. Трудно ще се поддържа връзка на толкова километри, а и изобщо за какво говоря. Нямам никаква представа за нейното мнение по въпроса.

— Желателно е да разбереш, защото досега не съм те виждал толкова отнесен и разсеян.

— Ще се опитам да говоря с нея.

Марая се опита да повлияе на Кремена положително:

— Не се връзвай на предизвикателните думи на Наско. Той е объркан като теб. И двамата се държите нетипично за характерите си. По-добре се съсредоточи и намери отговор на дилемата. Защо, когато сте в една компания, се правите на такива, каквито всъщност не сте. И двамата сте вироглави, докога ще се измъчвате и ще бягате от чувствата си. Срещнете се насаме и изяснете положението. Наши кумове сте и на всички важни събития в живота ни ще присъствате. Желателно е да сте в приятелски отношения, за да се забавляваме на срещите ни и да не изпадаме в неловки ситуации.

— Права си, приятелко. Тук съм още известно време и наистина трябва да решим как ще продължим да общуваме. Това положение не е приятно за никого. Вие утре пътувате за Дубай, но какво ще кажеш, след като се приберете, да си организираме и да изкараме два дена на някоя вила. Аз ще се заема с приготовленията, вие само ще дойдете и ще прекараме заедно, преди да си тръгна за Испания.

— Това е чудесна идея. Хайде да сервираме вечерята и да съобщим идеята на мъжете. Нали нямаш против и Наско да е с нас.

— Не. Ние сме възрастни хора и е крайно време да се разберем. Като ваши приятели трябва да сме в приятелски отношения и да се разбираме. Не се безпокой, всичко ще е наред.

След като сервираха и седнаха да вечерят, приятелките споделиха с мъжете идеята да отидат на вила извън София. Матю погледна към Наско и каза въодушевено:

— Чудесна идея, тъкмо времето се затопля и можем да си направим барбекю! Ти какво мислиш, приятелю?

— Аз също мисля, че идеята е страхотна! Откакто сте заедно с Марая, не си идвал на вилата ми. Сега е идеално да отидем всички заедно.

— Наистина не съм идвал от лятото. Не мога да повярвам, че е минало толкова време. Скъпа, семейството на Наско има вила в Панчарево. Тя е в най-високата част и от нея се вижда езерото. Много ще ти хареса, като знам колко обичаш да си сред природата. Преди да те срещна, често гостувах на Наско и семейството му през уикендите.

Няколко пъти е правил и приятелски купони и сме си изкарвали чудесно. Имат градина и кът с барбекю, а и мястото е невероятно красиво.

— Прекрасно! Значи се разбираме, след като се върнем от екскурзията, да се чуем и уговорим за уикенда, преди Кремена да си тръгне за Испания — каза развълнувано Марая.

Вечерята премина в разговори за преживени моменти на забавления както на приятелките, така и на приятелите. Всички се бяха ентузиазирали за това, да си направят сбирка и да прекарат по-приятелски един уикенд. Кремена и Наско се отпуснаха и също много се забавляваха, защото след разговорите с приятелите си бяха решили да са себе си. По-късно щяха да проведат сериозен разговор, за да не се чувстват неловко, когато се срещат.

Беше почти полунощ, когато станаха да си ходят. И двамата пожелаха на приятелите си приятно изкарване на пътешествието до Дубай. Кремена прегърна Марая и допълни:

— И да се пазиш — после се обърна към Матю: — Грижи се за нея. Не й позволявай да се преуморява. Познавам я и знам, че ще иска да посети всяко кътче от Дубай. За да спира, по-добре й вземи материали за рисуване, така поне ще сяда от време на време.

— Бъди спокойна. Няма да позволя да се преуморява. Ако не ме слуша, ще я нося на ръце. Тогава, ако не иска да ме изморява, ще се съобразява и всички ще сме доволни.

Наско се включи в разговора, успокоявайки Кремена:

— Щом Матю е с нея, няма начин да има проблеми. Той я гледа като писано яйце. Познавам го от години и винаги е бил внимателен към хората, но през последните месеци е толкова чувствителен по отношение на Марая. Да я обича, да се грижи за нея, да й осигурява спокойствие, му е приоритет. За него няма нищо по-важно от нея. Той е пример за перфектен мъж и съпруг и по-интересното е, че да е такъв, му доставя удоволствие. В началото го подигравах за това, но откакто познавам Марая, започнах да го разбирам. Възхищавам се на взаимното им доверие, разбиране и голямата им любов. Хайде, да си тръгваме, защото станах романтик като вас.

Обърна се към Кремена и каза:

— Ела, ще те закарам.

— Откъде знаеш, че съм без кола.

— Не знаех, просто предположих, че си дошла с такси. Приятелите ни не пият алкохол и аз, когато съм с тях, нямам желание да пия. По принцип също не съм фен на алкохола, когато съм на бар или в някой клуб, пия по малко за настроение.

— Върви с Наско, ще съм по-спокойна. Няма нужда да хващаш такси — се намеси Марая.

— Ок. Убедихте ме, щом смятате, че с него съм в безопасност. Да вървим — каза малко загадъчно Кремена.

Когато си тръгнаха, Матю прегърна съпругата си, повеждайки я към спалнята, и замислено, като че говори само на себе си, каза:

— Ще има продължение тази история. Държат се като малки деца. Наско не е на себе си. Не мога до го позная, винаги е имал подход към жените, а сега, когато е влюбен, се държи сковано и неадекватно.

— И с Кремена положението е такова, въпреки че не е излизала с много мъже, е общителна и завързва разговор с всеки, но когато става дума за Наско, блокира.

— Това доказва, че се харесват прекалено много. Не знам защо, но и двамата са предпазливи, и се страхуват да рискуват.

— Времето ще покаже какво ще се случи с тях двамата. Имам усещането, че ако се престрашат, кумовете ни може да са заедно за раждането на детето ни.

— Каквото и да се случи, те са най-добрите ни приятели и ако имат нужда от нас, ние ще им помогнем.

— Обичам те, Матю. Толкова съм щастлива, че искам всички хора около мен да са щастливи.

— И аз те обичам, мила моя. И моите чувства и желания се преплитат с твоите — отвърна той и започна да я съблича. — Сега ти е време за сън, защото вече е доста късно. Утре вечер пътуваме и трябва да се наспиш, никакво ранно ставане. Ще имаме достатъчно време да оправим всичко до вечерта и да си нагласим багажа.

На следващия ден отлетяха за Дубай. И двамата не бяха ходили на това екзотично място. Още със слизането от самолета бяха впечатлени от сградата на самото летище. Всичко в нея лъхаше на лукс и разкош. Когато тръгнаха за хотела, успяха от автобуса да разгледат

невероятно красивите сгради и им направи впечатление, че около всяка сграда имаше много палми и зелена растителност, която допълваше облика ѝ. Заедно с групата екскурзианти и екскурзовода се настаниха в луксозен хотел. Той беше с художествена архитектура, раздвижен на различни нива. Луксозно обзаведен и оборудван с всички екстри, които се предлагат в добрите хотели, с голям спа център. Самото обзавеждане на хотела бе в азиатски стил, луксозно, блестящо и цветно. Хотелската стая — просторна, с голяма спалня и кът за гледане на телевизия, слушане на музика и хранене в интимна обстановка. След като се настаниха и разгледаха хотела, вечеряха и се прибраха в стаята си.

На сутринта в програмата на групата бе включена панорамна обиколка на Дубай. Дубай е второто по големина емирство, което, обединено заедно с още шест емирства, образува Обединените арабски емирства. Столицата на тези емирства е Абу Даби, най-голямото емирство. Докато автобусът обикаляше по улиците на Дубай, местен екскурзовод разказваше историята на местността. Марая и Матю, а и останалите екскурзианти бяха изумени. Как от една пустиня и малко рибарско селище може да бъде създаден такъв рай, какъвто представляваше Дубай! С откриването на нефтените находища и предприемчивостта на управниците за петдесет години Дубай се превръща в един от най-космополитните градове в света! С художественото архитектурно строителство на небостъргачи, луксозни хотели и колоритни търговски центрове, създаването на изкуствени острови с различни форми наред водата и екзотични забележителности. Всичко това води до стремително развитие на туризма и търговията и Дубай се превръща в една от най-желаните дестинации. От невероятната панорамна обиколка всички се прибраха с удивителни впечатления и изумление. Какво може да постигне човек с желание и амбиция! Всичко в Дубай е създадено от човека. С много умения и труд. Дубай е пример как може от нищото да се създаде рай. Всичко, построено там, е доказателство, че няма нищо невъзможно и мечтите могат да се сбъдват, стига човек да има силно желание.

Когато Марая и Матю се прибраха в стаята си, споделиха впечатления.

— Не вярвах, че ще бъда толкова впечатлена! Винаги досега съм се възхищавала на природните забележителности, на това, което

природата е създала! Сега се възхищавам на красиви острови и забележителности, създадени от човешка ръка! Невероятно е да видиш на едно място, в един град толкова красиви сгради и кътчета! Тук е най-високата кула в света „Бурдж Халифа“, най-високият хотел във вид на платноходка „Бурдж Ал Араб“, построен във водата, и на покрива му може да се играе тенис на корт. Прекрасните, изкуствено направени, Палмови острови, като най-впечатляващи са Палм Джумейра и островът. Светът, изобразяващ земното кълбо.

— И аз като теб съм впечатлен от невероятната архитектура на тези забележителности. Освен тях има да разглеждаме и още много невероятни места — отвърна на силното въодушевление на съпругата си Матю.

— Идеята ти да дойдем в Дубай и да се насладим на това екзотично място, се оказа чудесна. Благодаря ти за този прекрасен подарък. Всъщност всичко, което си ми подарявал досега, е изумително и изключително прекрасно!

— Ти си прекрасна, любов моя! Ще посветя живота си на това, да те правя щастлива и да се люблювам на прелестната ти усмивка, която озарява всичко около теб, когато си доволна.

— Така ще ме разглезиш, а колкото до щастието и усмивката, откакто те познавам, съм все щастлива и усмихната.

Двамата си легнаха и се прегърнаха доволни и щастливи от близостта си и изкарения изпълнен с емоции и впечатления ден. На следващия ден им предстояха още много приключения, затова те си пожелаха лека нощ и се пренесоха в прегръдката на съня.

След закуска се отправиха към прекрасната цветна градина на Дубай — „Миракъл Гордън“. В нея имаше толкова много видове цветя, подредени в интересни фигури, че човек, гледайки ги, имаше усещането, че се намира в рая. Сред тях имаше и много екзотични и рядко срещани видове. Те се любуваха на тази красота и не можеха да повярват, че е възможно да има толкова голямо разнообразие от цветя. След това разгледаха Дубайския музей, а после посетиха и най-големия МОЛ, който бе известен с изградената в него ски писта.

Вечерта се прибраха отново изумително впечатлени, но и доста изморени. Матю малко се притесни за Марая и на няколко пъти ѝ предлагаше да се прибират в хотела, но тя толкова оживено разглеждаше и коментираше видяното, че и дума не даваше да се каже

да се прибират. Успокояваше го, че се чувства чудесно и изобщо не е изморена. Вечер се хранеха в хотела и си лягаха, за да добиват сили за следващия ден.

В два от дните ходиха на плаж, където се препичаха под жаркото слънце и плуваха в кристалночистата вода на Персийския залив. Марая си беше взела скициник и молив и докато Матю се препичаше, тя нахвърли на блоковия лист това, което виждаше около себе си. Успя в творбата си да включи необятната морска шир, а над нея и част от красивите сгради. По-късно, когато се приберяха вкъщи, щеше да оцвети пейзажа и да му предаде чрез художествена техника екзотичен вид. Щом им омръзнеше да стоят на едно място, се разхождаха хванати за ръце по плажната ивица и се наслаждаваха на спокойствието и красотата на всичко, което ги заобикаляше. Единия ден се прибраха по-рано от плажа и си отпочиваха в прохладната хотелска стая, защото бяха планирали да си направят вечерна обиколка на Дубай. Разхождаха се необезпокоявани по улиците. Отделиха много време да гледат и заснемат с видеокамера невероятното шоу, което правеха танцуващите фонтани с постоянно променящи се форми и светлинни цветове. Прекрасно изглеждаха нощем и облените в светлини Палмови острови. Среднощен Дубай с разноцветните си светлини изглеждаше като един огромен увеселителен парк. Прибраха се в хотела поизморени, но и заредени с много положителни емоции и спомени от изключителното впечатление, което имаха от среднощната си разходка.

Дните в Дубай минаха неусетно. Останаха още места за посещение и разглеждане. Както и неизживени емоции като сафари в пустинята и пътешествие на гърба на камила. Но състоянието на Марая не ѝ позволяваше да се впусне в този вид приключения. Дватамата решиха, че ще трябва някой ден да се върнат отново и да изживеят моментите, които сега пропуснаха. Когато си тръгнаха от това райско кътче на света, създадено от човешкото въображение и дързост, бяха преизпълнени с много силни чувства и емоции. Това бе техният меден месец и в тяхното съзнание завинаги щеше да остане незабравим спомен за невероятно изживените моменти заедно в Дубай.

Слизайки от самолета на летище „София“, имаха чувството, че са отсъствали с месеци. За няколко дена бяха посетили и разгледали толкова много екзотични места, сякаш не бяха в реалността, а в

приказния свят на рая, където всички мечти се сбъдват. Взеха си колата от паркинга и се прибраха вкъщи.

— Най-последно у дома — каза изморено Марая и след като си остави дамската чанта и си наплиска лицето, да се освежи, седна отпуснато на дивана в хола.

— Да, скъпа! Където и да ходим, колкото и красиви места да посетим, вкъщи, където сме си само ние и където сме създали семейството си, е нашето райско пристанище.

— Напълно си прав. За един човек, където и да ходи, колкото и добре да се чувства на посетеното място, винаги ще е най-спокоен, когато се прибере у дома! В Родината си! В уютата и спокойствието на собствения си дом! Сред близките и приятелите си!

Матю беше оставил багажа в коридора и след като се освежи, седна до Марая, прегръщайки я, и продължи нейните думи:

— Така е. Аз съм най-спокоен, доволен и щастлив, когато сме си у дома както сега и мога да те прегръщам и да целувам необезпокояван от никого.

Двамата се изкъпаха заедно и щом си легнаха, се прегърнаха нежно и се отдадоха на съня, за да си възвърнат силите и енергията от изтощителното пътуване. Призори Марая се събуди свежа и енергична. Тъй като Матю я пазеше от допълнителни емоции, не я бе любил на пътуването, с изключение на една нощ, в която тя просто го съблазни и той не издържи на ласките ѝ. Сега тя отново поема инициативата. Той спеше сладко, като я бе прегърнал, и тя едвам можеше да мръдне. Погледа го как спи, и му се любува известно време. После го целуна и когато се опита да се измъкне от прегръдката му, за да продължи да го целува и на други места, обект на нейното желание, Матю се размърда и здраво я хвана точно в момента, когато тя бе започнала да гали нежно мъжествеността му. Въпреки че беше сънен, се възбуди от ласките ѝ. Така, изгарящи от страст и с желание да слоят телата си, се отдадоха един на друг. Хвърлиха се с див копнеж в любовна игра, която продължи дълго и ги накара да изживеят поредния триумф, изкачвайки се заедно до мига на върховното удоволствие. Задоволени и изтощени от любов, се унесоха в сън.

Събудиха се към обяд и прегладнели се отправиха към кухнята да си приготвят спагети, защото след отсъствието им само това беше останало в кухнята. Матю предложи да се справи с приготвянето на

спагетите, а тя да се обади на родителите си, че са се прибрали. Поради късното прибиране предишната вечер не посмяха да ги безпокоят, а знаеха, че ще се тревожат.

— Ало, мамо, здрасти. Снощи се прибрахме късно и затова не ви се обадохме. Днес се успяхме, но исках да ви кажа, че всичко е наред. Пътуването мина безпроблемно и изключително приятно, когато се видим, има много да ви разказваме.

— Здрасти, момичето ми. Вече съм спокойна, след като чух радостния ти глас. Знаеш, че с баща ти се притеснявахме как ще ти се отрази пътуването. След като сте добре, сме доволни, че все пак си организирахте такова пътуване. Кога ще можем да се видим? Заповядайте на вечеря. Ще приготвя по някое от любимите ви ястия.

— Мамо, поздрави всички, но днес няма да дойдем. Сега ставаме, а и имам да оправям багажа, и да си отдъхнем малко. Можем да дойдем утре вечер, ако е удобно.

— Разбира се, утре ще ви очакваме с нетърпение и да донесете снимките и видеозаписите, които сте направили. Само изчакай, баща ти иска също да те чуе.

— Здрасти, дъще, радвам се да те чуя. Поздрави и Матю и утре ви чакаме. Обичаме ви.

— Здрасти, тате, и аз се радвам да те чуя. При нас всичко е наред. Ние също ви обичаме. До утре.

Двамата се нахраниха и след като си изпиха кафето, се свързаха по скайпа с родителите на Матю. Поговориха си с тях и се разбраха да си отидат след две седмици за рождения ден на Рени, сестра на Матю. После излязоха, за да напазаруват хранителни продукти и други необходими неща. Останалата част от деня разопаковаха багажа, пуснаха пералнята и разгледаха сувенирите и снимките, които си бяха купили и направили на пътешествието. Когато си пуснаха и видеото с всички посетени от тях места, се развълнуваха и сякаш изживяха отново това незабравимо пътешествие. Вечерта Марая приготви любимото ястие на Матю. Пилешко с богато разнообразие от зеленчуци. Докато вечеряха, гледаха музикалното шоу по телевизията. Тази вечер си легнаха по-рано и след като задоволиха страстта си един към друг, се пренесоха в света на съня.

На следващия ден започваха работа и трябваше да са свежи и бодри. През деня Марая доби представа за всичко, което се е случило,

докато е отсъствала. По обяд се обади на Кремена и се разбраха да се срещнат. Когато пристигнаха в ресторанта и си поръчаха обяд, приятелката ѝ каза:

— Вечерта, когато Наско ме изпрати, ме целуна. Целувката се оказа завладяваща и пленителна и за двамата. Тогава се уговорихме да се срещнем на следващия ден и да изясним отношенията си. От този ден започнахме да се срещаме. Вече се държим нормално. Всеки от нас сподели чувствата си и сега се разбираме, и ни харесва да прекарваме времето си заедно.

Марая изслуша приятелката си и възхитено се изказа:

— Това е чудесна новина, знаех си, че между вас може да се получи нещо!

— Не се вълнувай толкова! Още не се знае какво ще се случи, но наистина харесвам Наско. Когато не се заяждаме и не спорим, всичко между нас е спокойно. Разговаряме, чувстваме се спокойно и приятно заедно. Все още се притеснявам, че е много свободолюбив и обича да флиртува с момичета. Засега сме само приятели и може да живее живота си, както на него му харесва, аз не мога да му се меся.

— Чаровен е и наистина се държи свободно с хората. Въпреки това мисля, че ако някоя жена плени сърцето му, ще бъде верен и отдаден само на нея. Все пак е приятел на Матю, а знаеш, че за него съществувам само аз. Може и да ти е странно, и да се чудиш на вярата в съпруга ми, но това чувствам със сърцето и душата си. Вярвам му така, както вярвам и в себе си.

— На кого вярва толкова моята любима — я прегърна в гръб Матю и изненадвайки я с присъствието си, я целуна по врата, а до него стоеше и Наско.

— Я виж ти, за вълка говорим, а той в кошарата — се засмя Марая. — Как се отзовахте тук? Това беше женска среща. Вие откъде знаете, че сме в този ресторант?

— Имаме си вътрешен човек — каза на майтап той, а после допълни: — Кремена е казала на Наско, че имате среща, а ние се чудехме къде да обядваме. Дано не ви пречим, но след като разбрах, че мога да те видя на обяд, не можах да се въздържа.

— Разбира се, че няма проблем. Не знаех колко ще си зает през първия ден след отпуската! Затова не ти се обадох. Не исках да те

притеснявам, а и когато се чухме с Кремена, съвсем импровизирано решихме да се видим на обяд.

Тогава Кремена допълни:

— Да, а аз, когато тръгнах за срещата си с теб, по телефона ми се обади Наско. Искаше да се уговорим за довечера. Тогава му казах, че ще се виждаме. Хубаво е, че се събрахме, тъкмо ще се разберем за планирания уикенд. Между другото отложих прибирането си в Испания с една седмица.

— Това е чудесно! — искрено се зарадва Марая. — Сега ще имаме повече време, за да прекараме заедно. Така ще си организирам работата във фирмата, че ще излезем по женски на шопинг някой следобед. Малко ми беше мъчно, че няма да имаме достатъчно време.

— Така и така ще ходим на вилата, защо не останем там поне три дена. Какво ще кажете? — предложи Наско. — Ще се запасим с храна и ще си изкараме добре. Времето го дават да е топло, така че ще сме повече навън.

— Предложението ти е чудесно! За мен не е проблем, но за Матю не знам. До вчера беше отпуска. Може ли да отсъства? Какво мислиш, скъпи — го попита Марая.

— Мисля, че може да отида на работа в петък до обяд. След това те вземам и заминаваме на вилата. Наско и без това от утре излиза в отпуск. С Кремена ще могат да отидат по-рано, а ние ще отидем по обяд.

— Значи така се разбираме. Днес е вторник и довечера сме в нашите на вечеря, а и не сме се виждали, откакто се прибрахме. Утре и в четвъртък ще си свърша работата, за да не ходя в петък. Когато Матю се прибере, идваме при вас. Отсега се вълнувам, защото ще имаме достатъчно време с Кремена да си поговорим, и много обичам да ходя сред природата. Сега е краят на март. През пролетта въздухът е чист, дърветата се раззеленяват и започват да цъфтят, всичко е прекрасно. Преди две седмици с Матю си правихме пикник и прекарахме един невероятен ден край язовир „Искър“.

— Това е моето момиче! Радва се и се вълнува на всичко, свързано с природата. В началото, когато започнахме да излизаме, тя предпочиташе разходките в парка, вместо да сме на заведение. Учудвах се на искрената ѝ радост, когато си правехме пикник или отивахме на разходка в планината. Но сега знам. Сред природата

получаваме истинско спокойствие и сила за духа и тялото — каза нежно Матю и прегърна Марая.

— Какво правиш? В ресторант сме — му прошепна засрамено тя.

— Не мога да стоя далеч от теб, когато си наблизко.

Кремена и Наско се спогледаха усмихнати, възхищавайки се на любовта на приятелите си, и той подхвърли:

— Вие още не сте приключили с медения месец!

Матю го погледна и му отговори:

— Ние и не мислим да го приключваме! Колкото повече време сме заедно, толкова повече разбираме, че не можем да сме далеч един от друг. Днес не й звъннах по обяд, за да не й досаждам. Реших да не я безпокоя, да обърне внимание на работата и подчинените си. В мига, в който разбрах, че мога да я видя, тръгнах насам, без да се замислям. Понякога си мисля, че прекалено много я обсебвам и не й оставям въздух да диша на спокойствие. Разбирам, че има нужда от свобода, и се опитвам да се съобразявам, но се опасявам, че не се справям много добре с това.

Когато съпругата му го чу да говори така, се разчувства и успокоително му каза:

— Моля те, скъпи, не говори така. Изобщо не ме притесняваш, аз бих могла да кажа същото по отношение на теб. Ние се търсим, защото прекалено много се обичаме. Преди да дойдете с Наско, казвах на Кремена, че вярвам в теб така, както вярвам на себе си. Това, че искаме да сме все заедно, не е, защото се ревнуваме или страхуваме някой от нас да направи нещо нередно. Просто се чувстваме най-добре, когато сме си двамата.

Четиримата приятели си поговориха още малко. Кремена подсети Марая, когато тръгнат за Панчарево, да вземат снимките от екскурзията и че ще очаква подробен разказ на преживяванията им, тъй като днес не им е останало време за това.

— Няма никакъв проблем. Знаеш колко обичам да разказвам, а и имаме много снимков материал и видеофилм. Много ми се искаше да имаме повече време в Дубай, за да мога да нарисувам някоя от забележителностите. Но времето ни бе ограничено и въпреки това пак имам рисунки от плажа, но още не съм ги завършила, както трябва.

— Как, няма Матю не ти е предложил да се отдадеш на творчество.

— Разбира се, че ми предложи. Той най-добре ме разбира и чувства страстта ми към рисуването. Аз се съобразих, че ще загубим ценно време, през което можем да разгледаме повече нови места. Затова единствено си позволих да рисувам на плажа. Имам само няколко рисунки на това, което виждах от пясъчната ивица към залива, Палмовите острови и няколко сгради.

— Знаех си, че няма начин да се въздържиш! Винаги, когато ходехме някъде, тя не пропускаше момент да нарисува нещо интересно и Матю е разбрал, че предпочита природата пред заведенията и купоните. Тя си е просто Марая. Никога няма да се промени.

— Няма нужда да се променя. Моята съпруга е идеална и за мен тя е единствена на света.

— Когато ви слушам как говорите, за пореден път се убеждавам, че истинската любов все пак съществува — каза замечтано Кремена, а после набързо добави: — Тръгвайте, че закъсняхте за работа.

— Да, и аз тръгвам — каза Марая. — Въпреки че сама съм си шеф, пак трябва да вървя. Имам да проведа няколко разговора с клиенти. Докато отсъствах, всичко е било нормално. Жената, която ме заместваше, се е справила перфектно. Започвам да свиквам да прехвърлям работата на служителите си. Скоро ще се наложи да отсъствам за по-дълъг период от време. Затова трябва да свикна друг да изпълнява моите задължения. Когато бебето се роди, цялото ми внимание ще е за него и съпруга ми. Работата ще остане на заден план. Семейството ми е преди всичко, защото това е смисълът на живота.

Всички станаха от масата и тръгнаха към изхода на ресторанта. Матю отиде с Марая до колата, целуна я и се разбраха да се чакат вечерта вкъщи, за да отидат с едната кола у родителите ѝ. Щом тя тръгна, Матю повика Наско, но той му каза да тръгва, защото Кремена ще го закара.

— Ок, приятелю, ще се видим в офиса — тръгвайки, каза Матю и махна с ръка на Кремена за довиждане.

Когато Кремена и Наско останаха сами, се запътиха към нейната кола и тя каза замечтано:

— Нашите приятели са красива двойка. Дано да запазят любовта си така силна и да са винаги щастливи. Марая е най-добрата

приятелка, която имам. Тя е добра по природа и заслужава да е щастлива.

— Бъди спокойна, познавам Матю. Никога не се е влюбвал и не е обичал така, както обича нея. За него тя е най-важната жена в живота му. След като я опознах, разбирам, че и тя го обича с цялото си сърце. Можем само да им се радваме и да желаем и нас да ни сполети такава любов.

Тогава изведнъж се обърна към нея:

— Креми — каза Наско и хвана ръцете ѝ в своите. — Аз съм темпераментен и енергичен човек. Обичам да се забавлявам и досега живеех свободен живот. Радвах се на сладостите на живота и никога не бях се замислял за създаване на сериозна връзка. Не съм си представял дори, че може да се влюбя и да държа на някоя жена толкова много, че да започна да гледам на живота по друг начин. Не знам защо, но откакто се запознахме, се промених. С теб се чувствам различно и това ми харесва. Излизаме от седмица, а имам усещането, че те познавам отдавна. С всеки изминал ден се привързвам към теб и не ми се мисли какво ще стане, когато си заминеш. Въпреки това искам да съм до теб и да прекарам времето си с теб, докато си тук. Няма да те лъжа, страхувам се от чувствата си. Затова им се съпротивлявах и те дразнех, като все заставах срещу теб. Но не мога да крия повече желанието си. Може би досега не съм срещал жена, която да ме вълнува толкова, че да искам повече, нуждая се от теб.

— И аз се чувствам различно с теб и също осъзнавам, че между нас се случва нещо специално. Осъзнавам също, че ни делят хиляди километри, но искам да изживеем мига, който ни предлага съдбата.

— Ще приемеш ли да ми дойдеш на гости? Досега се срещрахме все навън, но ми се иска да останем насаме. Обещавам, че ще се държа прилично и няма да правя нищо, с което да те нараня. Ще бъда домакин и ще се държа като джентълмен.

— Да, ще ти дойда на гости, а ти ще се справиш ли с вечерята, или ще имаш нужда от помощник.

— Този път ще се справя сам, благодаря ти за доверието — каза развълнувано Наско.

— Аз благодаря за поканата, а сега те оставям да работиш. Ще се видим довечера.

Марая и Матю пристигнаха в дома на родителите ѝ, които ги посрещнаха с целувки и прегръдки. Тя се отдели от прегръдките на близките си и каза:

— Мамо, тате, какво правите, нямаше ни само седмица! Толкова много ли сме ви липсвали!

— Да. Липсвахте ни! Скоро ще станете родители и ще ни разбирате по-добре! Не можете да си представите как се безпокоим! Особено сега, когато си бременна и си по-уязвима! Трябва много да се пазиш, а ти не се спираш на едно място. Все си в движение. Дойдохте си от екскурзията и веднага започваш работа. Можеше да си останеш вкъщи някой ден.

— Тревожите се излишно. Мога да се грижа и сама за себе си, а и Матю не дава и пращинка да падне над мен. Внимаваше да се храня редовно и да си почивам достатъчно. Едвам го навих в една от вечерите да излезем по-късно, за да разгледаме нощен Дубай. Тогава преживяхме незабравими моменти. Красиво осветените сгради и улици на града, както и фонтаните са невероятно красиви! Разглеждахме и се възхищавахме на феноменалните творения на архитектите! Има толкова много за разглеждане, но е невъзможно за краткото време да се успее!

— Радваме се, че пътуването ви премина благоприятно, и като гледаме грейналите ви лица, сте останали много доволни.

— Така е, изживяването е неопишимо. Сякаш човек се пренася в друго измерение. Там властват мечтите и действията на хората. За тях няма невъзможни неща. Да превърнеш пустинята за кратко време в един от най-развитите икономически центрове в света! Това е чудо! Има толкова много за разказване, че вечерта няма да стигне!

— За нас най-важно е, че сте тук. Баща ти ходи всеки ден в модната къща, но там всичко си вървеше нормално. Екипът ти е много добър. Можеш да разчиташ изцяло на тях.

— Знам и съм спокойна, защото им имам пълно доверие. А къде е брат ми? Когато днес се чухме по телефона, ми каза, че ще се прибере навреме, за да се видим.

— Щом ти е казал така, значи ще се прибере, но може и да се позабави — и отвърна баща ѝ.

— Какво става, има ли нещо, което не знаем?

— Нали знаете, че в края на април организираме тържество във връзка годишнина на фирмата. Тази година решихме да поканим всички търговски клиенти. Изпратихме поканите по имейл адресите по-рано, за да могат хората да имат време да ни информират за решението си. Ще дойдат ли и по колко човека от фирма да очакваме, за да знаем в крайна сметка колко куверта да предвидим. Има и няколко малки фирми, с които работим, и тъй като поръчките им са малки, нямаме адресите им. Тези фирми са с малки магазини в два софийски квартала и брат ти реши да занесе поканите лично. Собственичка на един от магазините се оказало младо двадесет и една годишно момиче. Има фирма от няколко месеца и е наела магазин в кв. „Младост“. Зарежда основно наша стока, но работи и с български производители на играчки. Когато Дани се срещнал с нея, за да ѝ остави поканата, много се впечатлил от подредбата на магазина и от вниманието, с което се отнасяла към клиентите. Наложило му се да изчака, защото имало няколко клиенти, и присъствал на една случка. Майка избирала с детето си подарък за рожден ден на друго дете. Подаръкът бил скромен, но явно жената нямала възможности. Детето, на около шест години, поискало нещо и за себе си. Майката му обяснила, че не може да си позволи други покупки. Сияна, така се казва собственичката на магазина и в същото време тя самата е продавачка, въпреки че обслужвала друг клиент, чула разговора между майката и детето. Когато дошъл техният ред, тя маркирала покупката, а после заедно с нея дала на детето играта „Не се сърди, човече“. Обърнала специално внимание на детето. Пожелала му да играе с приятели и много да се забавлява, но да не се сърди, когато го победят, и да помни, че това е само игра. Майката се притеснила и казала, че не може в момента да му купи играта. Тогава Сияна се усмихнала още по-сърдечно и отвърнала, че тя е подарък за момчето. После добавила, че прави подарък на всеки петнадесети клиент и те са късметлии. Майката благодарила, а детското лице грейнало от щастие. След като си тръгнал и последният клиент, Дани се представил и се запознали. Разбрал, че всъщност няма правило за подаръци. Тя често подарявала играчки, защото искала да зарадва децата, чиито родители не могат да си го позволят. Самата тя живеела само с майка си и по-малкия си брат и средствата все не са им достигали. От опит знаела какво е за едно дете, макар и съвсем малък жест на внимание. Тогава Дани ѝ поднесъл

поканата и обяснил, че трябва да се обади, за да потвърди колко човека ще присъстват. Тя му благодарила за поканата, но отказала да дойде. Казала му, че работи сама и само понякога майка ѝ я замества. Обяснила му също, че не може да отиде с майка си, защото не могат да оставят брат ѝ вечер сам вкъщи. Тогава брат ти я поканил като своя дама, а тя му отказала, с извинението, че не се познават толкова и не е удобно да отиде с него на парти. Знаеш брат си колко е упорит понякога. Заинатил се и я поканил още същата вечер да отидат в близката пицария и да си поговорят. Тъй като било време да затваря, приела — един вид като извинение, че не може да ни уважи и да дойде на партито. Всичко това се случило седмица преди сватбата ви. Ние разбрахме преди няколко дена. От този ден Дани се вижда с момичето почти всеки ден. Повече подробности можеш да научиш от него.

— Значи малкото ми братче има приятелка! Какво стана? Уж ние щяхме да разказваме, а то се оказа, че вие имате интересна история за разказване! Нямам търпение да го видя и да ме запознае подробно, защото усещам, че тук има любов!

Дани влезе и веднага отиде да прегърне и целуне сестра си, а после и Матю.

— Здравсти, малко закъснях, но вие ще ме разберете. Предполагам, че мама се е разприказвала и сте наясно, че бях на среща. Когато казах на Сияна, че ме чакате да се прибера, тя побърза да си намери работа и да ме отпрати по-рано. Е, казвайте, как мина пътуването?

— Пътуването бе незабравимо! Донесли сме много снимки и видеофилм, но истината е, че всичко трябва да се види на живо! Затова ви препоръчваме да посетите това приказно красиво място! В момента обаче съм развълнувана и любопитна какво се случва с теб?

Матю потупа приятелски Дани и каза загадъчно:

— Познаваш сестра си и знаеш колко се вълнува от романтични истории! Няма да те остави на мира, докато не ѝ разкажеш всичко с подробности.

— Предполагам, че мама ви е разказала как се запознахме. Може да се каже, любов от пръв поглед. Като че ли ми се случи това, което се случи с вас преди месеци. Тогава ви се подигравах, но сега знам как се чувствате.

Тогава Матю извика:

— Сега се сецтам. На сватбата, когато се пазареше за сестра си и ти казах, че тя е безценна и единственото, което мога да ѝ дам, е любов, ти ми отговори, че ме разбираш. Тогава не разбрах защо ми го каза, а всъщност си бил влюбен.

— Защо не ни запозна с момичето и не я доведе на сватбата? — попита сестра му.

— Защото се познавахме само от седмица и е много притеснителна. Въпреки че вече ме познава, излизаме и се чувстваме добре заедно, още не съм я убедил да дойде на партито. Казва, че ще се чувства неудобно сред другите бизнесмени, защото била съвсем обикновена, а и фирмата ѝ била малка и други подобни приказки. Всъщност тя е много предприемчива и организирана. Получила е шанс и го използвала по най-добрия начин. Миналата година за рождения си ден си купила лотариен билет. От него спечелила петдесет хиляди лева. С тази парична сума направила фирма, наела помещение и започнала да работи. След като магазинът потръгнал, се записала на задочно обучение в УНСС „Маркетинг и мениджмънт“. Майка ѝ е детска учителка, а баща ѝ ги изоставил заради любовна връзка и дори издръжка не плащал.

Така че на Сияна ѝ се е наложило да работи през ваканциите, докато била ученичка, а след това работила като продавач-консултант в хранителен магазин. Сега казва, че ѝ е по-лесно, работи за себе си и помага на семейството си. Брат ѝ е на единадесет години и тя се грижи много за него. В същото време, когато види малко дете да плаче в магазина, веднага намира начин да го успокои и развесели. Заредила е играчки, които са по-ниско качество заради цената. С тях прави подаръци на деца, чиито родители нямат възможности и пазаруват само за подарък или нещо необходимо. Сигурен съм, че когато я видите, много ще ви допадне. Освен това досега ви говорех само за вътрешната ѝ красота, а за мен е красива и външно, но нищо друго не мога да ви кажа.

— Вече съвсем ме заинтригува, много искам да се запознаем!

— Още е рано, трябва ѝ повече време, за да ме опознае и да ми се довери.

— Измисли нещо, за да ни срещнеш — продължи да настоява Марая и се обърна към родителите си: — Мамо, тате, как може да не сте се запознали досега, нали момичето е ваша клиентка.

— Ами ние, момичето ни, не се бъркаме във връзките на децата си. Ако си спомняш, с Матю се запознахме на ревюто, а после го доведе вкъщи. Дани винаги може да доведе момичето и да ни запознае и сме сигурни, че щом са готови да го направят, ще стане, това е.

— Имай търпение, сестричке! Тя не е от типа момичета, с които съм излизал досега. Засега с нея се опознаваме взаимно и сме само в приятелски отношения. Ако зависи от мен, бих ви запознал веднага, но ѝ трябва време да проумее, че имам сериозни намерения към нея. Общителна е и говори много, но няма опит с мъжете, а и според мен е по-предпазлива заради постъпката на баща си. Все още не съм спечелил напълно доверието ѝ. Единственото, което знам със сигурност, е как се чувствам аз, когато съм с нея. Досега не бях се замислял за сериозна връзка, но откакто я познавам, все по-често мисля за това. Има нещо специално в нея, което ме привлича, въпреки че изобщо не си прави труда да ме впечатлява. С нея се срещаме само на кафе или пица. Срещите ни са по-скоро като на ученици, но ще ѝ дам времето и вниманието, от които се нуждае, за да ме възприеме като мъж със сериозни намерения.

— Като те слушам как говориш, явно те е запленила, но заинтригува и нас, а няма как и журналистът в мен да не се обади. Твоето момиче може да стане героиня в поредицата ми „Път към успеха“. От чутото разбирам, че е обикновено момиче, използвало шанса си да се реализира в живота. Успяла е, защото е проявила смелост и самоувереност в себе си. Знае какво иска, и когато е получила шанс, го е използвала по най-добрия начин. Може да е притеснителна и скромна, но е достатъчно силна, за да се справи с нелекия си живот. Работи и се грижи за семейството си, но не изоставя мечтите си. Иска да продължи обучението си, и го прави въпреки трудностите. Това показва характер и амбиция. Определено искам да се запозная с нея — въодушевено каза Матю.

— Ще трябва да почакаш, защото съм сигурен, че лесно няма да се съгласи да направи живота си обществено достойние. Известните личности са свикнали с популярността, за тях е добре, когато ги представят в един положителен проект като твоя. За обикновените хора това е голяма стъпка, а като имам представа, че тя се притеснява от едно парти, какво остава да пишат статия за нея. Ще направя всичко възможно да се запознаете преди годишнината на фирмата, за да е

спокойна, че е сред познати, и да не се притеснява, когато ме придружава като моя дама.

Марая и Матю се прибраха развълнувани от дома на родителите си. Тя бе в еуфория от това, че вижда малкото си братче влюбено. Още по-вълнуващо бе, че момичето не е някой модел или известна личност. Дани вършеше перфектно работата си на заместник изпълнителен директор във фирмата на баща си. В личния си живот обаче се бе прославил като плейбоя в семейството, въпреки че всичко беше само привидно. Обичаше да се забавлява и да се наслаждава на живота с пълни шепи. Не се притесняваше от известността и спокойно приемаше всички истории, повечето неверни, които се пишеха по негов адрес.

— Скъпи, можеш ли да повярваш! Брат ми се е влюбил! Не мога да повярвам, той винаги е гледал практично на живота. Излизаше и се забавляваше с приятелите си. Много красиви момичета, от които повечето манекенки, излизаха с него, но никога не съм го виждала да се впечатлява или прехласва по тях. Със сигурност е харесвал приятелките си, но не и дотолкова, че да се влюби. Сега го виждам като чувствителен и влюбен мъж, който се страхува да не загуби момичето, което обича, а дори нямат сериозна връзка.

— Вие, жените, имате способността да правите чудеса с нас, мъжете. Ти забрави ли, че аз се влюбих в теб от пръв поглед. После, когато се виждахме във връзка със статията, чувствата ми ставаха все по-силни, а дори не бях те докосвал и няхах представа за чувствата ти спрямо мен.

— Да. Така е, но брат ми е различен от теб. Ти си по-улегнал и сериозен. Далеч съм от мисълта, че не са те харесвали жените и ти не си им обръщал внимание. Напротив, дори сега се заглеждат по теб и флиртуват, въпреки че ти не им даваш повод да го правят. Той обича да е обграден от женско внимание, а сега разбирам, че просто се е забавлявал.

— Всички мъже сме еднакви, поддаваме се на влиянието на жените. Харесва ни да има красиви жени около нас. Друг е въпросът какви са предпочитанията на мъжа. Не всички имат моя късмет да срещнат подходящата, а има и значение какво търси мъжът в една жена.

Марая го прегърна, а след това го целуна със страст и еротично го замилва по тялото, като прошепна с нежен глас:

— Какво търси моят мъж у една жена?

Матю се подаде на чувствата си. Възбуден от ласките ѝ, я притисна към себе си и ѝ върна целувката и с още по-голяма страст. Когато се отдели от нея за малко, за да си поеме въздух, каза:

— Всичко, което искам да притежава една жена, го има моята съпруга.

— Така ли и как разбира? — продължи да го милва нежно тя.

— В мига, в който я погледнах в очите, бях загубен, а когато я чух да говори с нежния си мелодичен глас, бях напълно сразен. Ти си най-красивата жена, която съм срещал някога, но аз съм впечатлен много повече от душевната ти красота. Ти си уникална и неповторима. Много добре разбирам брат ти. Хората може да го смятат за плейбой, но когато мъжът срещне жената на живота си, разбира, че трябва да направи всичко възможно, за да я запази за себе си. Той е открил нещо специално в момичето, което е срещнал. Бил е впечатлен и затова отделя цялото си свободно време на нея. Опитва се да я опознае, да разбере защо се чувства така с нея, въпреки че според мен той вече знае какво иска, и ще направи всичко, за да го получи. Брат ти е влюбен и от приказките му се разбира, че е щастлив от това, което чувства.

— Обичам те, скъпи мой.

— И аз те обичам, скъпа моя, повече от всичко на света. Казвайки това, Матю взе на ръце Марая и я занесе в спалнята. Сложи я внимателно на леглото и след като се освободи от пречещите им дрехи, ѝ показа цялата си любов.

Същата вечер Кремена гостува за първи път в дома на Наско. Той се бе погрижил вечерята да изглежда перфектно. Беше се постарал доста, за да я впечатли, като приготви едно от любимите ѝ ястия. Знаеше, че не е любителска на месо, въпреки и да не бе вегетарианка, затова освен шопската салата и пържолите с пържени картофи специално за нея направи броколи с топено сирене на фурна. От Марая разбира, че тя обожаваше това ястие. За десерт ѝ купи баклава и приготви фреш от портокал. Когато Кремена видя колко се е постарал, искрено

благодари за вниманието. Двамата седнаха да вечерят и първоначално водеха разговор за общи теми. За работа, хобита, предпочитания към филми, книги и изкуство. За тях бе нормално да се интересуват от интелектуални въпроси, защото работеха в медийната сфера. По-късно вечерта, когато се отпуснаха напълно и след като бяха сами, желанието и привличането между тях се засили. Темата на разговора им се смени и се насочи към това, как се чувстват и какво изпитват от близостта си. Неусетно започнаха да се целуват. Първоначално внимателно и опознаващо, но целувката прерасна в дива и страстна. И преди се бяха целували, но плахо и набързо. Осъзнаха, че искат повече, и стремглаво се хвърлиха във вулкана, кипящ от чувства и емоции. Любиха се диво и необуздано, всеки искаше да вземе от другия повече и да даде от себе си всичко. Едвам успяха да се съблекат между целувките и ласките, които си разменяха. Любиха се на дивана, нямаха време да стигат до спалнята. Наско обсипваше Кремена с целувки и в същото време ръцете му шареха навсякъде по тялото ѝ. Когато намери обекта на желанието си, я накара да полудее от страст, галейки я и впивайки пръсти. След като и двамата вече не издържаха на нажежената среда, се сляха в едно и оставиха вулкана да изригне с пълна мощ. Отпуснаха се потни и изтощени на дивана и чак сега усетиха, че не е много удобен. Той я извъртя над себе си, за да се чувства по-добре, и я притисна към гърдите си, казвайки задъхано:

— Не знам за теб, но това, което изживях току-що, ми се случва за първи път. Дори не съм знаел, че мога да изпитам такава страст. Толкова експлозивна и зашеметяваща. Ти си невероятна. Твоята страст и всеотдайност ме покориха. Нямам сили дъх да си поема, но съм щастлив, че ме дари с това преживяване.

— Аз се чувствам по същия начин. Не съм предполагала, че има толкова бушуващ огън в мен. Ти го откри и го накара да изригне с цялата си мощ. И сега всичко става още по-сложно, отколкото е. Сега вече съм убедена, че чувствата ми към теб са по-силни, отколкото предполагам. Ние сме възрастни хора и бях решила, че след като има привличане между нас, е по-добре да задоволим желанието си един към друг. Така мислех, че ще мога да си тръгна удовлетворена, че съм изживяла момента. А сега мисля, че този момент няма да ми е достатъчен. Какво ще правя сега — каза Кремена и сгуши глава до врата му.

— Дори не си и помисляй, че ще позволя да си тръгнеш от мен. Само че за начало мисля да си вземем душ и да се преместим на по-удобно място, в спалнята. Сега сме само ти и аз. Нищо друго не съществува и няма значение. Остави се чувствата да те водят, и помни, че моите чувства към теб са по-силни. Познаваш ме като разбивач на женски сърца, но не съм подвел или излъгал нито едно момиче. Не съм бил влюбен досега, оставял съм се на желанието да ме води. Знам, че още изпитваш съмнения, но ще ти докажа, че ти си единствената, от която се интересувам. Между нас не съществува само сексуално привличане. Може би така успяхме да разберем колко са силни чувствата ни. Но аз те харесвам както физически, така и чисто човешки.

Наско помогна на Кремена да стане и след като си взеха душ, се отдадоха на чувствата си на по-удобно място, на широкото легло в спалната. Любовната им игра бе отново страстна и всепоглъщаща. И двамата забравиха за света отвън и за това, какво предстои да се случи. Просто се любеха с огън и жар, докато силите им съвсем свършиха и изтощени заспаха. През нощта отново потърсиха близостта си и като че ли не можеха да се наситят един на друг. На сутринта се събудиха с усмивка и двамата бяха доволни от случващото се. Докато закусваха, все още подвластни на отминалата нощ, се разбраха да дадат шанс на любовта си въпреки многото километри, които ги деляха между София и Барселона. Сега се наслаждаваха на времето, което бе като подарък за тях.

Наско трябваше да отиде до списанието, но не бързаше, тъй като излизаше в отпуск и възнамеряваше да прекара цялото си свободно време с любимата жена. Докато той бе в списанието, тя се прибра до дома си, за да се преоблече и да си приготви багаж за вилата, защото двамата бяха решили да тръгнат още на следващия ден и да прекарат малко време сами. Тя се приготви и предупреди родителите си, че ще е с приятели до края на седмицата.

Когато Матю видя отнесеня вид на приятеля си, разбра, че положението между него и Кремена е сериозно и се е случило нещо повече от добро приятелско отношение. Замълча и реши да не казва нищо, а само се усмихна доволно. Наско предаде на редактора последния си материал и си пусна молбата за отпуск. Матю се ангажира да се справи с неговите задължения, докато е в отпуск.

Двамата от години се заместваха и нямаха никакви проблеми. Когато някой от тях отсъстваше, другият се заемаше с рубриката му и така си бяха изградили система. Работеха в такъв синхрон и единодумие, че читателите не можеха да различат коя статия на кого от двамата е. Те може би бяха единствените приятели и колеги в общността на журналистите, които си партнираха и се разбираха толкова добре. Двамата се уточниха за почивните дни и Наско си тръгна от офиса на списанието.

Мина покрай дома на Кремена, която го очакваше, и след като качи багажа в багажника, потеглиха към неговия апартамент. Щом влязоха, отново се хвърлиха в прегръдките си. Толкова много се желяеха, сякаш не са били заедно до преди няколко часа. Щастливи от близостта си, вплели тела, се любуваха на чудото, което им си случваше. Когато позаситиха любовния си глад, прегърнати си говореха нежно. Сега бяха по-спокойни и опознавайки се интимно, имаха желание да споделят и най-съкровените си мисли и чувства. Както си лежаха и Наско галеше Кремена по гърба, стеснително каза:

— Ще ти призная нещо. Откакто се запознахме, не съм бил с жена. Знам, че е глупаво, и аз самият не знам защо, но от три месеца само мисля за теб. При запознанството ни и двамата проявихме характер. Не знам защо, може би като защитна реакция решихме да се държим резервирано и нападателно. Това обаче не ми попречи да се влюбя в теб. Нямах изгледи за никакъв шанс, особено като се има предвид, че не живееш в България, и въпреки това нямах желание да излизам с друга жена. В началото се ядосвах на теб, после на себе си и накрая проумях, че те обичам. Да. Обичам те, Кремена, и никога не съм изричал тези думи преди.

— И аз те обичам, Наско. Много време и аз се борих с тази любов, защото, въпреки че ме привличаше, виждах колко спокойно флиртуваш с други момичета, а не искам мъжът до мен да е Дон Жуан. Дори споделих чувствата си с Марая, а когато изслуша притесненията ми, те защити. Предполагам, че след като си приятел със съпруга ѝ, е имала възможността да те опознае по-добре от мен и да ти има доверие. Освен това ти винаги спореше с мен и аз трябваше да се защитавам. И като гледам къде се намирам, изобщо не знам какво съм си въобразявала. Как можах да си помисля, че ще се защитя от теб. Това е невъзможно. Човек може ли да избяга от любовта си.

— Не. И няма нужда да бягаш от любовта си, защото е напълно споделена и искрена. Обичам те и съм сигурен в чувствата си. Ще направя всичко възможно, за да съхраня тази любов.

На следващия ден двамата напазаруваха и по обяд вече бяха във вилата на Панчарево. Той запали камината, а тя разреди продуктите в хладилника и шкафа. След това я разведе да разгледа самата вила. Тя бе на два етажа. Първият етаж се състоеше от кухня, голяма стая като дневна и хол, в която имаше голяма трапезна маса със столове наоколо и кът с холен ъгъл с малка масичка. На дългата страна на стаята бе разположена секция с телевизор и уредба. На този етаж имаше и една спалня, обзаведена с ълови легла, и библиотечна секция с много книги. До стаята беше банята с тоалетната. На втория етаж бяха разположени две големи спални с обща баня и тоалетна. Спалните бяха еднакво обзаведени само в различен цвят. Едната спалня в бледозелено с легло спалня, двойка гардероб и скрин с малък телевизор върху него, а другата спалня бе в бледооранжево. До тавана на къщата се изкачваше по вити стъпала, които водеха до малка таванска стаичка със скосени тавани и осветена от един кръгъл прозорец. Тази стаичка приличаше на кабинет — с бюро, стол и нисък шкаф, пълен със стари книги, вестници и списания от много години. Тук Кремена видя заглавия на отдавна неиздавани вече списания и вестници. След като разгледаха вилата, слязоха в кухнята и си приготвиха обяд. Настаниха се удобно и хранейки се, тя сподели:

— Отдавна не съм се чувствала толкова добре и не съм била толкова щастлива. Унесена в работа, не съм си давала сметка, че се нуждая и от моменти на спокойствие и любов от близък до сърцето ми човек. Благодаря ти, че ми помогна да си припомня какво всъщност е ценното в живота, и че го споделяш с мен.

— Скъпа моя, и аз не обръщах внимание на това, преди да те срещна. Работех и се забавлявах, и си мислех, че това е всичко, от което се нуждая, но се оказа, че съм грешил. Гледах отношенията между приятелите ни. Слушах Матю с каква любов и нежност говори за Марая, и ми беше непонятно. Чудех му се как може да се увлече толкова по една жена, че тя да стане най-важното нещо в живота му. Но сега започнах да го разбирам и си давам сметка, че любовта прави чудеса.

Двамата влюбени се опознаваха и се любуваха на близостта и новите чувства, които се зараждаха в душите им.

Следобед навън стана по-топло и Наско опъна хамака в двора на вилата. На чист свеж въздух полюля Кремена, а после се излегна до нея и отпуснати се наслаждаваха на природата, гледайки как плуват облаците в небесната шир. После се спуснаха по пряк път до езерото и се разходиха край него. Гледаха как патиците плуваха по двойки — мъжка и женска, и си мислеха, че дори и животните имат нужда от партньор. Държаха се за ръце и се наслаждаваха на природата и близостта си. Когато се прибраха във вилата, Кремена приготви вечеря и докато вечеряха, слушаха приятна музика. Камината гореше и създаваше допълнителен комфорт на обстановката и романтичните чувства, които ги вълнуваха. След като си легнаха, се отдадоха на тези чувства и изживяха поредния си вълнуващ любовен момент.

Когато Марая и Матю пристигнаха при приятелите си, ги очакваше приятна топлина и уютна обстановка. Тя бе възхитена от вилата, красивата гледка към езерото и всичко наоколо. Мъжете прибраха багажа от колата, а Кремена сподели:

— С Наско решихме да си дадем шанс и ще се оставим на времето да покаже какво ще се случи с нашата любов.

— Това е чудесно, знаех, че ще се разберете, радвам се за вас.

Тъй като бе време за следобедно кафе, приятелите се настаниха на ъгловия диван. Кремена им сервира кафе, сок и сладки. Марая въпросително се обърна към двамата приятели:

— Защо досега не сте ми казвали за това прекрасно място? Тук е невероятно красиво и спокойно!

— Не е ставало на въпрос — отвърна Матю.

След него продължи приятелят му:

— Когато двамата се запознахте, толкова бяхте погълнати един от друг, че нямате време за приятели. По-късно, когато Матю ни запозна и започнахте да се събирате с приятелите си, времето беше студено. Повечето пъти ходехме на заведение и не е ставало дума да си правим сбирки от този вид. А и тук започваме да идваме пролетно време, когато е достатъчно топло, за да излизаме навън и да си правим барбекю. Преди, както ви казахме, често идвахме тук. Матю не

можеше да си ходи редовно при родителите си. Затова пък имаше възможност да намери спокойна домашна обстановка в компанията на моите родители и те също много го харесват. Така че, освен купоните, които сме си правили, идвахме и да релаксираме от шума на града.

— Мястото е невероятно, моите близки също имат вила в Горна баня. Голяма част от времето си баба и дядовците ми изкарват там. Преди често им ходех на гости. Но тук ми харесва повече заради прекрасната гледка и чистия въздух — каза Марая.

Кремена също потвърди, че мястото и вилата ѝ харесват много. После подсети приятелката си, че има да разказва за пътешествието им в Дубай. Марая си изпи кафето и предложи да използват слънчевия следобед за разходка край езерото, а след вечеря ще имат време за разкази. Всички се съгласиха с предложението ѝ, облякоха се и излязоха сред природата. Разходиха се до минералната баня и басейна, в който въпреки студеното време имаше хора. Водата бе лековита и гореща. Постояха и се полюбуваха на езерото, но не го обиколиха цялото, защото пътят бе много, а за бъдещата майка щеше да е доста изморително. Матю я убеди, че няма смисъл да се натоварва толкова:

— Спокойно може да стоиш навън, когато се приберем във вилата. От там можеш да се любоваш, колкото си поискаш, на гледката и природата, но люлеейки се на люлката или хамака в двора на вилата.

Докато двете приятелки си говореха седнали една до друга на градинската люлка, мъжете запалиха барбекютото и приготвиха месото за вечерята. Щом стана хладно, всички се прибраха вътре, а жените се заеха със салатите. Когато всичко бе приготвено, подредиха трапезната маса и повикаха мъжете на вечеря, щом довършиха играта си на табла. Те естествено веднага оставиха играта и се присъединиха към момичетата. Пуснаха си приятна музика и вечеряха в приятна домашна обстановка. След като приключиха с вечерята, Марая извади лаптопа. Всички се настаниха удобно край нея на холовия ъгъл, за да виждат добре. Тогава тя започна да показва снимки и видеомоменти от пътешествието им в Дубай. Описваше и обясняваше толкова ентузиазно и изразително, че слушателите с нагледния материал сякаш преживяха всичко на живо. Накрая завърши разказа си с думите:

— Всичко, което преживяхме, е толкова прекрасно и незабравимо, именно защото сме го видели и почувствали с любимия човек до себе си.

— Толкова добре пресъздаваш видяното. Ако не беше следвала мечтата си да станеш дизайнер, можеше да бъдеш перфектна водеща или репортерка в телевизията! Винаги си разказвала много артистично всичко, което си преживяла — каза Кремена, след като всички с интерес изслушаха Марая.

— Напълно си права. Докато слушах, въпреки че не съм ходил в Дубай, имах чувството, че съм там и виждам, и преживявам всичко наяве. Както каза Марая, с присъствието ти до мен всичко ми изглеждаше прекрасно — се произнеси Наско и прегърна Кремена пред приятелите си без притеснение.

Матю също прегърна съпругата си и от името на двамата каза:

— Радваме се, че се разбирате и сте решили да си дадете шанс. Красива двойка сте и като наши най-добри приятели искрено ви желаем да сте щастливи. Миналия ден, когато видях Наско в офиса, разбрах, че има промяна в отношенията ви. Сега, когато ви виждам толкова усмихнати и доволни, ми става ясно, че сте щастливи заедно.

— Ти, приятелю, откога стана такъв специалист в любовните отношения — го подкачи Наско.

— Няма как да съм съпруг на Марая и да съм свързан със семейството ѝ, без да се науча на най-истинското чувство на живота, а именно любовта между хората! Крайно време беше да срещнеш подходяща жена, която да те направи щастлив.

— Изумително! — възкликна Марая. — Моят съпруг е станал романтик и познавач по сърдечни отношения!

— Няма как да бъда друг, след като живея с теб, любов моя.

— Започна се! — каза Наско, обръщайки се към любимата си. — Ако не ги прекъснем, няма да спрат да флиртуват! Макар и да са женени и да очакват дете, се държат като току-що влюбила се двойка младежи!

— Вместо да се учудвате на любовта ни, бъдете като нас. Обичайте се силно и истински.

— Възхищаваме се на любовта ви! Искрено се надявам съдбата да е благосклонна към нас — каза с вълнение Наско, притискайки Кремена в прегръдка.

— Това, което трябва да се случи, ще се случи. Така че отпуснете душите и открийте сърцата си. Радвайте се на всичко, което ви предлага животът. Насладете се на момента, който имате, и всичко ще се подреди.

Трите дена, които изкараха на вилата, бяха изпълнени с много смях, забавления и отдих. Въпреки че бе краят на март, времето бе слънчево и топло. Повечето време през деня стояха на двора, играха на карти и си разказваха интересни случки от живота. Разходиха се и до водопада и искрено се любуваха на красотата от свободно падащата вода. В неделя вечерта не им се тръгваше. Марая и Матю поканиха приятелите си на гости през седмицата, а двете жени на следващия ден планираха да прекарат следобеда на шопинг тур по магазините.

След пет дена Кремена си заминаваше за Испания. Наско и тя искаха да се виждат, колкото може повече. Затова той я покани да остане с него в дома му, докато си тръгне, и да са заедно до заминаването ѝ. Колкото повече я опознаваше, толкова повече я обикваше. Сега вече разбираше напълно приятеля си. Как може да иска да бъде с една жена? Да я обича толкова, че да прекарва колкото може повече време с нея. В момента се чувстваше точно така. Кремена бе красива, енергична и интелигентна. С нея можеше да говори за всичко. Двамата се бяха допълнили идеално. Дали защото се обичаха, или се желяеха толкова много, но страстта им бе изпепеляваща. Не можеха да се наситят и като се сетеха, че им предстои раздяла, още повече се вкопчваха един в друг.

Кремена сподели с Марая на вечерята у тях:

— Много обичам Наско и нямам представа как ще си тръгна! Как ще издържа далеч от него?

Тя успокоително ѝ каза:

— Не се тревожи толкова и приеми раздялата като вид изпитание на чувствата ви. Когато сте отдалечени, ще разберете силата на чувствата си. Ако не можете да издържате на раздялата, ще ви се наложи да вземете важно решение за бъдещето си.

Докато двете жени си говореха в кухнята, Наско също сподели страховете си с Матю:

— Приятелю, какво ще правя, когато тя си тръгне? Никога не съм си представял, че ще страдам за жена и че ще ме боли толкова много.

— Разбирам притеснението ти. Не ми се е налагало да се разделям с Марая. Самата мисъл тя да е далеч от мен, ме ужасява. Като се има предвид, че ми липсва през деня, докато сме на работа. Сигурен съм, че и на двамата ще ви е трудно. Не се отчайвай, ако ви е писано да сте заедно, ще намерите решение на проблема.

На Марая и Матю им беше мъчно, че приятелите им страдат, но приемаха, че това е част от живота им, и за момента не можеха да им помогнат.

Кремена си замина за Барселона. Наско се върна на работа след отпуската си, но Матю чувстваше болката му и се опитваше да го разсейва. Канеха го на гости и го вземаха на излетите със семейството. Дори го поканиха да отрази партито по случай годишнината на фирмата на родителите на Марая. Бременността на Марая се развиваше нормално и въпреки че бе с коремче, се обличаше изискано и стилно и винаги изглеждаше перфектно. Оставаше седмица до партито на родителите ѝ. Всеки ден се чуваше с тях. В този ден майка ѝ, беше по-развълнувана от обикновено. Обади ѝ се и ги покани на вечеря, загатвайки, че я очаква изненада. Марая се обади да предупреди Матю за вечерта, и му каза:

— Мама ми каза, че ще има изненада. Но не каза каква, а аз съм много любопитна.

— Моля те, скъпа, не се вълнувай толкова. Когато отидем у вашите, ще разберем какво е имала предвид. Спокойно изчакай до вечерта. И се прибери по-рано, за да може да си полегнеш и довечера да си бодр.

Тя го послуша и наистина се прибра по-рано. Легна си и дори заспа. Той се прибра и като я завари да спи, я помилва по корема и я целуна нежно по челото. Седна до нея на леглото и се любува на най-красивата гледка за него — бременната му съпруга. Тя като че ли усети присъствието му и сънено отвори очи.

— Здравей, скъпи. Стана ли време да тръгваме? — усмихвайки се, каза и в същото време протегна ръце за прегръдка.

Той се наведе над нея и я притисна към себе си, а после ѝ отговори:

— Здравей, любов моя, може да си полежиш още малко. Да ти приготвя ли фреш от портокал.

— Добре, ще полежа пет минути и ставам.

Марая се освежи и се облече за предстоящата вечеря. Когато отиде при съпруга си, лицето ѝ грееше от свежест и енергичност. Целуна го по бузата, благодарейки за сока, и когато се отдръпна, той я спря и предизвикателно каза:

— Тази целувка не ми е достатъчна.

Прегърна я и след това я целуна толкова страстно, че цялата се разтрепери от желание. Щом целувката свърши, се облегна на него и

стоя така в ръцете му няколко минути. Ако не трябваше да излизат, нямаше да се отдели от него. С нежелание се отдръпна и взе сока си.

— Каква ли е изненадата, която ни очаква! Мама знае, че съм любопитна. Защо ме измъчва така?

— Аз си мисля, че ще се запознаем с някого, но това е само предположение.

— Знаеш нещо и не ми казваш.

— Как можа да го кажеш? Бих ли си мълчал, ако знаех. Наясно си, че ти казвам всичко от момента, в който се събрахме. Единствено съм си мълчал, когато съм ти правил изненади. Колкото до сега, просто ми хрумна, че брат ти ще ни запознае с приятелката си. Толкова се вълнуваше последния път, когато разбра за нея, че майка ти е решила, че ще се радваш, ако се случи.

— Хайде, да тръгваме и ще разберем каква е истинската изненада.

Пристигнаха в дома на родителите си и бяха посрещнати сърдечно от бащата на Марая. Той се здрависа със зет си и прегърна внимателно бременната си дъщеря, а после каза:

— Влизайте, добре, че дойдохте по-рано. Майка ти не посмя да ти каже, но е много притеснена.

— Защо? Какъв е проблемът? Как така не е посмяла да ми каже? Къде е тя?

— В кухнята. Върви, може и да я успокоиш.

— Матю, ела с мен, остави ги жените да се видят. После, ако решат, че можем да им помогнем, ще отидем при тях.

— Мамо, каква е тази загадъчност? Татко нищо не ми каза, а само, че си притеснена.

— Здравей, момичето ми — каза майка й, а после я целуна. — Брат ти беше в командировка няколко дена. Трябваше да сключи договор с една фирма производител на играчки в Бургас. Работата му беше за ден. Но нали не сме ходили в апартамента там от лятото, му казах да остане да проветри и да види всичко ли е наред. Доколкото разбрах, приятелката му заминала с него. Не знам как я убедил, но са били заедно. Снощи си дойде и каза, че иска да се запознаем, и тази вечер ще я доведе.

— Но това е чудесно! Какво по-хубаво от това? Най-последно ще се запознаем с момичето, в което е влюбен брат ми! Ти защо си

притеснена толкова?

— Ами не знам, сигурно е от вълнение. Баща ти е спокоен и изобщо не може да проумее колко се притеснявам. Опитва се да ме успокои, но аз още повече се безпокоя.

— И аз не те разбирам. Трябва да си щастлива, че синът ти е влюбен и ще те запознае с любимата си.

— Щастлива съм, но се притеснявам. Какво е момичето? Ще се приобщи ли към семейството ни?

— Боже, мамо, излишно се вайкаш! Всичко ще е, както трябва, имай доверие на сина си. Щом обича това момиче, значи то е специално за него. Ние ще го приемем с отворени сърца.

Крис се появи на вратата и попита:

— С Матю сме в готовност да помагаме. След малко Дани ще е тук с приятелката си. По-добре е да сервираме всичко и да не се става постоянно по време на вечерята. Сега и Марая не може да тича напред-назад.

— Аз ще се справя със сервирането — предложи Матю. — Нагласете чиниите и не мислете за нищо.

— Да, мамо, аз ще сипя порциите, а Матю ще сервира. Вие с татко ще обърнете внимание на гостенката си. Като ви виждам колко сте притеснени, ще объркате нещо — допълни предложението на съпруга си дъщеря им.

Приключваха с подредбата на масата, когато Дани влезе и след като помогна на Сияна с връхната дреха, я въведе в хола.

— Добър вечер, семейство. Мамо, тате, како, батко, представям ви приятелката си Сияна. Сияна, това е моето семейство, запознайте се.

Сияна протегна ръка към всеки от семейството и с видимо притеснителна усмивка се запозна с всички. Те се здрависаха с нея и след запознанството сърдечно и приветливо я поканиха да заповяда и да седне на мястото, посочено от Марина.

Сияна бе скромна млада девойка. С къдрава, дълга, естествено рижа червеникава коса, право малко носле, с бледи лунички по лицето. Изключително нежна, със стройно тяло, добре оформено в гърдите и ханша. Типична женска фигура. Не беше класическа красавица, но излъчваше нежно очарование, доброта и сексапил на огнена жена. Липсваше ѝ само самочувствието и надменността на такъв тип жени.

Точно този огнен вид и скромност, съчетани в една жена, я правеха да изглежда по-неотразима и от най-голямата красавица.

Марая я гледаше и напълно разбираше с какво това момиче е привлякло брат ѝ. Той беше син на родителите ѝ. Също като тях се бе научил да познава и преценява хората, а Сияна бе добър човек и това се разбираше от излъчването ѝ. Тя определено хареса приятелката на брат си, а и като виждаше влюбените им погледи, когато се погледнеха, осъзнаваше, че те се обичат истински.

Всички се настаниха около масата и Матю предложи да налее питиетата, като попита всеки какво предпочита. Първо се обърна към Сияна и когато тя пожела само безалкохолно, ѝ наля сок от портокал. Тогава Дани го подхвана шеговито:

— Батко, да не си сменил професията си със сервитьорство, защото много добре се справяш.

Матю влезе в шеговия му тон и отговори:

— Когато се наложи, човек може да прави всичко, но следващия път ще е твой ред да сервираш.

Двамата се шегуваха и се смееха, така позволяваха на Сияна да привикне с обстановката и да се отпусне. Родителите им я попитаха за работата ѝ. Прецениха, че темата е най-лесна за обсъждане. Как се е насочила към търговията с играчки? С кои български фирми работи?

Междувременно Марая се справи с кухненските си задължения, а Матю се представи като отличен сервитьор. Накрая хвана съпругата си и я настани да седне. После и прошушна:

— Ако имаш нужда от нещо, само ми кажи и аз ще го донеса.

Вечерята протече спокойно и приятно за всички. Сияна се отпусна и разговаряше спокойно. След като отговори на въпросите на родителите на Дани, продължи да разговаря и със сестрата му. Тя бе до нея и двете не спираха да си говорят. Сияна бе очарована от Марая и с уважение и внимание се отнасяше към нея. Матю също я бе впечатлил с вниманието му към всички и най-вече към съпругата му. Родителите на Дани също излъчваха обич и привързаност. Цялото семейство се отнасяше с уважение и привързаност и между всички цареше разбирателство и любов. Разговаряха си спокойно, шегуваха се и се смееха на шегите и закачките си.

Сияна работеше с фирмата им още с откриването на магазина си, но досега не се бе срещала лично със собствениците. Виждаше

цялото семейство по списания и медийни изяви. Редовно си купуваше списание „Хайлайф“ и от написаната история в него имаше представа за Марая, и сега, когато се запознаха лично с нея, разбра, че всичко, писано в тази история, е вярно. Испита и задоволство, че се запозна и с известен журналист като Матей Маринов.

Сияна познаваше Дани от месец, но се влюбваше в него с всеки изминал ден все повече. Той ѝ обръщаше внимание и я изслушваше. Държеше се с нея като с равна. Уважаваше мнението ѝ, показваше ѝ чувствата си, но не ѝ се натрапваше и не я притесняваше. През последните две седмици си бяха разменили само по някоя целувка, когато се разделяха. Преди няколко дена я изненада, като я покани на служебното пътуване в Бургас. Откакто се познаваха, между тях имаше разбирателство и доверие. Сияна до момента нямаше възможности да пътува и затова реши да го придружи. Майка ѝ не ѝ каза нищо. Пожела ѝ приятно пътуване и си взе отпуск, за да работи в магазина. Пътуването бе дълго, но на двамата им харесваше да са заедно. Дани караше нормално, направиха си почивка само за кафе и обяд. Щом пристигнаха в Бургас, се прибраха в апартамента на баща му. Включиха бойлера и докато го чакаха да затопли, гледаха телевизия и си почиваха от пътуването. Той ѝ даде предимство първо тя да се освежи. След нея и той се изкъпа. Когато се облече, предложи да се разходят в града и да вечерят навън. На следващия ден щеше да остави Сияна в апартамента и да си свърши работата. Бургас в ранна пролет още не бе натоварен с туристи. Разходиха се по центъра, а после слязоха до парка, за да погледат морето. Вечерта отседнаха в ресторант с оркестър. Вечеряха и се забавляваха. Танцуваха на бавните песни. Прибраха се в апартамента и се отпуснаха в приятната топлина, създадена от климатика. Поговориха си и той ѝ пожела лека нощ и я целуна. Сияна отвърна на целувката му и усети, че той едвам се владее, за да не продължи. Тя изпитваше смесени чувства. Обичаше го, в това бе напълно сигурна, макар и досега да не е обичала друг. Искаше да му даде всичко, каквото пожелае той, но нямаше опит и се опасяваше да не го разочарова. Дани от своя страна, въпреки че се владееше и мислеше за нея, почувства, че тя се тревожи за нещо, и единственият начин да разбере, беше да я попита:

— Кажи ми, какво те тревожи. Знаеш, че може да ми кажеш всичко.

— Обичам те, Дани. Искам да бъда с теб. Искам да те чувствам по-близо до себе си, но се страхувам да не те разочаровам.

Дани не бе очаквал такова признание от нея. Мислеше си, че ще ѝ трябва повече време, за да осъзнае, че го обича. Той бе сигурен в чувствата ѝ, така както бе сигурен и в своите чувства към нея. Не беше изненадан от желанието ѝ, нито от притеснението ѝ. Знаеше, че един ден това ще се случи.

— Господи! Сияна! Обичам те! Ти не можеш да ме разочароваш! Как можа да ти хрумне такова нещо? Сигурна ли си, че си готова?

— Да. Ти си първата ми любов. Искам да бъда с теб. И казвайки това, се скри срамежливо в прегръдката му. Дани я взе на ръце и я отнесе в неговата спалня. Много внимателно я съблече и сложи на леглото. Съблече се набързо и лягайки до нея, я взе в прегръдка. Започна да я милва нежно и възбуждащо. Тя се отпусна и започна да опознава тялото му с ръце и устни. От време на време намираха устните си и ги сливаха в страстна целувка. След това продължаваха с опознаването на телата си.

На Сияна ѝ харесваше начинът, по който я милваше. Тя също не стоеше, а се предаде на чувствата си и го целуваше с толкова плам навсякъде по тялото, докато достигна до ерогенната зона на неговата мъжественост. Той изгаряше от желание да я направи своя, но я остави да се наслади на чувствата, които я вълнуват. Когато тя с любопитство хвана мъжествеността му, той не издържа на възбудата, която го бе обзела. Обърна я под себе си. Нагласи се над нея и целувайки я с много страст, внимателно се устреми към обекта на желанието си. Опита се внимателно да се пребори с пречката, но тя го насърчи и с един мощен тласък той успя да проникне там, където никой друг не е бил. Сияна се заизвива под него и го предизвика да продължи с това, което е започнал. Веднъж усетил вкуса ѝ, чувствайки силното ѝ желание, той се предаде на изгарящата го страст и с динамични движения двамата достигнаха до най-върховния момент на желанието си.

Когато се успокоиха, решиха да се освежат в банята. Там Сияна, напълно освободена в отношението си към любимия, се предаде отново на желанието си да го усети в себе си. Възбуди го и с ласки и нежност го предизвика да я почувства, и се сляха в едно цяло под

струите течаща топла вода. След водната любовна игра се подсушиха и легнаха доволни. През нощта тя се събуди и се преплете с тялото си в неговото тяло. Събуди го с ласки и целувки, а после, когато видя, че е готов да бъде приет, застана над него, прие го в себе си и след това светът бе неин. Дани изцяло се остави на действията ѝ.

До предишния ден да бъде с жената, която обича, бе само мечта. Беше решил, че тя ще определя отношенията между тях, и търпеливо изчакваше да го пожелае. Нямаше представа какво ще се случи, но сега вече бе сбъднал мечтата си. Досега знаеше, че тя е всеотдайна към семейството, работата и учението си, а сега му доказва, че е всеотдайна и в чувствата си към него. Разкривайки чувствата си, тя му се отдаде с цялата си душа и сърце и нямаше спиране. Вкусвайки веднъж това, което получава от него, тя се отърси от скромността си и се превърна в ураган, помитащ всичко след себе си.

На сутринта Дани излезе, за да изпълни служебните си задължения. Срещата му бе завършила с успех. Прибра се в апартамента и бе приятно изненадан. Сияна бе пазарувала и приготвила обяд. Ястието бе ароматно и вкусно. А след десерта го съблазни и го пренесе в света на страстта. Любиха се до пълно изтощение. Докато се излежаваха, той се пошегува:

— Скъпа, ти си непредвидима! Попаднал съм на огнена фурия! Не се оплаквам, а само констатирам каква е любимата ми.

Двамата, отдадени на любовта си, изкараха три забравими дена. В деня на тръгването Дани, прегръщайки я, ѝ каза:

— Обичам те, Сияна. Появи се в живота ми случайно. Запознавайки се с теб, пожелах да живея различен живот от този, който имах преди. Ти си моя приятелка и любима. Винаги съм гледал на теб сериозно, въпреки че ти не ме допускаше прекалено близо. Изчаквах търпеливо да се влюбиш в мен и да приемеш любовта ми. Сега, когато си моя във всяко отношение, е време да те представя на семейството си. Искам да сме заедно и когато се приберем, ще говоря и с майка ти. Не искам да променяш живота си, можеш да правиш, каквото си поискаш, стига да ми позволиш да съм до теб. Знаем, че си предприемчива и силна личност и можеш да се справиш с всяка ситуация, но вече имаш мен и можеш да разчиташ на подкрепата ми.

— И аз те обичам, и то много. Може и да не съм опитна по отношение на мъжете, но щом те погледна, сърцето ми ускорява

ритъма си. Винаги, когато имахме уговорка да се видим, аз тръпнех в очакване на срещата ни. Нямам представа защо избра точно мен, след като можеш да бъдеш с всяка красавица на света. Но чувствам любовта ти и имам пълно доверие в теб. Аз съм от хората, които не се интересуват от клюки, а и мъж с твоята визия и възможности може да си позволи да живее, както му харесва. И аз искам да сме заедно. След като искаш точно аз да съм жената до теб, ще бъда и въпреки това ще запазя и независимостта си. Ще вървя по пътя, който съм поела. За мен е важно да мога да работя и да се развивам. Имам нужда да съм самоуверена и силна. Така се чувствам жива и полезна както за себе си, така и за хората.

— Обичам те именно такава, каквата си. Не се променяй никога и не позволявай на никой да те промени, дори на мен. Винаги вярвай в мен, знам, че имам слава на плейбой, но те моля само да ме обичаш и да ми вярваш. Едно от най-важните условия за запазването на една връзка, освен любовта и разбирателството, е откровеността. Ако сме откровени, каквото и да се случи, ще се справим с всичко.

— Ако ти нямаш доверие, нямаше да те обичам и нямаше да съм тук с теб. Нямаше да се случи нищо от това, което се случи. Бъди спокоен, винаги ще съм откровена с теб. Аз съм открита, винаги говоря това, което мисля, и няма как да променя това. В момента съм много щастлива. Ти ме правиш щастлива. Никога не съм си мечтала и не съм си помисляла, че ще се влюбя. Дори не ми е хрумвало, че мога да се държа толкова разкрепостено и свободно с някой мъж. Аз, скромното и разумно обикновено момиче, когато съм с теб, се превръщам във властна и страстна жена.

— Това, скъпа моя, е прекрасно! Стига ми само аз да съм единственият обект на желанията ти.

— Ти слуша ли ме изобщо? Ти си единственият, който ме кара да се чувствам така. Никога досега не съм пожелавала мъж. Дори не съм се влюбвала в актьори като моите съученички. Винаги съм гледала трезво и реално на живота. Не се прехласвам по невъзможни неща. Почти на двадесет и една години съм, а досега не съм имала сериозен приятел. Това е така, защото не усещах нищо. Излизала съм с приятели от училище, но към никого не съм проявявала интерес. Дори, преди да те срещна, си мислех, че сигурно не мога да обичам. Отчасти мислех, че е заради предателството на баща ми, но и не можех да се отпусна.

Ти намери ключа за сърцето ми и го отключи, обичам те толкова силно, че каквото и да се случи в бъдеще, дори и да ме напуснеш, винаги ще си в сърцето ми.

— Дори не си го и помисляй! Нашето бъдеще е общо и няма да ти позволя през красивата ти главица да преминават подобни мисли! Не те преследвах всеки божи ден, от който те познавам, за да те напусна точно когато ме направи най-щастливия мъж на света!

— Не ме разбра. Не го казах, за да те ядосам, а за да ти кажа, че те обичам толкова много, че искам с мен да се чувстваш щастлив. В същото време искам да дишаш свободно, а не да се чувстваш задължен и отговорен.

— Ти може и да искаш да съм свободен, но на мен ми харесва да се чувствам задължен и отговорен към теб. И аз те обичам толкова много, че не ми е нужна свобода, щом ти си до мен. Разбрахме ли се? Готова ли си вече да се запознаеш със семейството ми?

— Да, с най-голямо удоволствие ще се запозная с хората, създали мъжа на живота ми.

— Това е истинска приказка. Най-последно говориш разумно.

— Аз винаги говоря разумно, защото гледам реално на живота. Благодарна съм, че те срещнах и си в живота ми. Ти си реален, обичаме се истински и това е реално, както е и реално, че си единственият мъж в живота ми, и съм много щастлива. Постоянно ще се грижа и ще подхранвам тази реалност. За да е щастлив, човек трябва да се грижи във всяка секунда от живота си за това, което го прави щастлив. Никога не трябва да приема щастието си за даденост. А моето щастие си ти.

Прибраха се в София щастливи от развитието на отношенията им. Дани разговаря с Катя, майката на Сияна, и я увери, че намеренията му са сериозни. Каза ѝ без притеснения, че обича дъщеря ѝ, както и че има намерения да заживеят заедно. Катя се развълнува от чувството, но запази самообладание и спокойно разговаря с Дани.

— Щастлива съм, че дъщеря ми има приятел. Тя преживя тежко раздялата с баща си. Момичетата имат по-специални отношения с бащите си. Когато той си тръгна, тя се почувства предадена, но такъв е животът, не можем да предвидим всичко. Винаги ми е била упора. Пое отговорност към брат си и се грижи за него, докато аз работех на две места, за да им осигуря сносен живот. След като стана достатъчно

голяма, започна да работи през ваканциите, за да не ми е в тежест, въпреки че аз не бях съгласна. Успях да се справям, но тя с упоритост, труд и непримиримост се оказа по-силна от мен. Когато съдбата ѝ даде шанс, тя го сграбчи с ентузиазъм и постигна успех. Гордея се, че ми е дъщеря, и единственото нещо, за което те моля, е, да не я нараняваш. Тя може да се справи с всичко, волева и силна е, но е и много чувствителна и ранима, въпреки че умело прикрива точно това си качество.

— Обичам я твърде много, за да позволя на себе си или на някой друг да я нарани. Не знам как се получава, но усещам чувствата ѝ. Само да я погледна, и знам как се чувства и какво я измъчва. По някакъв необясним за мен начин сме свързани.

— Благодаря ти, Дани. Сияна те обича и ти вярва, въпреки младостта си се държи зряло и сериозно. Мисля, че е направила правилен избор, допускайки те в живота си. Бъдете щастливи.

— Благодаря за пожеланието и за разбирането.

Така на следващия ден Сияна отиде на вечеря в дома на Дани и се запозна със семейството му. Това бе добре, защото след два дена щеше да се състои партито на фирмата. Сега за нея бе по-удобно присъствието ѝ като дама на Дани, а и като един от търговците, с които работи фирмата.

Партито се състоя в ресторанта на известен хотел. Домакини бяха Марина и Крис Йорданови, собствениците на фирмата. Присъстваха и основателите — родителите на Марина, бабата и дядото на Марая и Дани по майчина линия. Те са създали фирмата и са я развили успешно на българския пазар. Когато дъщеря им се омъжва, зет им поема управлението и я разраства до световноизвестна фирма с внос и износ на детски облекла и играчки.

Всички гости бяха посрещнати и настанени. Домакините ги приветстваха с добре дошли и им пожелаха приятно изкарване, и дадоха сигнал на оркестъра да свири. Марая и Матю, както и Дани и Сияна поздравиха родителите си, пожелаха им здраве и бъдещи успехи. Обърнаха внимание и на баба си и дядо си и запознаха Сияна с тях. На тържеството бе и бащата на Крис, който също работи във фирмата и живееше със сватовете си в Горна баня. Дани остави Сияна

със сестра си и зет си. Той бе заместник-мениджър и работеше в пряка връзка с фирмите, които търгуваха с тях, и трябваше да обърне внимание на всички. Тя се чувстваше удобно в присъствието на Марая, а Матю използва случая, че си говорят приятелски, и я попита:

— Сияна, би ли дала интервю за рубриката ми „Път към успеха“?

Тя бе запозната подробно с тази рубрика, защото я четеше редовно, и попита учудено:

— Нима мислиш, че съм подходяща за рубриката? Аз нямам какво да разказвам. Не мисля, че мога да дам някаква насока или да вдъхновя някого със скромната си личност и фирма.

Тогава Марая се намеси окуражително, казвайки:

— Шегуваш ли се? Ти имаш пълно право да участваш в рубриката! Човек може да преуспее или да се остави на посредствен живот. Всеки сам взема решение как да постъпи с живота си. За теб мога да кажа, че си успяла млада жена. Живяла си скромен живот, но не си се отказала да се бориш. Работила си упорито и затова си получила шанс. Друг на твое място, получавайки печалба от лотарията, особено ако е бил лишаван от много неща в живота, би прахосал парите да удовлетвори желанията и лишенията си. Ти си вложила всичко в бизнес, с който си успяла да се реализираш и да помагаш на семейството си. Напълно си достойна да бъдеш героиня в тази рубрика. Ти си момиче, което заслужава адмирации за всичко, което правиш. Не се подценявай. И аз в началото се притесних. Как ще изложа живота си на показ, но по-късно разбрах, че притеснението ми е неоснователно. Винаги ще има хора, които ще ни харесват, и такива, които няма да ни харесват. Смисълът е, че ако можем да помогнем или вдъхновим дори само един човек, пак ще сме победители. Целта на рубриката е да накара хората да повярват в себе си, да добият смелост и да се борят за постигане на целите и мечтите си.

— Като те слушам, започвам да се замислям за всичко, което ми се е случило.

— Какво се е случило на моето момиче — сядайки до нея, запита Дани.

— Матю предложи да ми направи интервю, а сестра ти ме убеждава, че съм достойна за рубриката му.

— За това, че си достойна, скъпа моя, няма две мнения. Но ти сама си реши дали да участваш. Сестра ми и зет ми са силен екип. Те са добри поотделно, а когато се обединят, стават непобедими. Каквото и решение да вземеш, аз ще съм до теб. Имай предвид, че известността носи както позитиви, така и негативи. Ти сама си решаваеш какво предпочиташ и ще понесеш ли всичко, което идва с популярността.

— Разбирам, и сестра ти ме предупреди за това. Ако ти си до мен, може и да се справя, а и сигурно трябва да свикна. В момента, в който се разбере, че съм твоя приятелка, не се знае какви коментари ще последват. Ти си известният принц, а аз съм Пепеляшка, появила се от нищото. Със сигурност ще заинтригуваме пресата, въпрос на време е да ни обрисуват в най-различни краски.

— За съжаление си права! Затова трябва да се държим единно и с доверие един към друг. Само така никой и нищо няма да ни навреди. Когато ти казах, че трябва да сме откровени, имах предвид пресата.

— В такъв случай ще участвам в рубриката на Матю. Всичко, което вълнува хората за жената до теб, ще бъде отразено в статията и няма да има възможност за измислици и спекулации относно връзката ни.

— Поздравления за Сияна — каза гордо Матю. — Толкова си млада, а знаеш как да тушираш журналистите. Вече съм сигурен, че Дани е благословен с жена като теб. Неговите притеснения, че ще бъде компрометиран от злонамерени хора, са неоснователни. Ти явно знаеш как да се защитиш, и със сигурност ще защитиш и мъжа, когото обичаш.

— И аз мисля така — подкрепи думите на съпруга си Марая. В това време оркестърът засвири блус и Дани покани любимата си на танц.

— Хайде да танцуваме, скъпа.

Докато двамата отиваха към дансинга, Марая каза:

— Много съм доволна от избора на брат ми! Сияна е много умна и интелигентна! Точно от такова момиче има нужда той. Тя ще го подкрепя винаги и като ги гледам колко са щастливи, вярвам, че винаги ще е така! Дано брат ми да осъзнава какво съкровище е открил в нейно лице!

— Бъди спокойна. Брат ти не е вчерашен. Може да се каже, че има опит с жените. Може и да не е имал връзки с тези, с които е

излизал, но ги е опознавал. В момента, в който е открил истинската, се е вкопчил в нея. От километри му личи колко е влюбен, и дори се страхува от силата на любовта си!

— Има късмет, че момиче като Сияна го е обикнало. Тя е достатъчно умна и знае как да го държи до себе си, без да го обсебва и да го принуждава да се променя! Демонстрира му вярата си в него и му дава свобода, а в същото време и сигурност, че е до него! Толкова млада и толкова разумна, всичко, което е преживяла, ѝ е помогнало да открие правилната формула за взаимоотношенията между мъжа и жената! Извлякла си е поука от това, което се е случило между родителите ѝ. Въпреки че е страдала, е приела реалността и стъпвайки здраво на земята, изгражда своя характер. Тя знае какво иска от живота, и е наясно как да го постигне.

— Нейната история ще бъде интересна. Подозирам, че разказвайки за живота си, тя ще разкрие душата си! Ще предизвика размисли у хората, ще им открие как да се борят с проблемите и да извличат поука от тях! В същото време ще защити близките си и ще стопира всякакви негативни коментари за Дани и за връзката им.

— Напълно си прав, скъпи. Сияна е нешлифован диамант и най-важното е, че иска да се запази такава! Тя излъчва невинност, доброта и искреност! Гледа реално на живота и не желае да се променя. Тя е най-хубавото в живота на брат ми.

Партито бе невероятно. Всички много се забавляваха. Марая си позволи няколко бавни танца, като удостои с внимание, освен съпруга си, и баща си, и брат си. Сияна също се отпусна и показа танцови умения. Танцува с Дани и Матю и се хвана на няколко хора. Нейната жизненост и енергичност допадна на цялото семейство. Любимият ѝ я гледаше доволно и с възхищение. Тя играеше хоро като професионална танцьорка и се виждаше, че искрено се забавлява. Буйната ѝ дълга червеникава коса се движеше в такт със собственичката си. Тъмночервената ѝ рокля с деколте и оголени рамене, закрити от косата, подчертаваше перфектната ѝ фигура. На врата ѝ блестеше колие с камъчета, имащи същия цвят. Изглеждаше прелестно с грейналата усмивка на лицето си. От нея искреше свежест и естественост. Можеше да сложи в джоб много красавици, които

постигат такава красота с помощта на гримове и пластични операции. След продължителното хоро отиде при мъжа, запленил сърцето ѝ. Той я прегърна през кръста, а тя едвам дишаше от умора. След като той оправи мокрите къдрици коса, гледайки я в очите, каза:

— Божествено красива си, любов моя!

— Нима! Цялата съм потна и зачервена от хорото, но започна ли веднъж да играя, не мога да спра!

— За мен няма по-красива от теб! Като слънце си, огряваш всичко наоколо, а най-много мен!

— Само че твоето слънце се нуждае от вода и място да поседне за почивка.

— Ела, ще си седнем на местата си при сестра ми. Десертът е сервиран, така че ще си възвърнеш силите.

Не знаех, че умееш да играеш народни танци толкова добре!

— Като малка в началните класове ходех на курс по народни танци. Много обичам да танцувам, но учителката, която ни обучаваше, напусна училището и курсовете спряха. Мислех по-късно да се запиша в танцова школа, но така и не го направих. Сега нямам възможност да ходя по заведения. Още по-малко по места, където свирят народна музика.

— Това може да се промени! Аз не съм голям танцьор, но сестра ми и майка ми много обичат да танцуват. Така че ще си имаш компания, а и ще посещаваме заведения с такава музика.

Когато отидоха при семейството, всички я поздравиха за професионалното танцуване. Тогава Сияна каза:

— Благодаря за доброто отношение и за възможността да присъствам на това събитие. Благодарение на това парти срещнах мъжа на живота си.

След което Марина ѝ се усмихна приветливо и каза:

— Явно съдбата е решила да ви събере! Ние вярваме в Бог! Приемаме всичко, което ни се случва, като съдба. Ти накара сина ни да промени начина си на живот. Да се замисли за важните неща и да е потговорен.

— Но аз не съм направила нищо — отвърна притеснено Сияна.

— Ти може и да не си направила нищо, но любовта му към теб го промени, и то към добро.

Дани забеляза, че Сияна се притесни от думите на майка му, и той знаеше защо. Тя се почувства зле заради него. Защото възприемаше думите на майка му като забележка. Всъщност майка му нямаше това предвид. Тя го виждаше променен, в смисъл че не излизаше вече по баровете. Не го виждаше по клюкарските рубрики с различни красавици, а се бе отдал на работата във фирмата и отношенията си със Сияна. Затова се обърна нежно към нея и каза:

— Спокойно, мила! Мама не ме обижда. Знам какво има предвид, и ти не я разбра правилно.

След това се обърна към майка си и с шеговит тон каза:

— Мамо, няма нужда да ме хвалиш пред Сияна, а още по-малко да казваш как съм живял преди. Тя ме приема такъв, какъвто съм, и ме обича с всичките ми качества, било то положителни или отрицателни.

— След реакцията ѝ разбирам, че си късметлия, щом си я срещнал. Спокойна и щастлива съм, че синът ми има до себе си вярна и всеотдайна жена.

— Напълно права си, мамо, и аз съм много щастлив.

Няколко дена след партито Сияна се пренесе в апартамента на Дани. Той бе на горния етаж над апартамента на родителите му. Беше обзаведен и поддържан, въпреки че Дани живееше с родителите се. Когато взе решение да се събере със Сияна, с майка си направиха основно почистване и създадоха необходимия уют и комфорт. Дани взе Сияна с багажа ѝ от дома на майка и. Когато продължи да се изкачва по стълбите за горния етаж, тя го погледна учудено, но го последва. Пристигайки пред апартамента, той отключи и я покани:

— Заповядай, скъпа, това е нашият дом. Успях ли да те изненадам? — ѝ каза той, прегръщайки я.

После я целуна по начин, с който спря дъха ѝ.

— Наистина успя да ме изненадаш. Нямах нищо против да живея с родителите ти, защото те са прекрасни хора, а сега разбирам, че всъщност ще живеем сами.

— Ще се разходиш ли наоколо, или предпочиташ да видиш първо спалнята.

— Мисля да пропусна разходката, защото много ми липсваше — каза Сияна и се хвърли в прегръдката му.

Дани я заведе до спалнята и двамата не разбраха кога останаха без дрехи. Отдадоха се на любовта си и се пренесоха в царството на страстта. Тя от кротко коте се превърна в лъвица и му показа колко силно го желае. Поведе любовна игра на нежност и ласки, обсипвайки го с целувки, но изненада имаше и за него. След като той я бе въвел в интимния свят на отношенията между мъжа и жената, тя бе решила да опита от всичко. Много бавно и неусетно за него с целувки се приближи до онази важна част от тялото му, която я изпълваше с удоволствие. Хвана го нежно с ръка и усети топлина и сила, а после с устните си докосна кадифеното чудо и привлечена от нежността му, го засмука, доставяйки истинско удоволствие на притежателя му. Дани с последни сили се въздържаше да не я хване и да промени играта, но я остави да се наслади на това, което прави. Сияна продължи да си играе, но когато усети как Дани вкара пръсти в нея и я масажира, ускори движенията си и двамата заедно достигнаха до момента на пълна експлозия. Той я пое в прегръдката си и силно я притисна към себе си, казвайки силно:

— Обичам те! Докарваш ме до полуда, но те обожавам! Ти си невероятна, дива и непредсказуема в леглото!

— И аз те обичам! Повече от себе си! С теб мога да правя всичко! Искам да правя всичко! Когато съм с теб, ме обхваща желание да те прегърна силно и да те поема целия в себе си!

— Знам, любима, и аз изпитвам същите чувства! Преди да имаме интимни отношения, си мечтаех за момента, в който ще мога да те докосвам така. Но и в най-смелите си мечти не съм предполагал, че химията между нас ще предизвика толкова бурно съединение. Още от първия път ми стана ясно, че няма да си кротка в леглото. Болката от първия път не ти попречи да ми се отдадеш и да се включиш диво и разкрепостено в любовната игра, докарвайки и двама ни до изригващ оргазъм.

Докато си говореха, и двамата се бяха успокоили, но не мислеха, че са приключили с ласките. Дани този път пое инициатива, а Сияна като послушно момиче го остави да води. Този път той с целувки достигна до нежната женственост на любимата си. Накара я да стене от удоволствие и усети влажната горещина по езика си. След това се надвеси над нея и целувайки я със страст, се сля с нея. Той премести устни, целувайки и смучейки първо едната, а после и другата гърд, като нито за миг не спря да движи долната част на тялото си. Тя се извиваше и нагодена към ритъма му, го поемаше, колкото може повече, и стенеше от удоволствие. Когато той почувства, че е готов, засили движенията си и двамата заедно изживяха върховното финално удоволствие. Отпуснаха се изтощени и отпочивайки си от бурната си любов, й каза:

— Добре дошла у дома, скъпа моя любима.

— Благодаря за невероятното посрещане — му отговори в същия дух Сияна.

— Голямо посрещане ти устройх, няма що — от вратата на леглото.

— Посрещането ще остане един незабравим момент от съвместния ни живот, не можеше да бъде по-добро. Обичам те, Дани. Мога да свикна с такова посрещане, когато се прибирам от работа. Ти ще си ми освежител след дългия работен ден.

— Много те обичам, но май си навлякох беля с теб! — каза, шеговито смеейки се, Дани.

Сияна се престори на обидена и му отвърна, свъсила вежди:

— Щом не си доволен от мен, защо ме покани да живея с теб? Ти ми показва какво е любов.

— Скъпа моя, ти си мечта за всеки мъж! Но аз никога няма да позволя друг да те докосва като мен!

— Ти си и ще си останеш единственият мъж, който може да ме докосва! Дори мисълта за друг ме ужасява. Аз мога да бъда само с теб. Вярвам единствено на теб.

— Благодаря ти! Ти си необикновена! Не бих могъл да бъда щастлив с друга жена и разбрах това в мига, в който те видях. Почувствах, че пулсът ми се ускори, а дори не те бях докоснал! Такова нещо ми се случваше за първи път и тогава разбрах, че съм срещнал моята жена.

— Обяд е и трябва да станем, защото следобед съм на работа и изобщо не очаквах, че ще се забавя! Но с твоята изненада всичко се промени! Мога ли да си взема душ!

— Да, и ако искаш, мога да дойда да ти помогна.

— Мисля, че по-скоро ще ме забавиш, а наистина трябва да тръгвам.

— Добре, но няма да те пусна, докато не обядваш. Мама приготви обяд специално за теб.

След като излезе от банята, Сияна се облече и се разходи из апартамента. Когато гостува на семейството, я посрещнаха в хола. Двата апартамента бяха еднакви. Кухня, свързана с хола, две спални и една по-малка стая, която беше празна. Дани ѝ обясни, че в апартамента на родителите му това било неговата стая и не я сменил с по-голяма дори след като сестра му се изнесла в собствено жилище. Спалните бяха обзаведени с готови спални комплекти. Широка спалня с нощни шкафчета, трикрилен гардероб, скрин и тоалетка. Холът беше голям и просторен, разпределен на два къта — трапезна маса със столове и холон ъгъл с масичка. В едната част на стаята беше поставен широк шкаф с голям плосък телевизор. Кухненската част, привидно изглеждаща малка, бе оборудвана с шкафове и кухненски уреди. Банята — с вана и душкабина, и отделна тоалетна. От коридора се влизаше във всички стаи и на една по-широка стена имаше антре с еднокрилен гардероб и закачалки, а в долната част — шкаф за обувки.

Тя разгледа апартамента мълчаливо, но той усещаше емоциите, които бушуват в нея. Досега бе живяла в гарсонiera с майка си и брат

си и никога не бе имала собствено кътче. Накрая се хвърли в прегръдката на Дани и очите ѝ се насълзиха:

— Какво има, скъпа, защо се разстрои? — попита притеснено Дани.

— Не знам какво да кажа. Щастлива съм, че съм с теб, но всичко това ми идва в повече. Очаквах, че ще живеем с родителите ти. Сега, когато виждам, че ми предлагаш живот, изпълнен с удобства, започвам да се страхувам да не би да сънувам, и когато се събудя, ти, родителите ти, Марая и Матю ще се окажете просто сън.

— Спокойно, скъпа. Всичко е истинско и реално. Нали точно ти гледаш реално на живота. Това е нашата реалност. Любовта ни е реална. Аз и ти сме истински и се обичаме. А сега да обядваме, защото храната, която стоплих, докато разглеждаше апартамента, ще изстине.

Той ѝ помогна да седне, като ѝ издърпа стола и сервира обяда по инструкциите на майка си. Обядваха мълчаливо, а след това я прегърна и залюля в ръцете си:

— Обичам те! С теб съм щастлив и искам и ти да си щастлива. Преди да те закарам в магазина, искам да видя любимата си усмивка на лицето ти и спокойствието, което излъчваш с нея.

— Обичам те и никога не съм била по-щастлива! Ти си моята любов и щастие! Ти си моя живот!

Казвайки това, Сияна се усмихна точно както поиска Дани, но не със заучена артистична усмивка, а със съвсем естествена, искрена, лъчезарна усмивка.

— Така искам да те виждам винаги. Това е моята любима. Не позволявай никога на нищо и на никой да отнема усмивката ти.

— Щом ти си до мен, няма причина да не се усмихвам. Дани спря колата пред магазина на Сияна и двамата, хванати за ръце, влязоха в него. Майка ѝ ги поздрави набързо, докато обслужваше клиент. Когато клиентът излезе, Сияна със сияйна усмивка хвана майка си с ръце и развълнувано ѝ каза за изненадата на Дани.

— Мамо, представяш ли си! С Дани ще живеем самостоятелно. Апартаментът му е огромен и всичко е обзаведено с финес и вкус, а родителите му са на долния етаж и когато той отсъства служебно, няма да съм сама. Довечера ще си подредя багажа, защото нямах време — продължи малко конфузно и леко се изчерви, като се сети какви бяха заниманията и на двамата.

Дани също се сети за невероятното преживяване, което имаха, и прекъсна дамите:

— Скъпа, трябва да тръгвам. Близките ти ще ни дойдат на гости и ще видят къде ще живееш. — Той я целуна набързо и каза: — Довиждане и приятен ден и на двете. Довечера ще мина да те взема в края на работния ден.

През този ден Матю се обади на Сияна. Тя отговори на обаждането, но каза, че ще му звънне след малко, защото има клиент. И след няколко минути му се обади:

— Здравсти, Матю. Извинявай за закъснението, но не можех да говоря.

— Здравсти, Сияна. Приятно ми е да те чуя. И няма нужда от извинение, напълно те разбирам. Обаждам ти се да те попитам кога ще ти е удобно да се видим и да проведем първоначалния разговор за интервюто?

— В момента не мога да ти отговоря, защото днес се местя при Дани. Следващите два дена мама няма да може да ме замества и ще съм цял ден в магазина. Може би в събота или неделя, ако е удобно за теб.

— Ок. Щом можеш само през почивните дни, ще говоря с Марая и може да дойдете у дома. Ти също разбери дали с Дани нямате планове, и ще се чуем пак.

— Добре, ще очаквам да се обадиш. Дочуване.

— Дочуване.

Вечерта Дани пристигна по-рано в магазина. Сияна имаше клиенти и само му кимна с усмихнато лице. Той се настани на един стол и я наблюдава как работи. На път за вкъщи тя предложи да напазаруват хранителни продукти и да приготви вечеря. Така с пълни торби се прибраха вкъщи. В коридора още стояха двата куфара с багажа на Сияна. Тя ги погледна и със смях каза:

— Дали ще успея днес да разопаковам вещите си? Дани също се засмя и каза:

— Ако зависи от мен, може и да не успееш! Можеше да вечеряме с родителите ми, но ти реши да готвиш, и сега ще ти трябва време за готвене.

— Сигурен ли си, че няма да обидим семейството ти, ако не слезем днес да вечеряме с тях.

— Няма да ги обидим. Мама предположи, че ще ти е нужно време да свикнеш с новата обстановка, и ще се чувстваш по-добре, ако си останем сами.

— Когато я видя, ще ѝ благодаря за разбирането. Родителите ти са много добри. Късметлия си, че имаш такива родители.

— Наистина са добри и те също много те харесват.

— Сега първо си вземам един душ. Обличам си удобни домашни дрехи и се заемам с вечерята. След час ще можем да вечеряме. Ти можеш да се отпуснеш и да погледаш телевизия през това време. Само те моля да не ме разсейваш, защото знаеш, че не мога да ти устоя, и ще останеш гладен.

— Докато си в банята, ще си помисля какво искам за вечеря. Храна, приготвена от теб, или самата теб. И отсега мога да ти кажа накъде се накланят везните.

— Няма нужда да ми казваш. Знам какво предпочиташ, но това, което искаш, ще ти бъде за десерт. Така че не се отказвай от основното ястие. Защото десертът ще те изтощи — и казвайки това, смеейки се с глас, отиде в банята.

Сияна приготви много бързо винен кебап с варен ориз. За салатата наряза домати и краставици и като предястие изпържи готови панирани рибни филета. След като сервира, наля за двамата по една чаша червено вино. Пуснаха си приятна музика и се насладиха на вечерята.

— Много е вкусно. Всичко, което си ми приготвяла досега, е превъзходно. Чудя се, има ли нещо, което да не можеш да правиш.

— Да, не мога да шофирам, но се надявам да ме научиш. Мислех да запиша шофьорски курсове, след като приключа с изпитите в края на юни.

— Разбира се, че ще те науча и ще изкараш курса, когато си планирала.

— Ох. Щях да забравя да ти кажа. Днес ми звънна Матю, за да си уговорим среща за интервюто. Но мога да му обърна внимание само в събота или неделя. Ти какво мислиш, не знам колко време ще е необходимо. Той ми каза, че ще говори със сестра ти и ако трябва, да отидем у тях.

— Няма проблем, знаеш, че ще съм до теб. Ако е необходимо, ще отидем у тях, а може и те да дойдат тук. Докато с него говорите, ние

ще се съберем у нашите, и без това мама все недоволства, че сестра ми не идва често.

— В такъв случай може да се чуете и да се разберете. За мен не е проблем да ги посрещнем и тук. Мога да приготвя обяд или вечеря.

— Добре, скъпа, ще се чуя със сестра си и ще решим какво да правим. За мен е важно ти да си добре.

— Добре съм, знам какво да включа в интервюто. Трябва да го направя, за да избегна евентуални бъдещи спекулации. Ще се справя. Подготвена съм за всякакви коментари.

— Гордея се с теб! Поздравявам те за силата и самоувереността, които притежаваш! Сигурен съм, че ще предадеш много позитивизъм в историята си. От трудностите, които си изживяла, ще извлечеш положителното. Ще убедиш много хора, че стига да иска, човек може сам да изгради път към успеха си.

След вечерята двамата все пак се заеха да разопаковат багажа. Дани умишлено не си бе пренесъл дрехите от апартамента на родителите си. Искаше първо Сияна да подреди своите. Тя подреди всичко така, че да остава наполовина свободно място. Когато той си донесе дрехите, да може да ги подреди до нейните. Накрая затвори куфарите и ги занесе в празната стая. Дани само това и чакаше, грабна я и я сложи внимателно на леглото, а после ѝ каза:

— Не мислиш ли, че е време да си получи десерта. Цяла вечер мисля само за него.

— Да, време е и аз да получа своя десерт.

Двамата се съблякоха и се отдадоха на чувствата си един към друг. Любовната им игра, изпълнена с много страст и емоции, бе продължителна и изтощителна. Но и двамата бяха доволни от изживяното удоволствие.

На сутринта Сияна се събуди свежа. След любовната нощ все пак бе успяла да се наспи. Погледна Дани и като видя колко сладко спи, не посмя да го събуди, а стана внимателно и отиде в кухнята да приготви закуска. Имаше достатъчно време и направи палачинки. Тъкмо ги остави на плота, когато Дани я хвана и прегърна откъм гърба:

— Добро утро, скъпа. Колко рано си станала, че и закуска си приготвила?

— Добро утро и на теб. Не съм станала толкова отдавна. Тази закуска става за десет минути.

— Можеше да ме събудиш.

— Желание не ми липсваше, но толкова сладко спеше, че сърце не ми даде да разваля съня ти.

— Спал съм като бебе! Спокойно и непробудно! Присъствието ти ми действа успокояващо! След прекрасната любовна нощ и съня след нея сега се чувствам свеж и изпълнен с енергия.

— И аз се чувствам така — отвърна тя и сложи ръце на врата му, а после го целуна нежно по устните.

Когато се отдръпна, той реагира недоволно и отново я привлече към себе си и я целуна страстно. След края на целувката каза:

— Сега тази целувка ще ми дава сили през деня да издържа без теб.

Сияна го дари с пленителната си усмивка и отмятайки назад огнената си коса, каза замечтано:

— Щастлива съм! Ако можеше, не бих се отделила и за миг от теб, но намерих решение. Когато си далеч от мен, аз си мисля за теб и красивите моменти, които сме имали. Това ми дава сили да издържа. С всеки ден тези моменти се увеличават, а и сега съм по-спокойна. Знам, че когато свърши работният ми ден, ти отново ще си само мой. А сега сядай да закусваш, веднага правя и кафето, защото ти отиваш на работа по-рано от мен. Аз ще имам време след това да се приготвя. И дори не си помисляй да си идваш, за да ме караш до магазина. Аз ще отида с градския транспорт, както съм го правила досега.

— Но офисът ни е наблизо и няма да имам никакъв проблем да изляза за час — се опита да протестира Дани.

— Не. Моля те, скъпи, не ме карай да се чувствам неудобно! Повече от месец всяка вечер ме караше до вкъщи. Понякога, когато си свободен вечер, може да ме прибиращ, но не и да си губиш времето и да се разсейваш с мен сутрин.

— Добре, ще изпълня желанието ти. Само защото не искам да си мислиш, че те контролирам. Искам да се чувстваш свободна. Да си имаш своето пространство и в същото време да имаш сигурност, че си защитена.

— Дори през ум не ми е минало това, за което ти говориш! Единствената причина е, че не искам да преча на служебните ти ангажименти.

— Добре, тогава тръгвам — каза Дани и отиде да се облече за работа.

Когато бе готов, Сияна го прегъна и каза:

— Обичам те. Приятна работа и успешен ден. А после го целуна.

— И аз те обичам, скъпа моя. Приятен и успешен ден и на теб.

До довечера. Чао.

— До довечера. Чао.

През деня Дани се обади на сестра си:

— Здравсти, Марая, как си? На работа ли си, или си още вкъщи.

— Здравсти, Дани, добре съм и работя. Знаеш, че не обичам да мързелувам. Само като се сетя, че след месец трябва драстично да намаля работното си време. Не ми се мисли, а може и да трябва да си остана вкъщи през последния месец от бременността. Затова гледам да наваксам.

— Пази се и се грижи за себе си. Чудя се как зет ми те пуска на работа.

— Не се чуди, ако зависи от него, още преди седмици да ме е спрял. Истината е, че ме остави сама да преценя кога трябва да спра. Той знае, че бебето е най-важно за мен. Не бих се натоварила с работа, колкото и да държа на нея, ако почувствам умора. Засега всичко е нормално и няма смисъл да скучая вкъщи.

— Радвам се, че всичко е наред. Какво ще кажеш в събота да се съберем за обяд? След това Матю ще може да проведе разговора си със Сияна.

— Да, снощи говорихме за това. И аз си мислех, че няма да е зле да се съберем. Дори решихме да ни дойдете на гости. Той днес щеше да се обажда на Сияна и да ви покани. От него разбрах, че вчера се е пренесла при теб, и много се зарадвах. Тя е невероятен човек, а и ти си най-добрият брат и син на света, заслужаваш да си щастлив. Двамата много си подходите. Виждам, че любовта ви е истинска, и искам да сте щастливи заедно. Обичам те, Дани.

— И аз те обичам и благодаря за всичко, което каза. А за събота мисля, че е по-добре да дойдете вие. Докато Сияна и Матю разговарят, ние ще можем да си поговорим с нашите, а и родителите ни ще са доволни да те видят на спокойствие.

— В такъв случай ще звънна на Матю да не се обажда на Сияна. Ще му кажа за промяната.

— Значи се разбрахме, в събота за обяд ви очакваме у дома. Сияна ще се погрижи за обяда. Да знаеш, че готви превъзходно, и сама ще се убедиш в това. До вдругиден. Довиждане.

— Да. До събота — каза Марая и след като приключи разговора с брат си, звънна на Матю.

— Кажи, любов моя! — отговори той. — Много рано ти домъчня за мен! Преди час се разделихме, а за предястие на закуската ме изненада със страстно събуждане и невероятно любовно преживяване! Още чувствам сладостта на целувките ти!

— Да. Здравсти и на теб, скъпи мой! Каква реакция очакваш след приказките си? Намирам се далеч от теб, но ако искаш да ме предизвикаш, ще приема предизвикателството. Мога да дойда при теб за обяд. Тогава ще ти позволя само да ми се любиш отдалеч. Без да ме докосваш, да те видим тогава ще ми припомняш ли колко прекрасно съм се чувствала сутринта! Наистина ми липсваш, но не ти звъня за това.

— Моля те, мила. Прости ми, и ти ми липсваш. Ако дойдеш, няма да мога да се въздържа, без да те прегърна и целуна. Не ми причинявай такова нещо. Кажи ми сега истинската причина, заради която ми се обади.

— Говорих с брат ми и той предложи ние да им отидем на гости. Говорили са със Сияна и тя изявила желание да ни посрещне у тях в събота за обяд. Тя ще не приготви обяд и ще повикат и нашите, а после ние ще слезем с брат ми и родителите ни у тях. Тогава и вие спокойно ще можете да разговаряте и да обсъдите как ще представите историята й.

— Идеално! Щом сте се разбрали, аз няма да й звъня! Благодаря ти, че ми помагаш и ме търпиш да работя и в почивния ден. Ако не ставаше въпрос за Сияна, нямаше да се ангажирам и да те оставя в съботния ден сама.

— Скъпи, изобщо не се безпокой! Няма да съм сама, ще съм със семейството си. И без това в последно време все не ми остава време за тях. Сега моментът е идеален! Ти ще си свършиш работата, а аз ще се видя с тях. А сега затварям, че при мен току-що влезе секретарката ми. Обичам те. Чао.

— И аз те обичам. Чао.

В съботния ден Сияна се събуди от нежните ласки на Дани. Дори и след като я събуди, продължи да я целува и милва съблазнително и нежно по тялото на места, от които знаеше, че се възбужда и набързо ще се разсъни. Толкова добре я познаваше, че знаеше къде се намира всяка точка от ерогенната ѝ зона, с което я подлудяваше. А тя, веднъж разсънена, не му оставаше длъжна. Също като него много добре бе опознала тялото му. Нямаше нещо, което да не бе опитала с него, и знаеше всичките му слаби места. В началото го остави да я възбуди и да вкуси от еликсира на любовта им. Той я доведе до край, като я накара да изригне от нежните му ласки. След това се сля с нея, потапяйки се във ваната с любовния ѝ еликсир. Тогава тя изненадващо и бързо се извъртя над него, без да раздалечи и на милиметър слетите им тела, от съблазнена се превърна в съблазнителка. Първоначално се движеше с бавно темпо, а постепенно се засили, викайки от удоволствие и наслада и обливайки го целия като с горещ душ. Дани масажираше гърдите ѝ, а на моменти се целуваха яростно и страстно. Той следваше ритъма ѝ до момента, в който вече не издържаше. Леко захапа долната ѝ устна, а после я зацелува и я извъртя под себе си. Ускори движенията си, докато и двамата в пълен синхрон достигнаха кулминацията на тази дива и всепоглъщаща любов. Изтощени се отпуснаха на леглото, опитвайки си да си поемат дъх. Когато страстите се успокоиха, Дани я прегърна и каза:

— Обичам те.

— И аз те обичам. Повече, отколкото можеш да си представиш, че е възможно да се обича.

— Мога да си представя, любов моя, защото изпитвам същите чувства към теб.

След като си взеха душ след бурната любовна сутрин, закусиха и пиха кафе, Сияна се зае с приготвянето на обяда, а Дани се настани удобно на дивана пред телевизора, тъй като бе отказана помощта му. Тя му обясни, че цяла седмица е работил и сега има нужда от почивка. Когато той ѝ напомни, че и тя е работила цяла седмица, се измъкна с обяснението:

— Моята работа е по-спокойна, а и това, което ще приготвя, не изисква много труд и ще се справя сама.

Тогава Дани се отказа да си разваля прекрасната сутрин да спори. Беше сигурен, че тя ще победи в спора. Сияна както винаги бе скромна в постиженията си. Менюто, което бе приготвила за обяда, надмина очакванията на всички. То включваше зелена салата с краставица и репички, руска салата, домашно приготвена. За предястие — пилешки флейки с корнфлейкс. За основно ястие — маринована свинска пържола с пържени картофи и домати. Нареди в чинии и нарязани сухи мезета. За десерт от предния ден бе приготвила кайсиев сладкиш със сметана. Бяха купили и от любимата шоколадова торта на Марая. Когато всичко бе готово, отиде при любимия си и се настани в скута му.

— Как е моята любима! Измори ли се? Ако ми беше позволила да ти помогна... Но ти си свикнала да правиш всичко сама! Кога ще проумееш? Вече има човек до теб, който много те обича и иска да ти помага, когато е необходимо.

— Знам, че е така! Но ми трябва време да свикна. Сега обаче дойдох да те помоля за помощ.

— Не може да бъде! Сигурна ли си, че искаш да ти помогна! — каза подигравателно Дани.

Сияна срамежливо се сгуши във врата му и още повече сви ръцете си около него.

— Не ми се подигравай! Не може изведнъж да се променя. Досега съм разчитала единствено на себе си. Ти искаш за няколко дена да променя мисленето си и да започна да приемам помощ от друг. Ето, сега те моля за помощ, а ти ми се подиграваш!

— Този „друг“, както се изрази, съм аз. Мъжът, който те обича и когото ти обичаш. И запомни едно — винаги ще съм до теб и когато ти трябва нещо, ще го казваш на мен. А сега ми кажи за какво съм ти необходим.

— Трябваш ми за подредбата на масата и когато дойдат гостите, да се заемеш с питиетата. Аз отивам да се освежа и да се преоблека, за да не мириша на кухня.

— Ще го направиш, когато ми дадеш целувка! И не става въпрос за обикновена целувка. Искам истинска страстна целувка.

— Сигурно някога съм те целувала с обикновена целувка?! Щом се доближа до теб, се възпламенявам от страст и забравям за целия свят. Оставаме само ти и аз!

И потвърди думите си с действие. Целуна го с такава жар и страст, че когато целувката завърши, и двамата се чувстваха замаяно.

Когато гостите позвъниха на вратата, всичко бе приготвено и подредено. Сияна и Дани заедно отвориха вратата и посрещнаха сърдечно всички. Когато близките им влязоха, ги поканиха да седнат около масата. Те бяха очаровани от подредените прибори и блюда със салати и мезета. Дани предложи питиета и наля на всеки от желаното, а после с престорено оплакващ се тон каза:

— Това е единственото нещо, което Сияна ми позволи да направя.

— И ти се оплакваш от това, че не си помагал! По-добре да не ни беше казал, синко — каза майка му. — Докато Сияна готви, ти какво прави?

— Гледах телевизия и четох различни статии в интернет.

— Чуй ме, момчето ми. Дори и да не иска помощ, жената има нужда от подкрепата и присъствието на мъжа до себе си. Така че следващия път, когато приготвя храна, ти просто бъди до нея. Покажи ѝ с присъствието си, че не си безразличен към това, което прави, и с времето ще започне да ти позволява да ѝ помагаш.

— Дани искаше да е при мен и да ми помага. Аз не му позволих, защото съм свикнала да се справям сама. Сега изпитвам вина, че му правите забележка заради мен — каза притеснено Сияна.

— Извинявай, не исках да се намесвам в отношенията ви. Щом се разбирате, нищо друго няма значение. С времето ще свикнете да си помагате. А и не ни обръщай много внимание, защото двамата с Дани понякога спорим, това ни е навик. За пореден път разбирам нещо, което много ме радва. Ти винаги заемаш неговата страна. Защиатаваш го и не позволяваш на никой да го критикува. Рядко се срещат жени, които застават зад мъжа така, както го правиш ти.

— Мамо, вече разбра, че имам ревностна защитничка, и няма да можеш да ми се караш пред нея.

— Ехо, само вас ли ще слушаеме — се намеси и Марая, след което се обърна към Сияна: — Скъпа, не се притеснявай. Ще ти се наложи да свикнеш с приказките на мама и брат ми. Те, двамата, много си приличат и още повече се обичат, затова си говорят като приятели. В нашия дом никога не е имало кавги между родителите ни. Аз и баща ни също си приличаме, но се разбираме със спокойни разговори. Мама

и Дани са по-емоционални и обичат да си спорят по свой начин, без да влагат лоши мисли. Мама обикновено все го поучава, както направи преди малко. Той приема поуките, като ги пропуска да преминават покрай ушите му. Принципно и двамата са много добри и разбрани — каза успокояващо Марая, а баща ѝ кимна утвърдително на думите ѝ. Дани прегърна Сияна и каза:

— Благодаря, че си до мен. Аз съм виновен, трябваше да си мълча, защото знаех как ще реагира мама. Само не съобразих това, че ти ще ме защитиш и ще се притесниш от ситуацията. Прощаваш ли ми неудобството, което ти причиних.

Сияна го погледна с прелестната си усмивка и освобождавайки се от прегръдката му, се обърна сърдечно към останалите:

— Заповядайте и добър апетит.

Дани също пожела на всички добър апетит и вдигна чаша за на здраве. По-късно започна да разказва забавни вицове и истории, както правеше винаги, и компанията много се забавляваше. Неговите приятели го наричаха сърцето на компанията, но той бе център на внимание и сред близките си. Като по-малък беше мълчалив и не говореше много, но когато порасна и особено след като заработи във фирмата, се промени. Стана общителен и приказлив дотолкова, че е трудно да вземеш думата от него.

С Матю се бяха сприятелили и се възприемаха по-скоро като добри приятели, отколкото Дани да гледа на Матю като на зет. Двамата се шегуваха един с друг и край тях винаги бе весело. Дани постоянно се бъркаше с Матю относно професията му, защото журналистите от жълтите издания все го коментираха и го класифицираха като плейбой.

Истината беше, че Дани сам си бе създал този образ, а в действителност не беше такъв. Покрай ревютата на сестра си се запознаваше с манекенки и излизаше с красиви жени, но само за по едно питие. Ходеше по барове с приятели, но се държеше нормално и кавалерски, затова жените го преследваха. В действителност тези, с които е бил интимно и в по-близки отношения, са само две преди Сияна. Едното момиче била ученическата му любов, с която бил повече от три години и тя го зарязала заради друго момче. Другото момиче, с което е бил, е от общата компания приятели, с които се събираха, и нещата се случиха, но бързо проумя, че не от типа жени, с които иска да бъде. Харесваше му да го възприемат като плейбой, и

успя да заблуди всички, а и снимките по списанията му помагаха за това. Сега се притесняваше от този си имидж да не загуби Сияна, но не посмя да ѝ каже истината за фалшивото си ампло. Тя бе толкова чиста, искрена и добра, че плени сърцето му още в минутите, преди да се запознаят. Той обаче си мислеше, че Матю подозира за фалшивия плейбой. Често го бързикаше на тази тема и въпреки че се измъкваше досега с шеги, за журналист като Матю, който търси и отразява само истината, отговорите на Дани не го удовлетворяваха. Отдавна бе прозрял истината.

Обядът бе чудесен. Всичко, което бе приготвила Сияна, се изяде с голям апетит. Не останаха назад и похвалите за невероятните кулинарни умения на домакинята. Марина бе впечатлена от бързото приспособяване на Сияна към семейството и от уменията ѝ. Лично на няколко пъти изказа задоволството си от приготвения обяд и от всеотдайността ѝ към сина ѝ. С уважение и внимание ѝ показа, че я възприема като член на семейството. След приключването на обяда Сияна и Матю останаха да работят по статията. Дани, сестра му и родителите им слязоха в техния апартамент. Марина приготви кафе за всички и наряза от шоколадовата торта, която Сияна ѝ беше дала за десерт с кафето. Всички толкова се бяха нахранили, че кайсиевият сладкиш им бе достатъчен, но Марая реши, че ще си хапне и торта. След като насядаха на ъгловия диван, Дани прегърна майка си и нежно каза:

— Мамо, знам, че харесваш Сияна и искаш да сме щастливи, но тя е живяла различен живот от нашия и възприема всичко като чиста монета. Не разбира нашите отношения, а и се познавате съвсем отскоро и се притеснява от вас.

— Да, притеснява се, но е и много смела. Когато се наложи да те защити, забравя за себе си и как може да се възприеме защитата ѝ. За нея ти си на първо място, не я разочаровай.

— Обичам я и тя е единствената жена за мен. Няма да я предам или разочаровам. Та тя ме прави толкова щастлив, че ми идва да полетя.

— Най-после и ти да намериш сродната си душа. Както Марая откри любовта в лицето на Матю, така ти откри любовта в лицето на Сияна. Нямам никакви съмнения относно половинките ви. С баща ви

сме напълно спокойни за вас. Родителите са щастливи, когато виждат децата си щастливи, а вие и двамата сте щастливи.

Матю и Сияна проведоха много интересен разговор. Първоначално тя бе притеснена и отговаряше само на въпросите му. После се отпусна и сама преразказа пътя, през който е преминала, за да се справи с трудностите на живота. Наблегна на моментите, в които се е почувствала предадена, когато баща ѝ ги е напуснал. Осъзнаването, че това е част от суровата житейска действителност.

Възприемането, че хората са различни и могат да настъпят промени в отношенията им. Понякога дори е необходимо да се разделят, за да са щастливи. Времето на учение и работа, за да е в помощ на майка си и брат си. Находчивостта и предприемчивостта ѝ в момента, когато получава шанс от съдбата. Как с работа и упоритост създава фирма и успява да я направи печеливша и достатъчно доходна, за да живее нормално. Постигането на желанието ѝ да учи в колеж. Беше пропуснала, а може би и нарочно не каза нищо за добрините, които е направила, откакто открива магазина си. Но Матю знаеше от Дани за доброто ѝ сърце. За подаръците, които прави на децата, чиито родители са с по-малки финансови възможности. Тези, които не могат да купят на детето си игра, а само подарък за празника на друго дете.

Двамата така се бяха увлекли в разговор, че не усетиха колко бързо бяха минали два часа. Затова пък половинките им решиха да разберат докъде са стигнали и как върви разговорът. Дани влезе и седна на дивана до Сияна, премятайки ръка да я прегърне. Сестра му отиде до съпруга си, а той я притегли към себе си. Тя седна в скута му, премятайки ръце на врата му, за да не падне, а той я притисна още по-силно и каза:

— Спокойно, мила, няма да те изтърва. Ти си най-ценното, което имам. Невъзможно е да се измъкнеш от ръцете ми, ако не си стъпила здраво на земята или не съм те сложил на удобно място като леглото например.

Марая се засмя и обръщайки се към Сияна, каза:

— Кажете сега, Матю измъчи ли те с въпросите си. Минала съм по този път и знам, че когато иска да изкопчи някаква информация, е много убедителен. Задава въпроси — удобни или неудобни, на

събеседника си. Единственото, което го прави уникален като журналист, е това, че се съобразява с чувствата на хората и се старее да представя само истината.

— Няма проблем. Мисля, че успях да се справя и да отговоря на въпросите. Опитах се да изразя чувствата, които съм изпитвала, докато съм се реализирала като личност. Надявам се да съм оправдала очакванията му. Ще съм доволна да съм от полза за хората. Рубриката на Матю трябва да продължи да вдъхновява и окуражава младото поколение, защото и аз съм от него. Самата аз редовно си купувам списанието, в което работи, и с интерес чета неговите статии. Имам всички броеве, издадени през последните две години, защото той представя известните личности в чисто човешки аспект и реалната им същност, а не измислените истории, представени в жълтата преса. Аз съм реалистка и не са ми интересни клюките, които се пишат за хората.

— За съжаление много малко хора мислят като теб! — отвърна Дани, възхищавайки се на думите ѝ.

— Така е, брат ми е прав. Самият той много често е попадал под обсега на журналисти, търсещи сензации. Много лъжи сме чели, но на него не му пукаше и така и не опроверга нито една. Ние го познаваме добре и знаем каква е истината. Много хора обаче вярват в измислиците и мама затова все го поучава. Тя знае истината, но не ѝ е приятно да вижда глупости по адрес на сина си.

— Ако мислите, че нещо, писано за Дани в миналото, би променило чувствата ми към него, грешите. От месеци работя с фирмата ви и е нормално да се интересувам от собствениците, и съм чела различни статии, на които съм попадала, както и такива за него, но след като се запознахме и имах възможността да го опозная, съм убедена, че всичко, написано за него в жълтата преса, е лъжа.

Матю се усмихна загадъчно на Дани и каза:

— Вече има и друг човек като мен, който няма кръвна връзка с теб и все пак е прозрял фалшивото ти поведение на плейбой. Явно не можеш да заблудиш хората, които те обичат.

— Не знам какво да кажа. Да се радвам ли на голямата ви вяра в мен, или да тъгувам за това, че съм разкрит и славата ми на плейбой ще залезе.

— Тя и без това вече залезе. Откакто си със Сияна, не си излизал с приятелите си. Не си се снимал с манекенки. С нея сте посещавали места, които не са интересни на журналистите от жълтата преса. Заради това не са ви разкрили и не са написали още нищо. Когато започнат да те засичат с нея, може и да проявят интерес в началото. След като установят, че сте заедно отдавна, ще загубят интерес и край със славата на малкото ми братче.

Когато сестра му и зет му си тръгнаха, Дани запитва учудено Сияна:

— Как се получава така, че за теб съм като гледан филм, чийто сценарий си писала и толкова добре познаваш, че нищо не може да те изненада — било то добро или лошо.

— Когато хората се обичат, трябва да се възприемат такива, каквито са. Първоначално аз те бях виждала само в списанията, но когато прояви интерес към мен и след последвалите ни отношения, аз се убедих, че всичко, което е писано за теб, е лъжа. Не знам по каква причина, но ти самият до известна степен си искал да бъдеш възприеман по този начин, така че не аз, а ти си направил сценарий на живота си. Сега обаче това положение те притеснява, защото искаш да ме предпазиш и да не ме нараниш, макар и косвено. Ако искаш, може да ми кажеш защо си постъпил така и си позволил на журналистите да те представят като такъв, какъвто всъщност не си.

— След като стана на въпрос, ще ти разкажа всичко. От последната година на гимназията започнах връзка с едно момиче. В началото бяхме само приятели, а после отношенията ни се промениха и станахме гаджета. Преди да тръгне с мен, излизаше с друго момче и всички мислехме, че са идеална двойка. Изглеждаха влюбени и доста свободно се държаха. Бях наясно, че са имали интимни отношения. После изведнъж скъсаха и по-късно разбрахме, че го е хванала в компрометираща ситуация. Тя започна да излиза с компанията ни на дискотека и с времето започна да проявява по-специален интерес към мен. Аз преди не бях много общителен и контактен човек, но имах приятели и излизах, и се забавлявах с тях. Не бях имал връзка с момиче, а на нея й допадаше явно, че съм по-скромен, а и имах известно семейство. Така от приятели станахме близки. И двамата бяхме финансово независими. Когато искахме да сме в интимна обстановка, ходехме на хотел или у тях, тъй като родителите й често

пътуваха. След завършването продължихме да се виждаме, въпреки че учехме в различни университети. Тя продължи с медицина. Връзката ни продължи малко повече от три години. Бяхме млади и студенти, и не бързахме за никъде. Харесвах я и ми допадаше и като човек, но не знам защо, никога не ми е минавало през ум да изисквам повече от нея. Сега си давам сметка, че не съм я обичал истински. Вече знам със сигурност какво е да обичаш с душа и сърце. Явно съм бил увлечен, а и не съм от типа мъже, които търсят разнообразие, затова сме издържали толкова време, поне за мен беше така, защото за нея не съм сигурен. В последните месеци от връзката ни тя се държеше по-особено. Все имаше да учи, когато се виждахме, беше разсеяна. Накрая ми призна, че от известно време се вижда с колега от нейния университет, но не смеела да ми каже. А аз предполагам, че е излизала и с двама ни. Сигурно е искала да прецени какъв е новият ѝ приятел, и ако той я устройва повече, тогава да скъса с мен. Това положение много ме нарани. Успях да преодолеея предателството ѝ. Осъзнах, че всъщност ми е направила услуга. Не ми се мисли какво би станало, ако имах силни чувства и сериозни намерения. Въпреки всичко поведението ѝ ме разочарова и започнах да си изграждам имидж на плейбой. Не ми беше трудно, тъй като сестра ми прави модни ревюта и наема красиви модели. Аз като неин брат ѝ помагах и я придружавах на много светски събития в модния свят. Момичетата проявяваха интерес към мен, но освен да ги почерпя с по-питие, нищо друго не получавах. Когато ни снимаха, се усмихвах и се държах кавалерски. Така въображението на журналистите се развихряше и ме представяха точно такъв, какъвто исках да ме представят. Забавлявах се на измислиците им, но мама още ми го натяква и не може да разбере защо го правех. Понякога и аз самият не мога да си го обясня. Миналата година, когато сестра ми и Матю се запознаха и влюбиха, гледайки как разцъфва любовта им, започнах да се замислям за важните неща в живота. Вече работех във фирмата на родителите си. Общувах с повече хора и с времето станах общителен и забавен както за близките, така и за приятелите си. С приятели състуденти се събрахме на студентския празник. Тогава се запознах със сестрата на един от тях. Тя е с една година по-малка от мен. Почерпихме се и танцувахме. След това започна да се занася с мен, а и останалите ни насърчиха. Започнахме

да излизаме и след време се подадох на изкушението да бъда отново с жена.

Сияна го бе погледнала учудващо и затова Дани продължи:

— Да, дори и да ти звучи нереално. Не бях докосвал жена, след като се разделих с дългогодишната си приятелка. Само че със сестрата на приятеля си много сгреших. След първата прекарана нощ заедно започна да се държи с мен като с нейна собственост. Притесняваше ме във фирмата, постоянно ми звънеше и се интересуваше къде съм и с кого. Започна един кошмар, от който много трудно се измъкнах. Опитвах се да не я обидя, и затова се виждахме на няколко пъти, опитвайки се да ѝ обясня, че в момента навлизам в работата на фирмата и не ми е възможно да имам връзка. Получих и доста обиди, че я отхвърлям, защото предпочитам да излизам с различни манекенки, както ме бе виждала по списанията. Тогавя не издържах и казах, че е вярно и че предпочитам разнообразието. Казах ѝ, че не искам да бъда само с нея. Приятелят ми малко се поразсърди и известно време не ми говори, но с времето разбра, че съм бил откровен със сестра му, доколкото ми е било възможно, за да скъсам с нея. Това е всичко. После срещнах теб и животът ми се преобърна на триста и шестдесет градуса. От всичко, което ми се случи, разбрах, че човек рано или късно отговаря за действията си. Затова трябва да се живее спокойно и премерено, за да не ни се налага в един момент да се страхуваме да не загубим нещо истинско, което ни се случи.

— Ако имаш предвид мен, няма начин да ме загубиш, не и с любовта, с която ме даряваш.

— Разбира се, че имам предвид теб. Ти си най-истинското нещо в живота ми. Толкова те обичам, че няма да понеса, ако нещо от моето минало те нарани.

— Твоето минало е перфектно. За всички, които те познават и обичат, ти си добър човек, а останалите хора имат право на собствено мнение. Винаги ще има такива, които да ни разбират, и такива, които да не ни разбират. Това е тяхно право. Единственото, което засяга двама ни, е любовта ни. Нищо друго няма значение. Обичам те повече от всичко на света и това няма да се промени от нечии хорски приказки.

— Благодаря ти за безграничното доверие в мен. След всички грешки, които допуснах, не мога да повярвам в късмета си.

— Не си допуснал никакви грешки. Просто обстоятелствата са били такива. Теб те е устройвало, макар и неразбираемо за близките ти, това положение. А аз те разбирам.

— Е, хубаво е поне един човек да ме разбира.

— А сега, мили мой, ако искаш да имам повече време да си говорим, а може би и за нещо друго — каза загадъчно Сияна, — можеш да ми помогнеш да разтребим масата. Аз ще сложа съдовете в съдомиялната, а след това съм изцяло на твое разположение.

— Веднага се заемам с разтребването, след като ти си наградата.

Разтребиха масата, подредиха съдовете и почистиха кухнята. Сияна зареди и пералнята и приключили с всичко, седнаха да погледат телевизия.

— Бързо се справихме с почистването. Мислех, че ще ни отнеме повече време — отпускайки се на дивана до Дани, каза Сияна.

— Стана бързо, защото ми позволи да ти помогна, а за мен беше удоволствие да го направя. Ако ми позволяваш да ти помагам и когато готвиш, може да се науча да правя някои по-лесни ястия. Зет ми готви много добре, но преди да се запознае със сестра ми, е живял почти десет години сам. При това положение е било неизбежно да се научи. Знам, че на някои просто им се отдава, а други го правят, като изпълняват точно рецептата, но аз дори не съм опитвал. Първо готвеха само баба и мама, а и баща ми също все стои при мама в кухнята. После започна да готви и сестра ми. Тя пък обича да експериментира. Както създава нови модели, така и изпробва приготвянето на различни ястия. Докато живееше с нас, все измисляше някакви екзотични храни, а ние ги опитвахме и си казвахме мнението за вкуса. Никога не ми се е налагало да готвя. Ако ти ме научиш, ще мога да съм полезен в домакинството и когато ти си изморена или трябва да учиш за изпити, ще ти помагам.

— Няма проблем да се научиш. Когато човек има желание да се научи, винаги успява. Ще ти покажа по-лесни ястия, въпреки че не е необходимо да се учиш да готвиш. На мен ми доставя удоволствие да готвя, и аз като Марая обичам да правя експерименти. Само че ги правех, за да мога с по-малко продукти да приготвя нещо вкусно и хранително. Държа брат ми да се храни пълноценно. Момчетата по принцип трябва да ядат повече. Колкото до мен, не пазя диети, но и не прекалявам с храната.

— Да, знам колко ядеш, колкото едно малко дете.

— Не се безпокой, ям достатъчно и толкова, колкото е необходимо на организма ми.

— Да, но трябва да имаш предвид, че сега спиш по-малко, а и аз доста те изтощавам с любовта си. Сега, освен всички ангажименти, които имаше, се включих и аз.

— Как можа да кажеш такава глупост. Ти не си ангажимент, а най-важният мъж в живота ми. И може да поспорим за това, кой кого изтощава повече. Така че не ме предизвиквай, защото може да загубиш спора. Аз съм свикнала така да организирам програмата си, че да имам време за всичко. Откакто започнах да излизам с теб, почти всяка вечер се прибирах по-късно. Затова в обедната почивка готвех. Когато мама е на работа и няма време, обръщам внимание на брат си. Дори пишем понякога и домашни. През последните дни, откакто живея с теб, правя все същото.

— А пък аз се чудех какво правиш през обедната си почивка.

— Не е ставало на въпрос, но ако има нещо, което те интересува по отношение на мен, ще се радвам да ме попиташ.

— Всичко, свързано с теб, ме интересува, но не искам да звуча като досаден ревнивец. Затова не те попитах, а имаше дни, в които ми се искаше да ти се обадя, да те чуя или да обядваме заедно, но пак не посмях.

— Следващия път ми се обади. Само не се сърди, ако не мога да отговоря веднага, защото, ако има клиенти, не се обаждам. Миналия ден се обадох, защото видях, че ми звъни зет ти. Обадох се и го предупредих, че ще му звънна по-късно. А ти можеш да ми звъниш, когато пожелаеш. Ако не ти се обадя, значи не мога, но ще ти звънна веднага, когато се освободя. Аз знам, че работата във фирмата ви е отговорна, и не мисля, че е редно да ти звъня, докато работиш. Предпочитам да ти се наслаждавам, докато си с мен, а сега, след като живеем заедно, цялото ми свободно време е само за теб.

— Благодаря ти, че си толкова добра и толкова добре ме разбираш. Започвам да си мисля, че ме познаваш по-добре от самия мен. И аз няма да те притеснявам, само ако понякога се почувствам зле и имам нужда да чуя дори само гласа ти, единствено тогава може да те потърся.

— Скъпи мой, ако имаш проблеми и имаш нужда от моето присъствие, няма да чуеш само гласа ми, защото веднага ще дойда при теб. Никой и нищо не е по-важно от теб и знам, че ако аз се нуждаю от теб, ти също ще си до мен. Това е любовта. Пълно отдаване на човека, когото обичаш.

Докато си говореха, пералнята изпра и Сияна стана да простре прането, а Дани извади съдовете от съдомиялната и ги прибра в шкафа. После, мързелувайки, опънати на дивана, изгледаха един филм. Вечеряха от ястията, които бяха останали от обяда, и изгледаха тенис мача на известен български тенисист с испански противник. По време на мача се вълнуваха и вживяваха в играта, но емоцията си заслужаваше, защото българинът победи. Така, развълнувани и заредени с емоция, си легнаха и забравиха за света. Наслаждаваха се на близостта си и си доставяха взаимно удоволствие. Телата им се сливаха така, сякаш са създадени едно за друго. Любовта им с всеки ден ставаше все по-силна и по-вълнуваща. В интимните си отношения така си бяха допаднали, че нямаше нещо, което да не бяха опитали с партньора си и да не им беше доставило върховно удоволствие. За Сияна Дани бе единственият мъж, но за него тя бе единствената жена, с която изпита истинското удоволствие от любовната игра. Нито с дългогодишната си приятелка, нито с момичето, с което бе прекарал една нощ, беше изживявал такова удоволствие. С тях му липсваше тръпката и пълната освободеност, а може би в основата бе любовта. Сияна бе жената, в която се влюби истински. Щом я погледнеше, сърцето му ускоряваше ритъма си. От момента, в който му се отдаде, тя му отдаде сърцето и душата си.

След две седмици в списание „Хайлайф“ се появи историята на Сияна. Момичето, което се справя с трудностите на живота. Не се поддава на отчаяние и самосъжаление, а успява да извлече поука от всичко, което ѝ се случва. Момичето, което със самоувереност, труд и шанс успява да се изгради като една стойностна личност. Авторът, успял да проникне в истинската ѝ същност, показва как едно младо момиче, гледащо реалистично на живота и стъпило здраво на земята, постига мечтите си. За да подчертае добротата ѝ, той вмъква в историята ѝ случка, в която прави подаръци на децата от детски дом, без да има определен празник, и изрично подчертава, че не е получил информацията от нея самата, а съвсем случайно е попаднал на благодарствената картичка, която децата сами направили и ѝ подарили.

Когато Сияна прочете тази част от историята, остана учудена. Как Матю е успял да я научи, но много бързо се сети, че Дани бе видял картичката в магазина ѝ. Тогава той не реагира. Само я бе погледнал нежно с любов, явно е замълчал, за да я изненада, когато го прочете. Дани прочете статията и изпита гордост, че точно той е мъжът до тази невероятно добра и прекрасна жена. Толкова млада, а в същото време изключително прозорлива и човечна. В този момент му се прииска да я прегърне. Предупреди баща си, че излиза, и отиде в магазина при нея. Търпеливо изчака да излязат всички клиенти, и прегръщайки я, се завъртя с нея, а после я целуна и каза:

— Дойдох лично да те поздравя за статията и да ти кажа, че се гордея с теб и много те обичам.

— Благодаря за поздравлението, но ти също имаш заслуги. Предоставил си на Матю информация, с която изтъквате моята добрина. А целта на статията бе с различно естество.

— Преди време бях разказал на близките си за деня на запознанството ни. За впечатлението, което ми направи тогава, подарявайки игра на едно дете. Матю искаше да покаже, освен всичко останало, и твоето добро сърце. Тогава си сетих за картичката, която бях видял, и подказах на Матю откъде си я получила. С него се срещнахме с децата. Подарихме им лакомства и играчки. Между другото попитахме за теб. Нямах представа с каква любов и благодарност говориха за добрата кака, която им подарила игри и играла заедно с тях, показвайки им как се играе.

— Нямах представа, че сте ходили. Не искам по никакъв начин да изтъквам нищо, което съм направила, за да зарадвам няколко деца.

— Знам, любов моя. Но няма нищо лошо в това, да се покаже на хората, че много малко е нужно, за да направим щастливи хората около нас.

— Добре направи, че дойде. Имах нужда от прегръдката ти.

— Не можех просто така да те поздравя само по телефона. Затова дойдох веднага щом Матю ми се обади, че списанието е излязло.

— Той е добър журналист. Знае как да предразполага хората да говорят свободно и откровено. Сигурно това е и причината работата му да е толкова успешна.

— Напълно си права. Той е добър не само в професията си, но и като човек. Сестра ми го боготвори, а той я обожава. Освен родителите си не бях виждал двама души да се обичат така, както се обичат те, но се оказа, че и аз съм благословен с такава любов.

— Да, забелязах, че във вашето семейство любовта е над всичко, и съм щастлива, че съм сред вас. Сега отивай да работиш. На обяд ще се видя с мама и брат ми, а довечера ще ти приготвя специална вечеря и двамата ще отпразнуваме престрашаването ми да се появя в пресата.

— Ок. Тръгвам. Виждам, че има клиенти, няма да преча на работата ти.

— Присъствието ти не ми пречи, но и ти трябва да изпълняваш задълженията си, нищо, че си шеф.

— Тръгвам. Обичам те. Чао — каза набързо Дани и още по-неочаквано и бързо я целуна, и излезе от магазина.

Сияна му помахаша с усмивка и си помисли: „Нямаш представа аз колко те обичам“, и обърна внимание на момичето, което искаше да плати федербала, който държеше в ръцете си.

Същата вечер, докато вечеряха, на Дани се обади приятел от университета с покана за рожден ден. Той благодари за поканата, но каза, че ще му даде отговор по-късно. Когато приключи разговора, се обърна към любимата си:

— Обади ми се приятел и ни покани на рождения си ден. Не му дадох отговор, защото не съм сигурен дали трябва да ходим. Ти не познаваш още никой от приятелите ми и нямам представа как ще се държат с теб. В последно време не съм излизал с тях, а и предполагам, че Мира, момичето, което ме притесняваше, ще присъства. След като

прекратих опитите ѝ да бъдем заедно, тя се държеше по-резервирано с мен, но пак излизахме с общите си приятели. Сега обаче не знам как ще реагира, а не искам някой да те нарани. Не бих понесъл заради мен да страдаш.

— Те са твои приятели и аз рано или късно ще се срещна с тях. От два месеца сме заедно и няма да се учудя, ако обвинят мен, че не си излизал с тях. Може би е време да изтърпя наказанието си, че съм те отделила от тях.

— Ако още веднъж кажеш нещо подобно, ще затворя прекрасните ти устни с моите и няма да те пусна, докато не върнеш думите си назад. Ти не си виновна, че не съм излизал. Аз просто нямах желание, а и ти никога не си ми пречила или спирала да правя каквото и да било.

— Вярно е, че не съм те спирала, но и не съм проявявала желание да излезем и да ме запознаеш с приятелите си. Не съм свикнала да ходя на бар, но заради теб трябваше отдавна да го направя. Затова сега приема поканата, а какво ще се случи, никой не знае.

Рожденият ден бе в едно столично заведение. Приятелите на Дани се запознаха със Сияна, а рожденикът я покани сърдечно и благодари, че са уважили поканата му. Тя изказа искрени пожелания и помоли за извинение, че досега не са се запознали. Приятелите му ѝ отвърнаха, че сега, когато са се запознали с нея, напълно разбират защо приятелят им не ги удостоявал с присъствие. На празника имаше и момичета, които с любопитство гледаха Сияна. Тя беше прихванала с шнола буйната си огнена коса, а оранжевият ѝ елегантен костюм, състоящ се от тясно сако, снежнобяла копринена риза и прав панталон, подчертаваше стройната ѝ фигура. Всичко, в комбинация с прелестната ѝ усмивка, излъчваше слънчево сияние. Някои момичета я харесаха, но други като Мира и най-близката ѝ приятелка веднага погледнаха завистливо. Приятелите на Дани се държаха дружелюбно, обръщаха ѝ внимание и я канеха на танци. Тъй като тя обичаше да танцува, не отказваше на никой и наистина се забавляваше. Момичетата също ѝ обръщаха внимание и Сияна напълно забрави за първоначалното си безпокойство. След един много изтощителен бърз танц седна да си откъхне. Дани беше седнал на другия край на масата и разговаряше с един от приятелите си. Тогава Мира и приятелката ѝ използваша момента да я наранят. За Сияна беше ясно, че Мира все

още има амбиции към Дани, въпреки че той изобщо не проявяваше интерес. Тя не можа да избегне разговора им, предназначен за нея.

— Тая за каква се мисли. Да не би да си въобразява, че Дани я обича и ще е неин. Ще се позабавлява малко и ще я зареже — каза злобно Мира.

— Да, той не може да бъде дълго време само с една жена. Свикнал е с женското внимание и когато му омръзне да се прави на примерно момче, ще възвърне стария си имидж — допълни другото момиче.

Сияна ги изслуша спокойно и точно когато двете приятелки очакваха, че тя ще си тръгне сърдита и разочарована, се случи неочакван обрат. Тя съвсем спокойно се обърна и каза:

— След като сте в една компания и се смятате за приятелки на Дани, не е редно да го обиждате в негово отсъствие, след като не може да се защити. А колкото до мен, не се тревожете за моя живот. Аз мога сама да се грижа за себе си, а и вас не ви интересува връзката ни.

В този момент до Сияна застана рожденикът и я покани на танц. Тя му се усмихна прелестно и тръгна към дансинга. Разговора бе чул от едно момиче, което бе в близост до Мира и също не одобряваше злобния ѝ коментар. Тъй като то бе наясно с каква цел се проведе разговорът, реши да предупреди Дани. Разказа му какво се е случило и как е реагирала Сияна. След което приятелски го поздрави за избора му на достойно момиче. Дани ѝ благодари за приятелското отношение, обяснявайки ѝ, че Сияна знае за предишната му връзка с Мира. Допълни, че дори и да не е знаела, пак нямаше да ѝ обърне внимание. Защото бе твърде интелигентна и добра и не обръща внимание на интриги. Каза ѝ също, че ако бяха говорили само за нея, дори нямаше да ги отрази. Но когато някой го обижда, не може да си мълчи и, макар миролюбиво, им е дала да разберат, че нищо не са постигнали със злобните си приказки.

Сияна забрави за неприятната случка веднага щом затанцува, но Дани изчака танца да завърши, и я покани за следващия. По време на танца я попита:

— Как се чувстваш, любов моя. Виждам, че си желана танцова партньорка, не мога да се вредя от приятелите си. Надявам се да ти е приятно.

— Чувствам се добре, а и мога ли да се оплача след такова мъжко внимание. А ти да не би да ревнуваш от приятелите си.

— Разбира се, че не ревнувам, и то е защото имам доверие на теб. Колкото до тях, със сигурност има такива, които с удоволствие биха нарушили приятелството си с мен, за да бъдат с красавица като теб. Знаеш, че съществуват и такива „приятели“.

— Да. Наясно съм, че има хора, които предпочитат да създават проблеми и конфликти. Затова не бива да се вярва на всичко, което се говори. Мира и приятелката ѝ вече се опитаха да те представят във възможно най-лоша светлина. Искаха да ми направят добро, информирайки ме какво ме очаква с теб, но, уви, аз не приех съвета им. Още по-малко не задоволих очакванията им да си тръгна сърдита с подвита опашка. Колкото до това, да бъде привлечена от твой приятел, е невъзможно. В момента, в който усетя дори и най-малък намек, превръщам флирта в шега и така, без да има обидени, се измъквам от ситуацията.

— Не се съмнявам, че си успяла да се справиш, а и разбрах за случилото се с Мира и съжалявам, че е трябвало да изтърпиш този негативен момент. Впечатлила си с поведението си Райна, която е била наблизо, и чувайки разговора, се притеснила за теб. Тя ме информира какви ги вършат Мира и приятелката ѝ.

— Всичко е минало и забравено и не заслужава да му се отделя внимание.

— Толкова си прелестна, че ми се иска да те завъртя във въздуха и да изкрещя на целия свят колко много те обичам. Не искам да има и най-малко съмнение сред приятелите ми. И по-точно тези, които са злонамерени и по някакъв начин се опитват да развалят отношенията ни, че ти си най-важният човек в живота ми.

— Това не е необходимо, не е важно другите да знаят за чувствата ни. Важно е, че ние самите чувстваме силата на любовта.

След този рожден ден за приятелите на Дани нямаше съмнение, че той е съвсем сериозен и отговорен в отношенията си с жената до себе си. Особено когато разбраха, че повече от месец двамата живеят заедно, съвсем се убедиха в сериозността на връзката им.

В началото на юни Марая, в съвсем напреднала бременност, ходеше по-рядко на работа. Не беше напълняла, само растеше на корем. Чувстваше се добре, но все пак реши, че не е необходимо да изкарва по цял ден в офиса. Въведе в работата една от доверените си служителки. Възнамеряваше от вкъщи да се информира какво се случва във фирмата. Служителката щеше да изпълнява задълженията ѝ, а и когато бебето се родеше, искаше да посвети цялото си внимание на него и съпруга си.

Матю успешно продължаваше с рубриката си „Път към успеха“, а и сега, когато с Марая повече си прекарваха времето вкъщи, работеше сериозно върху книгата си и тя бе почти завършена. Оставаха много малки поправки и щеше да я представи на редактор.

Наско и Кремена поддържаха интернет връзка и след двумесечна раздяла между Испания и България решиха, че любовта им е по-важна от работата. Точно когато Наско бе решил да напусне списанието и да замине за Испания, тя му съобщи, че си е намерила работа в Българска телевизия и се прибира в България. Освен Наско и Марая бе много щастлива от завръщането на приятелката си. И след като се съобрази и остави няколко романтични дена само за тях, двамата влюбени, организира вкъщи тържество по случай завръщането ѝ, на което освен Кремена и Наско покани брат си и Сияна. Трите двойки си спретнаха такъв купон, че когато стана прекалено късно и трябваше да се разделят, по-точно в малките часове на нощта, просто не им се щеше да свършва тази приятелска среща. Кремена и Сияна се запознаха същата вечер, но много си допаднаха и стана ясно, че ще станат добри приятелки. След тази изпълнена със смях и забава вечер двойките решиха, че по-често трябва да си организират такива купони.

През този месец Марая и Матю бяха поканени и присъстваха на два годежа. На годежа на най-добрите си приятели и кумове Кремена и Наско, които се бяха срещнали и влюбили покрай приятелството си с тях. Другият годеж беше на Дани и Сияна. Те също решиха да обявят официално връзката си, след като почти от три месеца живееха заедно. Дани беше предложил брак на Сияна. Обичаше я повече от себе си. Вярваше, че тя е единствената жена, която го обича и прави щастлив. Това си беше самата истина, защото тя го боготвореше и даряваше с много любов, нежност и топлина.

След тези щастливи събития Марая влезе в деветия месец. С всеки изминал ден както тя и Матю, така и близките ѝ очакваха с нетърпение да се появи новият човек в семейството. На тринадесети юли рано сутринта Марая се събуди от неспокойното движение на бебето. Матю също се събуди. Усети, че съпругата му е неспокойна, и се завъртя на другата страна. В последно време в очакване на бебето спеше леко и при най-малкото движение се будеше. Той разтревожено я погледна, защото разбираше, че нещо не е наред.

— Как си, скъпа? Да не би нещо да те боли.

— Не, само че бебето много се движи. Ще стана за малко да се разходя, дано се успокои.

— Чакай аз да ти помогна.

Той стана и придържайки я през кръста, ѝ помогна да стане. Докато тя отиваше към тоалетната, усети, че водите ѝ изтичат, и започнаха леки контракции. Върна се в спалнята и опитвайки се да е спокойна и да не притесни съпруга си, каза:

— Скъпи, мисля, че е време да ме закараш в родилното отделение.

— Ти добре ли си? — каза притеснено Матю.

— Да, но е време да се запознаем с нашето бебе. Затова е било толкова неспокойно, защото иска да излезе вече от малкото пространство, в което се намира — му отговори спокойно Марая, но после изведнъж се преви от последвала контракция.

Матю се облече по най-бързия начин. Помогна внимателно и на нея да се облече. Взе приготвения ѝ предварително багаж и я откара в болницата. По пътя тя го предупреди да не се обажда на никого, докато не роди. Усещаше притеснението и тревогата му и смяташе, че ако повика родителите ѝ, всички ще се притесняват още повече и той ще се чувства още по-зле. Матю разбираше, че тя в момента се тревожи повече за него, отколкото за себе си, и се опита да я успокои:

— Не се безпокой, всичко ще е наред. Мисли единствено за себе си и за това, което ти предстои. Аз съм добре — а в мислите си се молеше всичко с любимата му и бебето да е добре.

След няколко часа се появи малката Памела. Марая бе изтощена, но и щастлива, гледайки как къпят, преглеждат и повиват малката ѝ дъщеря. Една от сестрите излезе да съобщи и честити радостното събитие на таткото.

— Благодаря ви — каза развълнувано той. С насълзени от емоции очи и разтреперани устни попита: — Как е съпругата ми и бебето? Мога ли да ги видя?

— Съпругата и дъщеря ви са добре. Всичко мина спокойно и нормално.

Матю влезе в стаята. Веднага отиде до Марая и я целуна по челото. Погледна с гордост и възхищение към бебето. После се обърна към съпругата си, гледайки я с онзи поглед, с който гледаше само нея и който ѝ казваше колко я обича, без да казва и една дума дори, но този път каза:

— Благодаря ти, любов моя, за прекрасната дъщеря, с която ме дари! Обичам те и не мога да изразя с думи щастието, с което винаги си ме дарявала. С раждането на дъщеря ни ти ме дари и с възможността да стана щастлив горд баща на това малко прелестно момиченце.

— Наистина е прекрасна, нали? — му отвърна Марая трогната от чувствата, които четеше по лицето му.

Той бе чувствителен и нежен винаги с нея, но сега излъчваше благоговейно чувство, гледайки дъщеря си! Тя бе толкова малка и беззащитна, а той се гордееше, че е неин баща.

— Тя е най-красивото бебе, което някога съм виждал!

— Сега вече можеш да се успокоиш. Обади се на родителите ни и ги поздрави с раждането на внучката им.

— Какво нещо е животът! — каза замечтано Матю. — Само преди няколко часа беше в прегръдките ми, а сега си тук и вече сме родители! Обичам те, Марая. Обичам и двете ви. Обичам ви повече от всичко на този свят.

— Знам, любими мой! И аз те обичам. Ти и Памела сте най-важните същества в моя живот. А сега върви и се обади на близките и приятелите ни.

През това време влезе сестрата да провери дали всичко е наред. Матю целуна отново Марая и излезе от стаята щастлив и спокоен. Двете най-важни жени в живота му са добре и се грижат за тях. Излезе от сградата, влезе в колата и започна с обажданията. Обади се първо на родителите ѝ, а след това и на своите, от които получи най-искрени поздравления. Нямахше как да не се обади и да не сподели радостта си с Кремена и Наско. Те дори изявиха желание да отидат при него. Той

ги спря, като им каза, че родителите на Марая ще отидат всеки момент и едва ли ще могат всички да я посетят. Уговориха се по-късно той да мине до тях, за да се видят и да ги почерпи. Тъкмо приключи с телефонните разговори, когато видя Марина и Крис да отиват към него. Той им се усмихна и те видяха щастието, което изпитваше на лицето му.

— Честито, синко! — му каза Марина, прегръщайки го, а после даде възможност и на съпруга си да поздрави зет си.

— Честито и от мен! — каза Крис и също го прегърна. — Още не мога да повярвам, че моето малко момиче е майка!

Матю отвърна на сърдечните им поздравии, като също им честити щастието да са баба и дядо на най-прелестната внучка. Разказа им набързо, че раждането е преминало нормално и че и двете — майката и бебето, се чувстват добре и са прекрасни. От думите му се усещаше гордостта, която изпитва като баща. Обясни им, че не им е звъннал порано по желание на Марая, за да не се тревожат. Родителите го слушаха и силните им емоции на радост и щастие се отразяваха в насълзените им очи. В това време Марая му звънна.

— Кажи, мила. Родителите ти са тук и много искат да видят теб и дъщеря ни.

— Затова ти се обаждам, вече сме настанени с Памела в самостоятелна стая и можете да дойдете.

— Добре, скъпа, идваме веднага. Нямам търпение да ви видя отново!

Когато той каза, че Марая ги очаква, майка ѝ, въпреки че копнееше да види дъщеря си и внучката си, го отпрати да влезе първо сам. Матю ѝ благодари, кимайки за разбирането, и влезе в стаята. Отиде до Марая, а тя го очакваше с разтворени обятия. Двамата се прегърнаха и останаха така известно време. После устните им се намериха и се сляха в жадувана страстна целувка. Когато се разделиха, щастливи погледнаха към дъщеря си.

— Обичам те и нямам думи, с които да изразя щастието си.

— И аз те обичам. Благодаря за този прекрасен подарък, защото ти си баща на дъщеря ни. Ти и тя сте моят живот. Добре е, че влезе само ти. Имах нужда да те почувствам и да те прегърна. Мина ми през ум, че откакто сме заедно вече почти година, не сме се разделяли дори

и за една вечер. Остана при мен и преди сватбата, а тази вечер ще сме разделени.

— Дори не ми припомняй! И аз си мислих за това, и ще ми е много трудно да се прибера. Но ще издържа няколко дена, само вие да сте добре. Благодарен съм на майка ти, че предложи да вляза сам. Имах нужда от силната ти прегръдка.

— Да, мама винаги мисли първо за нас! Въпреки че съм сигурна, че няма търпение да ни види, знае, че имаме нужда да сме сами. А сега ще се престрашиш ли да вземеш дъщеря ни и да ми я дадеш.

Матю отиде до кошчето на бебето и го взе на ръце. Гушна го нежно и го целуна по малкото чело. Постоя известно време с дъщеря си на ръце и се любува. Не можеше да се нагледа на това крехко малко създание, което бе плод на любовта им с Марая. После внимателно даде бебето на майка му и гледайки ги двете, изпита много силни емоции и очите му овлажняха от сълзи на щастие. Наведе се и целуна и двете, а после каза:

— Време е да разрешим на бабата и дядото да видят внучката си. Ще погледна дали са дошли и Дани и Сияна. Когато им се обадох, ги събудих, нали е неделя, а и снощи са били на парти с приятели. Зарадваха се и казаха, че щом се приготвят, ще дойдат. Имаш много поздравии и от моите родители, и от Кремена и Наско. Не успях да звънна на сестрите си и брат си. Майка ще им се обади и предполагам, че те ще ни потърсят. Пак се увлякох в приказки, а вън има хора, които с нетърпение очакват да влязат.

— Да. Кажим им да влязат, а аз как изглеждам — попита изведнъж Марая.

— Ти си най-красивата жена. Но имаш вече конкуренция, защото в тази стая са двете най-прелестни жени във вселената, и двете са мои.

Марина и Крис влязоха в стаята и поглеждайки към дъщеря си с бебето на ръце, чувствата им взеха връх и се разплакаха от щастие. Толкова много се бяха развълнували, че само ги гледаха и не казаха нищо. Първа се опомни Марина и отиде и целуна и прегърна Марая, като внимаваше да не пипне бебето. После отстъпи място и на съпруга си, да целуне и прегърне дъщеря си. И двамата гледаха малкото бебче и не смееха да го докоснат. Марая също се разчувства от вълнението на родителите си:

— Мамо, тате, това е внучката ви Памела! Можете да я вземете, докато е будна, защото скоро ще яде и ще спи.

Не се страхувайте! Отгледали сте две деца, защо се притеснявате?

— Аз ще я взема! Я да видя моето малко момиченце! Ела при баба да те гушне! Нямам търпение да се приберете и да имам много време да се радвам на внучката си — и поглеждайки бебето в ръцете си, продължи: — Да знаеш само колко песни ще ти пея и как ще си играем.

— Да, всички знаем, че отсега нататък Памела ще е най-глезеното бебе на света, но ще позволиш ли и дядо ѝ да я подържи.

— Да, скъпи, разбира се. Ето, вземи я. Милата ми, тя днес ще има да се чуди какво се случва. Но какво да се прави, като искаме да ѝ се порадваме. А как е младата майка? Имаш ли нужда от нещо? Ако нещо определено ти се яде, да ти го приготвя.

— Не, мамо. Засега нямам нужда от нищо. А и за днес си взех храна от вкъщи, преди да дойда. За утре може да ми приготвиш, каквото решиш. Пък и за три дена все ще изкарам на по-суха храна. Ще пия повече сокове и мляко. Дано да имам достатъчно кърма.

— Добре, ще видя какво ще измисля. Ще ти донеса прясно мляко с овесени ядки и други ядки, от които се увеличава кърмата. А сега те оставяме, за да може за малко да те видят и брат ти и Сияна, защото също са тук, но ще ги предупредя по-бързо да излизат. Все пак имаш нужда от почивка. Довиждане и ще се видим утре, а ако нещо ти се прияде, само ми звъни.

— Добре, мамо. Не се притеснявайте за нас. Обичам ви.

— И ние те обичаме момичето ни, а вече обичаме много и малката си внучка — отвърнаха родителите ѝ.

Същата вечер Матю, преди да се прибере вкъщи, купи бонбони, сладки и напитки и се отби в дома на Наско. През деня Кремена се беше обаждала на Марая, за да честити първата ѝ рождба. Сега, когато видя и Матю, отново му честити и го поканиха да остане с тях на вечеря. Тя и Наско бяха много щастливи от раждането на бебето.

— Скъпи, вече си имаме кръщелница — обърна се към Наско Кремена. — Да, и много ще я глезим! Още утре ще отидем да я видим.

Днес послушахме баща ѝ, защото майка ѝ бе изморена от раждането, но утре никой няма да ни спре да видим и двете.

— Да, непременно ще отидем! Нямам търпение да видя приятелката си и любимата си кръщелница! Толкова се радвам, че не знам как ще издържа до утре.

— На мен ми кажи как ще издържа? С Марая установихме, че откакто сме се събрали, не сме се разделяли за нито една нощ. И на двамата ще ни е трудно, докато си ги прибера у дома.

— Казаха ли кога ще ги изпишат?

— Ако не възникнат проблеми, след три дена.

— Нали каза, че всичко е минало нормално. След като и двете са добре, няма да има проблеми.

— Надявам се на това! Много ще ми е трудно да се прибера у дома и да знам, че Марая ще я няма. Толкова много ще ми липсва, че не знам дали изобщо ще мога да заспя.

— Разбирам те напълно, приятелю! — му отвърна Наско. — Докато Кремена беше в Испания и аз страдах, ти беше до мен и знаеш колко много ми липсваше, а при това бяхме малко време заедно. Мога да си представя как се чувстваш.

Кремена се трогна от признанието на Наско, прегърна го и каза:

— Спокойно, скъпи, вече съм до теб. Никъде няма да ходя, а ти, вместо да успокоиш Матю, го натъжаваш повече. И двамата слушайте! Марая отсъства, защото е станала майка. Най-хубавото нещо, което може да се случи на една жена. Тя е добре и бебето е добре. Трябва да се радваме и да празнуваме, и да мислим за тях с много любов. Ще се приберат вдругиден, само трябва малко търпение.

След три дена Матю прибра жена си и дъщеря си вкъщи. С помощта на Марина беше приготвил всичко необходимо за посрещането ѝ. Неговите родители също бяха дошли, за да видят снаха си и внучката си. Сияна бе приготвила празничен обяд и го бе занесла в дома на младите родители. Тя и Дани изцяло бяха поели ангажимента да се грижат за храната и напитките. В късния следобед всички си тръгнаха. Дори родителите на Матю бяха отседнали у сватовете си, за да оставят родителите да се погрижат за дъщеря си и да си отдъхнат на спокойствие. Вечерта, след като малката Памела бе

изкъпана, нахранена и приспана. Матю, който през цялото време не се отделяше от съпругата си, я прегърна и не помръдна няколко минути.

— Толкова много ми липсваше! Тази нощ няма да спя, а ще те прегърна и гледам, докато дъщеря ни огладнее. После ще ти я дам да я нахраниш и ще ви гледам и двете, за да изтрия липсата, която чувствах, докато ви нямаше.

— И ти ми липсваше много, любими мой, но с малката се разсейвах и успявах да притъпя неприятното чувство, че не си до мен.

— Добре, че бяха приятелите ни, а после дойдоха и нашите.

— А те защо не останаха вкъщи?

— Защото още вчера, когато дойдоха, майка ти ни покани у тях. После им предложи да нощуват там. И аз си помислих, че е по-добре да сме сами, за да не се грижиш и за тях.

— Добре, този път се съгласявам! Но искам да знаеш, че нямам нищо против да се грижа и за повече хора.

— Знам, но моментът не е подходящ. За мен е важно твоето спокойствие. Имаш нужда от почивка. Ако мога с нещо да ти помагам, искам да ми казваш. Защото досега не съм се грижил за бебе. Искам да се включа пълноценно в грижите за дъщеря ни.

— Тогава ще се учим заедно. Ще следваме инстинкта си и наученото от книгите, които четохме. Памела е спокойно бебе. Храни се и през повечето време спи.

— Е, в такъв случай, докато тя спи, аз ще се погрижа и майка й — да спи и да се храни, за да има храна и сили да се грижи за нея.

Матю я взе на ръце и я отнесе в спалнята. Там двамата се съблякоха и си легнаха, като внимаваха да не събудят дъщеря си, а тя спеше спокойно в креватчето си.

Когато Марая се отпусна на леглото, прошепна, въздишайки:

— Най-после съм си у дома и съм там, където се чувствам най-щастлива и най-спокойна — в твоите обятия. Нямахме две нощи, а сякаш съм отсъствала седмици.

— И аз най-после съм спокоен и съм много щастлив. Чувствам се най-добре, когато си до мен, а сега и детето ни е с нас. Какво повече мога да искам от това.

Първите няколко дена Матю си взе отпуск. Марая се справяше с бебето, а и майка й ги посещаваше всеки ден, но той също помагаше. Ходеше да пазарува, справяше се с някои домакински задължения.

Когато дъщеря му беше будна, я гледаше и се радваше на движенията ѝ. Тя беше жизнено бебе и отрано започна да се усмихва, и много обичаше да рита с крачка и маха с ръчички. А щом баща ѝ протегнеше ръце, веднага му се усмихваше и махаше с ръчички към него. Той обожаваше дъщеря си. Съпругата му все му правеше забележки, че прекалено много я глези, а в същото време и тя я глезеше. Двамата се справяха безпроблемно с отглеждането ѝ. Бяха намерили баланса между отглеждане на детето си, справяне със служебни и домакински ангажименти и време за самите тях. Матю много помагаше на съпругата си. Успяваха така да подредят нещата, че когато вечер дъщеря им заспеше, те се отдаваха само на вниманието си един към друг. Споделяха си изминалия ден, обсъждаха въпроси, свързани със семейството им. Най-много време отделяха да се насладят на любовта си. Тя бе все така силна и всеотдайна, никога не пренебрегваха страстните си желания. Нямаха насищане и любовната им игра бе безкрайна. За Матю Марая винаги е била изключителна жена, истински професионалист в работата, напълно отдадена любеща съпруга, а сега бе и най-грижовната майка. Вече два месеца, откакто бе родила, тя не се отдели от детето си. Хранеше се с всевъзможни храни, за да има достатъчно кърма за бебето.

Фирмата ѝ бе поверена на доверена служителка и тя се информираше за нея единствено по телефона. Ако нямаше какво да прави, когато бебето спи и съпругът и е на работа, отиваше в стаята, която двамата използваша като кабинет, и твореше. Създаваше нови модели, които да използва в бъдеще. Засега за нея най-важно бе отглеждането на дъщеря им, а и държеше да има достатъчно свободно време и за съпруга си. От преуспяла бизнес дама се бе превърнала в грижовна майка и домакиня, но в нито един момент не съжаляваше, че временно е оставила работата си. Съпругът ѝ се възхищаваше за пълната ѝ всеотдайност. Но я познаваше и знаеше, че работата ѝ липсва. Тя му бе показала моделите, направени в свободното ѝ време. Тогава той ѝ каза:

— Скъпа, от два месеца не си ходила във фирмата си. Ако искаш, можем да ангажираме жена да гледа дъщеря ни по няколко часа на ден, и ти отново да поемеш част служебните си отговорности. Разбери ме правилно. Казвам ти това, защото искам да си щастлива. Въпреки че с

нищо не си показала желание да се върнеш на работа, ти казвам, че имаш пълната ми подкрепа, ако пожелаеш да го направиш.

— Разбирам какво имаш предвид. Работата ми липсва наистина, но има нещо, много по-важно от нея, и то е семейството ни. Памела и ти сте по-важни от всичко. Мога да работя винаги, но няма да мога да върна времето, в което дъщеря ни расте. Аз ще се грижа за нея, а след време, когато реша, че има нужда от мен във фирмата, мама ще идва за час, два и така ще се справяме. Мога да работя спокойно и от къщи. Тази есен няма да правя ревю. Имам нови модели, които ще предложа на клиентите си с презентация, която ще изпратя на имейлите им. Така ще могат да видят моделите и да поръчват това, което харесват.

— Възхищавам ти се! Все си мисля, че те познавам добре и няма какво повече да науча. И точно тогава отново ме изненадваш. Обичам те. Ти си добра във всичко, с което се захванеш. Правиш всичко със сърце и душа. И въпреки това не преставаш да ме изумяваш. Въпреки големите грижи, които имаш покрай дъщеря ни, нито веднъж не си ме пренебрегнала. Стараеш се въпреки всичко да е наред и не желаяш чужда помощ. А освен всичко това намиращ време и за работата си, така че да не лишаваш от присъствието си детето ни. Измислила си как да представиш новата си колекция и фирмата ти да действа и без твоето присъствие. Благодаря ти, че си моя любима, съпруга и майка на детето ни. Не мога да си представя друга жена на твое място да се справи с всичко това без нечия помощ. А ти не само се справяш, но го правиш по най-добрия начин. Както аз съм щастлив като твой съпруг, така и дъщеря ни е щастливка, че има такава всеотдайна майка.

— Любими мой, защо пренебрегваш себе си? Ти си винаги до мен и ми помагаш за всичко. Без теб и любовта ти нямаше да мога да се справя. Ти си този, който ми дава сили и ме зарежда само с положителна енергия. Благодарение на твоята подкрепа и помощ имам време за всичко. А да се грижа за дъщеря ни, е истинско удоволствие. Тя се променя с всеки изминал ден. Времето, в което я кърмя, е най-възбуждащо, защото тогава е най-близо до мен. За нищо на света не бих се отказала от това, само се моля по-дълго време да мога да я храня така, защото за нея това е най-добрата храна, а аз искам само най-доброто за нея.

— Обичам те, Марая. Ти и дъщеря ни сте най-важни в моя живот. Благодаря на Бог, че ви имам.

— И аз те обичам. За мен ти и Памела сте на първо място. И аз съм благодарна на Бог и съдбата, че ме срещна с теб, а ти ме дари с толкова много любов и щастие, че няма какво повече да желая.

В края на септември се състоя сватбата на Кремена и Наско. Марая и Матю присъстваха на това важно за приятелите им събитие. Тя, която се ограничаваше от танци на собствената си сватбата, сега танцуваше с голямо удоволствие. Малката Памела в този ден бе поверена на грижите на баба и дядо.

През октомври Матю направи представяне на книгата си. Събра близки, приятели и журналисти. Преди да опише накратко съдържанието на книгата, той изказа благодарност към човека, помогнал най-много в създаването ѝ.

— Идеята да напиша тази книга, ми хрумна паралелно със започването на статиите, които пиша на тема „Път към успеха“. Винаги съм искал да направя по-подробно проучване за човешките взаимоотношения и да разбера отговорите на много въпроси, свързани с тях. Така започнах да пиша. Работата ми е такава, че общувам с много хора, и това ми помогна до известна степен да получа представа за същността на темата. Но истината е, че разбрах много за човешките взаимоотношения и по-скоро за положителното, което може да се постигне с доброта и разбирателство между хората, от Марая, моята прекрасна съпруга. Без нея нямаше да успея да представя истинската идея, която имах. Исках да покажа на хората, че с добро чувство и искрени взаимоотношения могат да се постигат много по-добри резултати, повече положителни емоции и светът ще е по-добър. Моята съпруга ми показва как в действителност това може да се осъществи. Как добрите намерения могат да са реални. Щастлив съм с професията си. Обичам да общувам с хората и да представям живота им такъв, какъвто е. Но най-голямото щастие е семейството ми. Когато човек има близки, които го подкрепят и обичат, може да успее във всичко. Родителите ми, брат ми и сестрите ми ме подкрепиха да осъществя мечтата си да стана журналист, за което винаги ще съм им благодарен и ще ги обичам вечно. Когато срещнах съпругата си, усетих истинската сила на любовта и всеотдайността към човека, когото обичаш. Тя не само ме дари с много любов и с най-прекрасната дъщеря, но направи животът ми пълноценен във всяко отношение. Целият ми живот се промени и открих какъв е истинският смисъл да се живее. Без нея аз

пак щях да съм човекът, който съм, но нямаше да разбере стойността на истинското щастие. Нямаше да знам, че любовта е най-важната движеща сила. Тя дава възможности, вяра, подкрепа и увереност във всяко начинание. Благодаря ти, Марая. Обичам те. Посвещавам тази книга на теб, защото ти ми помогна да я създам точно такава, каквато си я представях. Ти ми помогна да открия истинското значение и смисъла на искрените и реалистични взаимоотношения между хората.

Последваха бурни аплодисменти, при които Марая, която държеше на ръце малката Памела, отиде до съпруга си и гледайки го с любов с влажните си от сълзи очи, прошепна:

— Отново успя да ме разплачеш от щастие. Обичам те. Той прегърна двете най-важни жени в живота си. Целуна съпругата си, а след нея и дъщеря си.

Матю постигна небивал успех с книгата си. Още преди да я представи официално и първият тираж да излезе от печат, Наско ѝ направи рецензия, която представи на части в няколко последователни броя на списание „Хайлайф“. От нея читателите добиха представа за съдържанието на книгата „Човешки взаимоотношения“. Когато книгата излезе в продажба, първият тираж се изкупи за много кратко време и последва следващ тираж. Отзвукът от книгата бе впечатляващ и невероятен. Всеки ден той четеше отзивите и коментарите на хората във фейсбук страницата си и не можеше да повярва на успеха си. Марая, която бе винаги до него, с гордост заяви:

— Всичко, което постигна, е реално, скъпи, и ти заслужаваш този успех.

— Успях, защото ти беше до мен през цялото време. Помагаше ми и ме подкрепяше във всеки момент. Без теб тази книга нямаше да е това, което е.

— Аз бях до теб, защото те обичам и не мога да съм далеч от теб, особено ако си у дома. Успехът, който постигна, е благодарение на ума, възгледите и усета, които имаш, да изразяваш мислите и чувствата си с думи.

Освен официалното представяне на книгата в София Матю бе гост и на няколко телевизионни предавания. Уважи поканите и на градовете, в които също направи презентация на книгата си и даде

много автографи. На пътуванията го придружаваше съпругата му, когато не се налагаше да се остава втори ден в посетения град. През деня за Памела се грижеше баба ѝ, но майка ѝ държеше вечер да си е вкъщи, а и все още я кърмеше. За Матю бе още по-трудно, защото също не искаше да оставя семейството си. В повечето случаи отказваше да остава втори ден. До Коледа времето мина бързо и неусетно. Покрай грижите за Памела и представянето на книгата Марая и Матю живееха динамично и забързано ежедневие. Това все пак не им попречи да намират време и за самите себе си, и за любовта си.

И тази година по традиция семейството му прекара заедно Коледа в Лясковец. Близките им много се радваха и ги отрупваха с грижи и внимание, защото рядко се виждаха, особено откакто се роди Памела. Тя беше вече на пет месеца и бе много жизнено и усмихнато бебе. Сестрите на Матю го гледаха и не можеха да повярват, че малкото им братче се справя толкова добре с дъщеря си. Той без проблем ѝ сменяше памперса, преобличаше и хранеше. И на двамата им личеше, че се обожават. Малката, като видеше баща си, веднага се усмихваше и започваше да пери ръчички и да рита с крачка. Тогава баща ѝ я целуваше и я гушкаше в скута си.

За Новата година се прибраха в София и я посрещнаха в дома си с приятелите си и Дани и Сияна. Кремена изненада всички с приятната новина, че с Наско очакват дете и че радостното събитие се очертава да бъде около рождения ден на Памела. Всички бяха щастливи и доволни от живота си. Посрещнаха годината с усмивки и танци. Забавляваха се и си пожелаха и през новата година да са щастливи поне толкова, колкото са сега. Памела, която спеше, се събуди от гърмежите и фойерверките, тогава родителите ѝ я гушнаха, всеки от тях я целуна и ѝ пожела Щастлива Нова година. Тя се успокои при вида на усмихнатите си родители и отново заспа.

През февруари Марая с голямата подкрепа и помощ от страна на съпруга си успя да направи ревю и да представи новата си колекция, която бе създала в дома си, грижейки се същевременно за дъщеря си. Организирането на събитието бе направено отново от Матю. Той се бе погрижил всичко да изглежда съвършено и грандиозно. От избора на зала, подиума с бял килим, разноцветни светлини, които да предадат блясък на цялата обстановка, покани за гостите и медиите, които щяха

да отразят събитието, до коктейла след ревюто. Винаги изпитваше гордост от съпругата си, а сега гордостта му бе двойно по-голяма, защото тя бе успяла да направи колекция от модели въпреки грижите около дъщеря им и дори за миг не бе пренебрегнала нито дъщеря си, нито него. Новата колекция бе интригуваща и впечатляваща. Марая получи силни аплодисменти и адмирации за работата си. Постигайки поредния си триумф, тя се яви на подиума с елегантен костюм и благодари за аплодисментите и уважението. Срещу нея в публиката стоеше с дъщеря им в ръцете си съпругът ѝ. Той ѝ се усмихваше влюбено и окуражително, изразявайки с поглед любовта и възхищението си към нея.

След ревюто имаше повече служебни ангажименти. Срещи с нови клиенти, сключване на договори. С помощта на родителите си и Матю, които се грижеха за Памела, когато ѝ се налагаше да отсъства от къщи и да ходи до фирмата, успя да се справи. Служителката, която бе назначила да я замества, присъстваше на срещите с клиентите и така и бе по-лесно да изпълнява задълженията си и да се справя с дейността на фирмата. Така Марая се грижеше спокойно за дъщеря си.

През пролетта, когато времето се затопли, младите родители и дъщеря им редовно излизаха на разходки, а през почивните дни заедно с приятелите си организираха пикници сред природата и всички обръщаха внимание на малката. Кремена и Сияна много обичаха да си играят с нея и отменяха майка ѝ, докато тя играеше с мъжете на карти като четвърти човек.

След големия успех на Матю с издаването на първата му книга, се зароди идея за втора книга. Вдъхновен от голямата си любов към съпругата и дъщеря си, любовта към всички от неговото семейство и семейството на Марая, любовта към приятелите, реши тема на следващата книга да бъде „Силата на любовта“. Когато сподели идеята със съпругата си, тя се зарадва и въодушевено го насърчи и окуражи:

— Любими мой! Новата ти идея е чудесна! Удивително е, че реши да създадеш книга за това вълшебно чувство! Сигурна съм, че ще постигнеш невероятен успех.

Така той с божията благословия и с голямата подкрепа на любимата си започна да пише новата книга.

През юни се състоя сватбата на Дани и Сияна. На сватбеното тържество, освен младоженците най-забележителна бе малката калинка. Памела през този месец беше проходила и сега крачеше важно до булката с прелестната си бяла рокличка, която бе ушита от майка ѝ специално за сватбата. Вуйна ѝ Сияна много я обичаше и внимаваше постоянно да не се препъне в дългата ѝ рокля. На сватбеното тържество присъстваха Наско и Кремена. Въпреки че тя бе в напреднала бременност, държеше да присъства на празника на приятелите си. През последната година между трите семейства цареше искрено и истинско приятелство. Те постоянно си организираха сбирки, излети с пикници, разходки и много забавления. Често гостуваха на Марая и Матю, за да могат да се радват на малката Памела. Сватбата на Дани и Сияна бе грандиозна. Той бе синът в семейството и родителите му се бяха погрижили тържеството на младоженците да е незабравимо.

Майката и братът на Сияна бяха приети като част от семейството. Всички се отнасяха с уважение към тях. Сияна, освен че бе открила любовна на живота си, се сдоби с голямо и сплотено семейство.

Времето, откакто живееше с любимия си, бе най-щастливият период в живота ѝ. Дани бе пример за идеален мъж. Семейството му се гордееше с него, защото той се доказва както в професионалния, така и в личния си живот.

На сватбата цареше истинско забавление с много музика и танци. Всички присъстващи на тържеството успяха да танцуват и да се веселят от душа и сърце. Младоженците бяха неотразими. Излъчваха неописуемо щастие и с това създаваха истинско удоволствие и на хората около тях.

Месец след разкошната сватба на Дани и Сияна на голямото семейство му предстоеше друго тържество. Това бе първият рожден ден Памела. За нейния ден бе организирано тържество, на което се събраха семействата на Марая и Матю и кумовете. Децата от семейството на Матю обръщаха голямо внимание на малката

рожденичка. Измисляха игри, с които да я забавляват. Големият му племенник Иво беше вече на девет години, а близнаците — на седем, затова се държаха кавалерски с малките дами. Мая, дъщерята на Рени, беше на пет години и постоянно стоеше до Памела. Родителите на Памела бяха все до нея и играеха заедно с децата. Подхвърляха си балони, надуваха свирки и танцуваха на детски песнички. Явно Кремена много се е вълнувала на рождения ден на кръщелницата си, защото на следващия ден роди дъщеря си Ванеса.

През това лято Марая и Матю заведоха Памела на море. С тях бяха Дани и Сияна. Изкараха една приятна и спокойна почивка. Забавляваха се с малката на плажа, правеха си разходки в курорта, а вечер, след като Памела заспеше, младите родители се отдаваха на любовта си. Дани и Сияна вечер ходеха на бар и се смесваха с туристите, друг път само се разхождаха, а после се прибираха в хотела и се наслаждаваха един на друг. След сватбата двамата обсъждаха желанието си да имат дете, въпреки че Сияна все още бе студентка. Тя сега бе по-свободна, след като най-после се съгласи с предложението на Дани да назначи продавач-консултант за магазина си. Пак прекарваше много време там, но имаше и повече време за семейството си. Виждаше се редовно с майка си и брат си и им помагаше финансово, а и често ги канеха с Дани в дома си. Той се разбираше много добре с брат ѝ, говореше си с него по мъжки и му даваше съвети, ако момчето се интересува от нещо.

Кремена и Марая се виждаха редовно, когато ходеха в парка на разходка с дъщерите си. А през почивните дни трите семейства прекарваха повечето време заедно на пикник или на гости в някое от семействата. Често се събираха на вилата в Панчарево, а понякога ходеха на гости на баба си и дядовците в Горна баня. Там къщата беше голяма и побираше всички семейства, а и по-възрастните бяха доволни да има млади хора край тях, и си играеха с правнучката си.

През есента Марая продължи с традицията на фирмата си и направи ревю. Този път представи и нещо ново. Заедно с дамската и детската мода представи и облекла за бременни. С тази новост привлече още по-голяма аудитория от клиенти. Организирането на ревюто бе отново дело на Матю. За него беше чест, че съпругата му харесва организацията му, и възприемаше всичко като приятен ангажимент и с удоволствие се грижеше за детайлите. Този път и

Марая имаше възможност да се занимава с изпълнението на някои задачи, свързани с ревюто. Памела бе по-голяма и много харесваше да гостува на баба си и дядо си, а те я обожаваха и глезеха. Играеха си с нея, все едно и те са малки деца.

След ревюто, на което Марая постигна отново успех, докато се бе оттеглила в гримьорната, да се освежи преди коктейла и интервютата, усети, че и прилошава. Беше доволна, че е сама, и никой не разбра за неразположението ѝ. Не искаше да тревожи съпруга си, а и вече знаеше със сигурност, че е бременна, защото сутринта си бе направила тест. След края на коктейла двамата с Матю се прибраха доволни от успеха и уморени от дългия изтощителен ден. Памела щеше да нощува в родителите ѝ, затова те решиха да си лягат, след като си вземат душ. След банята Марая се изсуши и с нетърпение очакваше Матю, защото възнамеряваше да му каже за състоянието си. Щом той влезе в спалнята, тя каза:

— Днес постигнахме голям успех и мисля, че новите модели, както и облеклата за бременни се приеха идеално, така че мога спокойно да си работя от къщи.

— За дъщеря ни и мен е чудесно да си винаги у дома. А и тя се чувства най-добре с теб, но мислех, че ще искаш да я дадеш на детски ясли пролетта. Знаеш, че каквото и решение да вземеш, аз съм с теб.

— Знам, че предпочиташ аз да се грижа за Памела. Въпреки че ще ме подкрепиш и ако реша да се върна на работа. Само че аз скоро няма да се върна на работа, защото ще се грижа за дъщеря ни, а заедно с нея и за още едно малко човече, създадено от двама ни.

Матю, както си триеше косата, спря и я погледна. После много бързо остави хавлията и прегърна съпругата си:

— Бременна ли си? — с развълнуван глас я попита той.

— Да, любов моя, и съм много щастлива. От няколко дена имах съмнения, но вече съм сигурна.

— Но как! Нали те пазя, въпреки че, като се замисля, от доста време не го правя. Защото ми каза, че няма проблем, и аз си помислих, че взимаш хапчета. Не си вземала хапчета?

— Не съм вземала предпазни мерки. Знаех, че искаш да имаме още деца. В същото време толкова ме обичаш, че не искаш да ме натоварваш с повече отговорности. Затова, без да правя нещо, оставих на съдбата да реши какво да се случи. И тя реши отново да сме

родители. Когато разбрах, че съм бременна, ми идваше да летя от щастие. Едвам дочаках вечерта да мине, но не ти казах през деня, защото щеше да се притесняваш за мен по време на ревюто. А не исках да се тревожиш излишно. Чувствам се прекрасно.

— Обичам те, мила. Обожавам те. Няма друга като теб, която да се отдаде на семейството и майчинството си, а в същото време да постига успех след успех на модния подиум.

След седем месеца в последния ден на април се появи синът им Кристиан. Матю този път се пристраши и присъства на раждането на сина си. Държеше Марая за ръка и милвайки я по косата, изживяваше случващото се заедно с нея. За него тя бе най-красивата и смела жена, която правеше всичко необходимо, за да може синът му да се роди по нормалния начин. В първите дни, след като прибра жена си и сина си къщи, не се отделяше от тях, а се грижеше и за дъщеря си. Памела подскачаше край бебешкото креватче и викаше:

— Имам братче, имам братче!

Родителите ѝ я гледаха с любов и се радваха на щастieto си. Когато бебето спеше, Марая се занимаваше с дъщеря си. Матю ѝ помагаше както в домакинството, така и в грижите за децата им. Така им оставаше време да обърнат внимание и на себе си. Докато бебето беше малко, го извеждаха само в близкия парк. Матю караше количката, а Памела вървеше с майка си и подскачаше около родителите си и бебето.

Три месеца след като Марая роди, брат ѝ Дани и снаха ѝ Сияна също станаха родители. Сияна роди момче, което кръстиха Константин. Трите майки се разхождаха с децата си в парка и прекарваха много време заедно. Когато съпрузите им бяха свободни, се присъединяваха към тях, а във времето на отпуските ходеха заедно на море, на планина и много се забавляваха. Памела и Ванеса станаха най-добри приятелки, а братовчедите Кристиан и Константин също бяха много добри приятели, а се разбираха и с малко по-големите от тях момичета.

Марая и Матю имаха възможност и пътуваха с децата си както в България, така и в чужбина. Показваха им света, възпитаваха ги на човешки ценности. Стремяха се да ги научат да бъдат добри хора и да

могат да разпознават доброто от злото. Прекарваха много време заедно, бяха щастливи, че семейството им е сплотено и има разбирателство между децата им. Както отделяха много време за децата, така отделяха време и за себе си. Винаги имаха време един за друг и никога не се пренебрегваха, както и не позволиха на любовта им да намалее или да се превърне в рутина. За двамата семейството, децата им и самите те бяха на първо място. Професионалните им успехи бяха бонус към щастливото им семейство.

ЕПИЛОГ

„Матей Маринов“, това бе табелката на бюрото му. До нея в красива рамка бе снимката на семейството му. Той и съпругата му, и двете им деца — дъщеря им Памела и синът им Кристиан. Матю погледна към фотографията, а после премести поглед към ръцете си, в които държеше кутия с диамантена огърлица и обеци. Те бяха за прекрасната му съпруга, с която вечерта щяха да отпразнуват двадесет и пет годишния си успешен брак.

За този период от журналист в списание Матю бе станал собственик на списание. Вдъхновен, окуражен и подкрепен изцяло от съпругата си, той създаде списание „Хората — вчера, днес и утре“. Списанието бе с развлекателно-поучителна тематика. В него се водеха дискусии и се представяха статии с житейските съдби на хората от всички класи в обществото. Техните успехи, радости, постижения, амбиции и мечти.

Матю се замисли за миналото. Спомни си момента, в който се запозна с Марая. Повод за тяхното запознанство беше рубриката „Път към успеха“, която пишеше в списание „Хайлайф“. Тя бе млада преуспяла дизайнерка и той написа статия за нея. Сякаш тогава започна животът му. Двамата се влюбиха от мига, в който се видяха. Дори сега, след двадесет и пет години брак, тази любов е все така силна и истинска. И двамата бяха постигнали големи професионални успехи, но вървейки заедно един до друг, постигнаха най-важния си успех. Бяха създали здраво семейство. Запазиха любовта, разбирателството и всеотдайността си един към друг. Плод и гордост на тяхната любов бяха децата им.

Дъщеря им Памела, която приличаше на майка си, бе истинска красавица, но характерът и предпочитанията ѝ бяха като на баща ѝ. Завърши журналистика и работи успешно в списанието на баща си. И синът им Кристиан, който е с две години по-малък от сестра си, приличаше изцяло на баща си, но имаше характера на майка си и бе

творец по природа. Той се насочи към архитектура и сега е студент последна година в Университета по строителство и архитектура.

Матю бе благодарен на съдбата, че го срещна със съпругата му. Тя е жената на живота му и му позволи да изживее тези двадесет и пет години на щастие с нея. Толкова се бе отнесъл в мислите си, че не чу почукването на вратата. В кабинета му влезе Памела.

— Здравсти, тате! Къде се беше отнесъл? Почуках, но ти не ме чу.

— Здравсти, момичето ми. Знаеш, че днес е специален ден, и се чувствам особено, а и виж какво съм купил на майка ти. Какво мислиш, ще ѝ хареса ли?

— Това бижу е разкошно, тате! На мама много ще ѝ хареса, въпреки че за нея най-ценното ѝ бижу си самият ти.

— Не говори така! Ако майка ти те чуе, ще си помисли, че ти и брат ти се мислите за пренебрегнати.

— Няма да си го помисли. Защото аз и брат ми чувстваме любовта ви към нас във всеки миг от живота ни. Вие сте най-добрите родители. И както вие се гордеете с нас, така и ние се гордеем с вас. За вас ние, децата ви, винаги сме били на първо място. Аз и брат ми сме щастливци с такива родители.

— Така е. Двамата с майка ти постигнахме желаните ни професионални успехи и сме доволни от това. Но за нас винаги и единственият ни най-голям успех е и ще си остане семейството ни. Когато ви погледнем, виждаме какви бяхме на вашата възраст, и сме щастливи, че имаме прекрасни и умни деца. Гордеем се с вас и сме доволни, че сами открихте призванието си и се развивате в професиите, които харесвате.

— Ах, да, щях да забравя защо дойдох! Завърших материала за новата рубрика на списанието. Редакторът го прочете и каза, че няма нужда от поправки, но за мен е важно твоето мнение.

— С удоволствие ще го прочета, макар че не се съмнявам в добрата ти работа. Идеята за рубриката „Опознай себе си“ е чудесна и имаш пълната ми подкрепа да я осъществиш. Имаш пълна свобода да избираш сама хората, които да интервюираш, и да преценяваш какво ще се публикува. Чувствам, че ще постигнеш отлични резултати с тази рубрика, а и ще бъдем в помощ на обществото. Много хора, когато достигнат определена възраст или преживеят криза в служебния или личния си живот, се замислят. Преосмислят живота си отново и

отново, вследствие на което, опознавайки себе си, вземат решение за бъдещите си действия. Идеята ти да разговаряш с такива хора и да разкриваш процеса им на самоопознаване, е невероятна. Няма да ти е лесно, но имаш уменията на майка си и баба си да предразполагаш хората да ти се доверят, така че ще се справиш.

— Благодаря ти, тате. Обичам те.

— Аз трябва да ти благодаря, дъще, гордея се с теб. Обичам те.

— Оставям те и да не се отнесеш пак в спомени, защото мама иска да се прибереш по-рано.

— Няма, първо ще прочета това, което ми донесе. После имам да довърша нещо и се прибирам. Възнамерявам да се прибера по-рано. Днес искам да прекарам колкото е възможно повече време с майка ти. Обади се на Кристиан също да се прибере навреме, защото майка ви и аз искаме заедно да отидем на партито.

— Добре, ще му напиша съобщение, защото сега е на лекции. Довиждане.

— До скоро, Пам.

Вечерта на партито се събраха всички роднини и приятели на семейството. То се състоя в ресторанта на един хотел. Матю бе добър в организациите, затова се погрижи всичко да е перфектно. Двамата с Марая изглеждаха великолепно. Изборът на облеклото им бе естествено направен от нея. Прекрасната ѝ рокля бе в тюркоазеносиньо, като в горната част преобладаваше дантела, а долната част свободно падаща коприна, удължена в задната част. Роклята бе много елегантна и подчертаваше перфектната ѝ фигура. Матю бе с елегантен светлосив костюм в съчетание с копринена риза с цвета на роклята на съпругата му. На врата на Марая блестеше диамантената огърлица и на ушите ѝ трепкаха обеците. Това бе подаръкът на Матю по случай годишнината им.

По-рано вечерта, след като се бяха облекли за партито, Матю я изненада в гръб и постави прелестното бижу на врата ѝ. Тя бе пред огледалото и си слагаше лек грим както винаги. Той ѝ сложи огърлицата, а после я прегърна и каза:

— Честита годишнина, любов моя. Благодаря ти за прекрасния живот и любовта, с която ме даряваш всеки ден. За всички щастливи мигове, прекарани заедно, а те са всяка секунда от съвместния ни живот. За прекрасните ни деца, които отгледа и възпита с много любов

и ги научи да уважават истинските ценности в живота. Обичам те, ти си моят живот.

Марая настръхна развълнувана от думите на съпруга си! Огърлицата бляскаше в различни цветове, отразяващи се в диамантите ѝ. Тя се завъртя към него, силно го прегърна и каза:

— Честита годишнина, любов моя. След всичко, което каза, и това невероятно колие и обеци, надявам се, моят подарък за теб да ти хареса.

Тя отвори чекмеджето на нощното си шкафче и оттам извади един необикновено изглеждащ албум. Той бе с дебели бели кожени корици, а най-отгоре надпис с червени гравирани букви „Път към успеха“. Когато Матю разтвори албума, се изуми! В него нямаше снимки, а рисунки. На листи в различни цветове Марая бе рисувала моменти от живота им, следвайки тяхната последователност. От момента на запознаването им до миналия ден, когато четиримата отидоха на кино. Колкото повече рисунки разглеждаше, толкова повече се вълнуваше. На първата рисунка бяха двамата, току-що се запознали на партито. Дори облеклото им бе същото. Следваха рисунки на техни срещи. Посещението им при родителите му и цялото му семейство! Моментът, когато разбра, че ще става баща! Денят на сватбата им! Екскурзията в Дубай! Раждането на дъщеря им! Раждането на сина им! Моменти на излети, пикници и екскурзии с децата им! Целият им семеен живот бе пресъздаден от нейните творби!

Тя го гледаше с нежност и разбираше всички чувства, които бушуват в душата му. Цялата емоция бе изразена на лицето му и от очите му потекоха сълзи. Той остави с трепереци ръце албума, който го върна назад във времето и му припомни толкова много изживени вълнуващи моменти. Прегърна Марая и с развълнуван глас каза:

— Обичам те. Това, което си направила, е безценно. За мен винаги си била единствената, но с това, което си направила, съм убеден, че си и неповторима в целия свят. Само ти можеш да измислиш и да създадеш такъв шедьовър. Кога и как си направила всичко това, и то без да разбере? Нито веднъж не съм забелязвал да рисуваш нещо подобно.

— Това, любов моя, беше единствената ми тайна от теб. Но си заслужаваше да я пазя за такъв специален момент. Идеята ми хрумна след една прекрасна наша любовна нощ. Не бяхме дори планирали

още да се оженим. Чувствах, че ти си мъжът на живота ми, и съвсем импулсивно започнах да предавам чувствата си и моментите, прекарани заедно, по начина, който умея най-добре, чрез рисуване. Много скоро след това осъзнах, че всяка секунда, прекарана с теб, е прекрасна и ще е невъзможно да отразя всичко. Но все пак се постарях да отразявам повече от най-важните моменти. Рисувах във фирмата в свободното си време, когато много ми липсваше, представях си те до мен и рисувах. Докато се грижех за децата, работех върху албума къщи, а после отново само във фирмата. Обичам те, Матю. С всяка част от тялото си и душата си. Ти си моят живот и моят най-безценен подарък. Ти ме дари с голяма любов, разбиране и всеотдайност. Ти ми подари най-прекрасните деца на света. Във всяка секунда от съвместния ни живот съм щастлива и единственото ми желание е да сме заедно завинаги.

— Така и ще бъде, моя единствена любов. Нашата съдба е да сме завинаги заедно. Знаеш ли, днес се върнах назад във времето и си мислих за времето, когато се запознахме. Това се случи заради рубриката, която пишех тогава „Път към успеха“. Отдавна тази рубрика е спряна, но истинският „Път на успеха“ е този, който извървахме ние заедно като семейство. Всъщност това е най-големият ми успех, а виждайки надписа на албума, знам, че ти също мислиш така. И двамата имаме професионалните си успехи, но същността на живота ни е безкрайната ни взаимна любов и всичко последвало от нея. Обичам те, Марая. Завинаги.

— Обичам те, Матю. Завинаги.

Прегърнаха се и сляха устните си в изпепеляваща страстна и всеотдайна целувка, с която подчертаха любовта си. После, хванати за ръце, излязоха от спалнята си и заедно с големите си вече деца отидоха на партито, с което отбелязваха не само двадесет и пет години семеен живот, но и повече от двадесет и пет години нестихваща искрена голяма любов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.